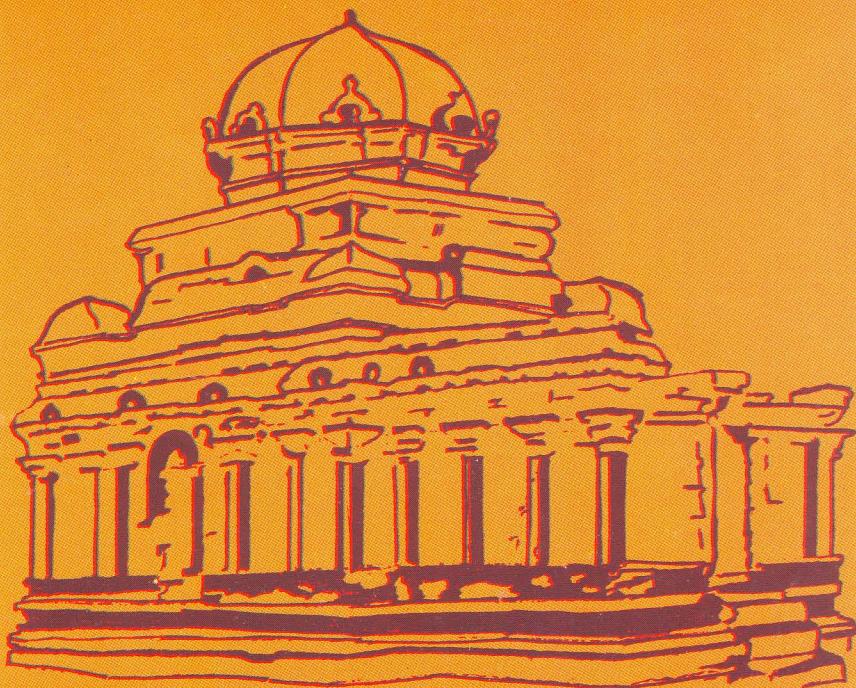

இலங்கையில் தீராவிடக் கட்டிடக்கலை

720.942

சித்திரி

SLPR.

கலாநிதி கா.இந்திரபாலா

இலங்கையில்

திராவிடக் கட்டிடக்கலை

- ஒரு வரலாற்று அறிமுகம்-

கார்த்திகேச இந்திரபாலா B.A., Ph.D.,

வரலாற்றுப் பேராசிரியர்(ஓய்வு)

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

இலங்கை

குமரன் பப்பிளிஷர்ஸ்

3, மெய்கை விநாயகர் தெரு,

வழி: குமரன் காலனி 7வது தெரு,

வடபழநி,

சென்னை -600 026.

முதற்பதிப்பு : 1970

திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பு : 1999

விலை : ரூபா 30.00

Title : Ilankaiyil Thiravida Kaddidakkalai
Subject : Dravidian Architecture in Srilanka
Author : Dr.K. Inthirapala B.A., Ph.D., ©

No. of Pages : 84
Paper : 11.6 Kg. creamwove
Type : 11points
Binding : Art Board
Price : 30.00
Publishers

Kumaran Publishers
3, Meigai Vinayagar Street,
Via Kumaran Colony, 7th Street,
Vadapalani, Chennai - 600 026.

Kumaran Book House
201, Dam Street,
Colombo - 12
Sri Lanka

Also Available at :

Paari Nilayam
184, Broadway
Chennai - 600 108.

எனது

அன்னை

கனகப்பிளைக்
கார்த்திகேசு
அவர்களீன்
நினைவுக்கு

நன்றியுரை

இலங்கையில் வளர்ந்த திராவிடக் கலைகளைப் பற்றித் தொடர் கட்டுரைகளை வீரகேசரி வாரமலரிலே எழுதுமாறு ஊக்குவித்த என் நண்பனும் வீரகேசரி ஆசிரியருமான திரு கு. சிவப்பிரகாசம் அவர்களுக்கும், இக்கட்டுரைகளுள் பலவற்றை நூலாக வெளியிடுமாறு ஊக்குவித்து அதற்கான வசதி செய்த என் நண்பன் கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்களுக்கும், நூலை வெளியிட்டு உதவிய நண்பன் திரு செ. கணேசலிங்கன் அவர்களுக்கும், குமரன் அச்சகத்தாருக்கும், நூலில் வெளிவரும் படங்களைப் பெற்றுத்தந்த தொல்பொருளியல் துணை ஆணையாளர் திரு W.B. மார்க்கஸ் பர்ணாந்து அவர்களுக்கும், அட்டைப்படத்தை (வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்தின் புறவுருவப் படத்தை) வரைந்து உதவிய நண்பன் திரு W.H. விஜயபால அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்தாகும்.

கா. இ.

முன்னுரை
(இரண்டாம் பதிப்பு)

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	
I. பல்லவர் பாணி	13
II. சோழர் பாணி	22
III. பாண்டியர் பாணி	46
IV. விஜயநகரப் பாணி	58
V. நாயக்கர் பாணி	70
தகவல் தேட்டத்திற்கான நூல்களும் கட்டுரைகளும்	74
இந்நூலில் வரும் கட்டிடக் கலைச்சொற்கள்	77
இடப்பெயர் வரிசை	78
அட்டவணை	79
படங்கள்	81-83

இந்நால் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் முதன் முறையாகக் கொழும்பில் வெளியிடப்பட்டது. இலங்கைத் தமிழர் இலங்கையின் பண்பாட்டு வரலாற்றிலே எத்தகைய பங்கிளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் இலங்கையின் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு என்ன தொண்டினை ஆற்றி யிருந்தனர் என்பதையும் இலகுவாகவும் சருக்கமாகவும் எடுத்துக்கூறும் நோக்கத்துடன் “இலங்கையில் வளர்ந்த திராவிடக் கலைகள்” என்ற தலைப்பில் பல தொடர் கட்டுரைகளை வீரகேசரி வாரவெளியீட்டிலே 19.4.1968க்கும் 8.8.1968க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே எழுதி வெளியிட்டேன். அவற்றுள், திராவிடக் கட்டடக் கலையைப் பற்றிய கட்டுரைகளின் தொகுதியே இந்தச் சிறநூல். இது ஆராய்ச்சியாளருக்காக எழுதப் படவில்லை. பொதுமக்களும் மாணவரும் இலகுவிலே விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க முறையிலே, விரிவான வர்ணனைகளும் ஆழமான ஆராய்ச்சியும் விலக்கப்பட்டு, இது எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தத் துறையிலே வேறு தனி நூல் இல்லாத காரணத்தினாலே இது பலருக்கும் பயன்படும் என நம்புகிறேன். மேலும் இந்த விஷயத்தை ஆராய விரும்புவர்களுக்காக நூலின் இறுதியிலே ஒரு நூற்பட்டியல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இது இலங்கையில் வளர்ந்த திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் வரலாற்றை மட்டும் கூறுகின்ற நூலாகும். கட்டிடக்கலையின் நுட்பங்களைப்பற்றியும் அதன் வளர்ச்சி பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சியைப்பற்றியும் பின்னர் வேறு நூல்வடிவிலே எழுதுவது எனது நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கையில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் இந்நோக்கத்தை நிறைவேற்றத் தடையாக அமைந்துவிட்டன. இதற்கிடையில் இந்நூலின் வெளியீட்டாளர் இதனை மறுவெளியீடு செய்யத் தீர்மானித்த படியால், ஒரு சில மேலதிக தகவல்களுடன் இது வெளியிடப் படுகின்றது. இதனை முழுமையாகத் திருத்தியெழுத வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

இந்நால் தமிழ்நாட்டில் முதன்முறையாக வெளியிடப்படுவதால் இலங்கைத் தமிழர் பற்றிய சில வரலாற்றுத் தகவல்களை இங்கு தருவது பொருத்தமாக அமையும் என எண்ணுகிறேன். இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு வேறு வெளிநாட்டுத் தமிழர் வரலாற்றிலிருந்து பெரிதும் வேறுபடுகின்றது என்பதைத் தமிழ்நாட்டார் பலர்

அறிந்திலர். மலேஷியா, சிங்கப்பூர், தென்னாபிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் வாழும் தமிழரைப்போன்றே இலங்கைத் தமிழரும் அண்மைக் காலத்தில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் போது சென்று குடியேறியவர்கள் என்று பலர் கருதுவர். ஆனால் இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு ஒரு மிக நீண்ட கால வரலாறாகும்.

(இலங்கைத் தமிழருக்கும் (குறிப்பாக யாழிப்பாணத்தமிழருக்கும்) தமிழ்நாட்டுத் தமிழருக்கும் இடையில் மொழி, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், உணவு ஆகியவற்றைப் பொறுத்துப் பலவேறுபாடுகள் இன்று இருப்பதற்குக் காரணம் இலங்கைத் தமிழர் நீண்ட காலமாகத் தமிழ்நாட்டுத் தமிழருடன் பொதுத்தொடர்புகள் இல்லாது பிரிந்து வாழ்ந்து வந்தமையாகும். காலத்துக்குக் காலம் தமிழ்நாட்டின் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு இலங்கையிலும் பரவித் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும், இரு பிரதேசத்துத் தமிழிப் பொது மக்களும் நெருங்கிய தொடர்பில்லாது அண்மைக்காலம் வரை வாழ்ந்து வந்தனர். தமிழ்நாட்டுத் தமிழர் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்கு முன் வட இந்தியா வழியாக வந்த பண்பாட்டு, அரசியல் செல்வாக்குக்கு இலக்காகி நின்ற காலத்தில் இலங்கைத் தமிழர் சிங்கள மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது மட்டுமன்றி, போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகிய ஐரோப்பிய இனங்களுடைய ஆட்சியின் கீழ் அகப்பட்டு வேறு பட்ட செல்வாக்குக்கு இலக்காகினர். இரு பிரதேசத்தவரும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் போதுதான் அச்சிடப்பட்ட நூல்கள், சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றின் மூலமும், பின்னர் சினிமாப்படங்கள், இசைத் தட்டுக்கள், வாணோலி ஆகியவற்றின் மூலமும் நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். மேற்கூறிய தொடர்பு சாதனங்களும் புதிதாக ஏற்பட்ட போக்குவரத்து வசதிகளும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழரையும் இலங்கைத் தமிழரையும் இணைக்க உதவின. இதனால் பொதுப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் மீண்டும் இரு சாரார் மத்தியிலும் பரவத் தொடங்கின.

இலங்கையின் வரலாறு கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தொடங்குகிறது. அந் நூற்றாண்டில் பெளத்த மதம் இந்தியப் பெரு மன்னாகிய அசோகப் பேரரசனின் முயற்சியால் இலங்கையில் நிலைநாட்டப்பட்டதுடன், இலங்கையிலிருந்த சிற்றரசுகளின் ஆட்சியாளர்களைப் பற்றிய செய்திகள் பெளத்த சங்கத்தினரால் பேணப்பட்டுப் பின்னர் எழுதிவைக்கப்பட்டன. இத் தகவல்கள் மூலமாக இலங்கையின் வரலாற்றைக் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஓரளவு அறியக் கூடியதாயுள்ளது.

கிறிஸ்துவுக்கு முன் பல நூற்றாண்டுகளாக இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலிருந்து, குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து, இலங்கைப்

பிரதேசத்துக்கு மக்கள் இடப்பெயர்ச்சி நடைபெற்று வந்தது. இதற்கான தொல்லியல் சான்றுகள் இலங்கையில் பல இடங்களிலே கிடைத்துள்ளன. இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தென்னிந்தியா வையும் இலங்கையையும் கடல் பிரித்து நிற்கவில்லை. இதனால் இலகுவில் தென்னிந்தியா வழியாக இலங்கை நிலப் பகுதிக்கு மக்கள் இடம் பெயரக் கூடியதாயிருந்தது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் காலத்துக்குக் காலம் நடைபெற்ற இடப்பெயர்ச்சிகளின் தாக்கம் இலங்கையிலும் ஏற்பட்டது. அதாவது, வடக்கில் புதிய மக்கட் கூட்டங்களின் வருகை, படையெடுப்பு ஆகியவை காலப்போக்கில் தெற்கு நோக்கி மக்கள் இடம் பெயர வழிவகுக்க, இறுதியில் தென்னிந்தியா வழியாக மக்கள் இடப்பெயர்ச்சி இலங்கைக்கும், பின்னர் அப்பால் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் ஏற்பட்டது. இத்தகைய வரலாற்றுப் போக்கு மிக முற்பட்ட காலத்திலிருந்து தற்காலம் வரை நாம் காணக்கூடிய ஒரு போக்காகும். இலங்கையின் வரலாறு இதனைப் பிரதிபலிக்கின்றது. அதாவது, ஆதி காலத்திலிருந்து தற்காலம் வரை தென்னிந்தியா வழியாக மக்கள் பெருமளவிலும் சிறிய அளவிலும் இலங்கைக்கு வந்து குடியேறியுள்ளார்கள்.

இப் பின்னியிலே தான் இலங்கையில் தமிழர் குடியேறிய வரலாற்றையும் சிங்கள மக்கள் என்ற இனம் ஒன்று உருவாகிய வரலாற்றையும் பிற இனங்களின் குடியேற்றத்தையும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். வரலாற்றுக் கண்ணேணாட்டத்துடன் இதனை விளங்கிக் கொண்டால் இன்று இலங்கையில் காணப்படும் கவலைக்குரிய நிலையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும்.

இன்றைய உலகில் தீவுகளாக அமைந்துள்ள நாடுகளை நோக்கினால், அங்கு வாழும் மக்கள் நெடுங்காலமாக வேறிடங்களிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்த பல்வேறு இனங்களின் கலப்பால் உருவாகிய மக்கட்கூட்டங்களாக இருப்பதைக் காணலாம். பெரும் நிலப்பரப்புகளுக்கு அருகே அமைந்துள்ள தீவுகள் எப்போதும் பல இனங்கள் வந்து குடியேற வாய்ப்பளித்த இடங்களாக, பல்வகைப்பட்ட பண்பாட்டுச் செல்வாக்குகளுக்கு இலக்காய் அமைந்த இடங்களாக இருந்துவந்துள்ளன. ஐரோப்பியக் கண்டத்தின் மேற்கு எல்லையில் அமைந்துள்ள பிரித்தானியத் தீவுகள், ஆசியக் கண்டத்தின் கிழக்கு எல்லையில் அமைந்துள்ள ஐப்பானியத் தீவுகள், ஆசியக் கண்டத்தின் தென் எல்லையிலுள்ள இலங்கைத் தீவும் இந்தோனீசியத் தீவுகளும், ஆபிரிக்கக் கண்டத்தின் கிழக்கு எல்லையில் உள்ள சான்ஸிபார் தீவும் மடகாஸ்கார் தீவும் இக்கருத்துக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாய் விளங்குகின்றன.

பிரித்தானியாவிற்கு இனங்காண முடியாத ஆதி இனங்கள் சில வந்தபின், கெல்ற் (Celt) இனமக்கள், ஆங்கில இனமக்கள் (Angles), சாக்ஸன் (Saxon) இனத்தவர், நோர்வீஜிய இனத்தவர் (Norwegians), நோர்மன்(Norman) இனத்தவர் எனப் பல்வேறு இனமக்கள் வந்து குடியேறிக் கலந்து, ஆங்கிலேயர் (English) என்ற இனத்தவர் பின்னர் உருவாகுவதற்கு வழிவகுத்தனர். இன்றைய ஆங்கிலேயரை ஓரிடத்திலிருந்து வந்த தனியோர் இனத்தவர் என்று எவரும் கூறக்கூடிய நிலையில் இல்லை. தொடர்ந்து அந்த ஆங்கிலேய இனத்தவருடன் காலப்போக்கில் கலந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் பல்வகை ஆசிய ஆபிரிக்க இனங்கள் பிரித்தானியாவில் அண்மைக் காலத்தில் குடியேறி இருப்பதை நாம் அறிவோம்.

இவ்வாறே இலங்கையிலும் கடந்த பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பல்வகை இனங்களைச் சேர்ந்தோர் தென்னிந்தியா வழியாகவும், பிற்பட்ட காலத்தில் கடல் வழியாகவும் வந்து குடியேறினர். இலங்கையில் வாழ்ந்த ஆதி மனிதர் இற்றைக்குப் பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அங்கு வந்திருந்தனர். பின்னர் வந்த இனங்கள் காலப்போக்கில் அவர்களுடன் கலந்து புதிய இனங்களாக மாறின.

இலங்கையின் வரலாறு பெளத்தம் ஆட்சியாளர் மதமாக நிறுவப்பட்ட கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தொடங்குகிறது. அந்த நூற்றாண்டில் அசோகப் பெருமன்னன் அனுப்பிய பெளத்த சங்கத்தினர் இலங்கையில் பெளத்ததை ஒரு முக்கிய மதமாக நிறுவி, வரலாற்றுத்தகவல்கள் பேணப்படுவதற்கான ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கினர். அவர்கள் கொண்டு வந்து பரப்பிய பிராமி எழுத்தும் பிராகிருத மொழியும் இச்சூழ்நிலை உருவாகுவதற்கு உதவின. இதன் விளைவாய் இலங்கையின் மிகப்பழைய கல்வெட்டுக்கள் அந்த நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டன. பின்னர் தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் கல்வெட்டுக்கள் கிடைப்பதால் இலங்கையின் வரலாற்றை ஓரளவு தெளிவாக விளங்குவதற்கு அவற்றைப் பயன்படுத்த முடிகின்றது.

கி.மு. மூன்றாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் பற்றி அறிவதற்கு நமக்குக் கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்தால், பெளத்தம் முக்கிய மதமாகப் பரவத்தொடங்கியபோது பல சிற்றரசுகளும் அரசநிலையடையாத ஆதிக்கமுக்களும் (tribes) அந்நாட்டில் பரவலாக இருந்த நிலையை அறியலாம். பல இனங்கள் நாட்டில் பரந்து காணப்பட்டன என்பதையும் உணரலாம். இந்த இனங்களிடையே பல மொழிகள், பல்வேறு மத நம்பிக்கைகள், பண்பாடுகள் ஆகியவை நிலவின எனவாம்.

கல்வெட்டுக்களிலும் பெளத்த நூல்களிலும் இந்த இனங்கள் சிலவற்றின் பெயர்கள் பேணப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் நாகர், கபோஜர் (காம்போஜர்), பரதர் போன்ற பெயர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இத்தகைய பல இனங்களுள் திராவிட மொழிகளைப் பேசும் இனங்களும் இருந்தன என்பதற்கும் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. கல்வெட்டுக்களிலும் பெளத்த நூல்களிலும் தமிழர் (பிராகிருதக் கல்வெட்டில் 'தமெட்', பாளிமொழிப் பெளத்த நூல்களில் 'தமிள்') குறிப்பிடப்படுவதுடன், கல்வெட்டுக்களில் திராவிட மொழிகளைச் சார்ந்த சொற்களாகிய 'மருமகன்' (மருமகன), 'பெருமகன்' (பருமக), 'பெருமகள்' (பருமகள்) போன்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன.

அக்காலகட்டத்தில் சைவம், சமணம், பெளத்தம் வேறும் இயற்கை வழிபாடு ஆகியவை இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்களுடைய மதங்களாகக் காணப்பட்டன. 'சிவ' என்ற சிறப்புப் பெயர் மேற்கூறிய மூலாதாரங்களில் காணப்படுகின்றது. சில சிற்றரசர்கள் கூட 'சிவ' என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தனர். இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையிலே தான் பெளத்தம் மேலோங்கிய மதமாகப் பரவி, பல இனங்களை உள்ளடக்கி, அவற்றுக்கு ஒரு பொது உயர்நிலை மொழியாகப் பெளத்த பிராகிருத மொழியைப் பயன்படுத்தி, இந்திய அரசு மரபுகளைப் புகுத்தி, இலங்கை மக்களுடைய அரசியல் வளர்ச்சிக்கும் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தது. இதன் விளைவாய்ப் பல இனங்களின் கலப்பு துரிதப்படுத்தப்பட்டது. பல மொழிகள் பிராகிருத மொழியால் இணைக்கப்பட்டு ஒரு புது மொழியாகச் சிங்கள மொழி உருவாகியது. அதனைப் பேசிய மக்களும் சிங்கள மக்களாக உருவாகினர். சிங்கள மக்களின் உருவாக்கத்துக்குத் தமிழர் உட்படப் பல இனங்கள் பங்களிப்புச் செய்தன. தமிழர் பங்களிப்பு உட்படப் பல இனங்கள் பங்களிப்புச் செய்தன. தொடர்ச்சியாகத் தற்காலம் வரை ஏற்பட்டு வந்துள்ளது. அதே போலச் சிங்கள மொழியின் உருவாக்கத்துக்குத் தமிழும் பிற திராவிட மொழிகளும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புச் செய்துள்ளன என்பதை மொழியியலாளர் ஒப்புக் கொள்வர்.

இத்தகைய பின்னணியில் இலங்கை வரலாற்றை நோக்கினால் ஆரியர் வருகை, அவர்கள் குடியேற்றம், சிங்கள மக்கள் வருகை, அவர்கள் குடியேற்றம் என்ற கருத்துக்கள் அர்த்தமற்றவையாகின்றன. சிங்கள மக்கள் முதல் வந்தார்களா, தமிழ் மக்கள் முதல் வந்தார்களா என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. கடந்த ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களிலும் இனக்கலப்பு ஏற்பட்டதை மறுக்க முடியாது. இலங்கை மக்கள் இன்று மொழியாலும் மதத்தாலும் பிரிந்திருக்கும் நிலையை இன (racial) வேறுபாடாக விளங்கிக் கொள்வது தவறாகும்.

வரலாறு தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இலங்கையில் அரசியல், சமயம், மொழி, கலைகள் போன்ற பல்வேறு துறைகளில் தமிழர் பங்களிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. இவற்றுள் ஒரு முக்கியமான துறை கட்டிடக் கலையாகும். பொதுப்படத் தென்னிந்தியாவிலும் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டிலும் வளர்ந்த கட்டிடக் கலையின் செல்வாக்கு கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பின்பாக, அதாவது பல்லவப் பேரரசின் காலத்திலிருந்து, இலங்கையில் பரவத்தொடங்கியது. (அதற்குமுன் பரவிய செல்வாக்குப் பற்றி அறியக் கூடிய வகையில் தமிழ்நாட்டில் பழைய கட்டிடங்கள் பேணப்படவில்லை). படிப்படியாக இச்செல்வாக்குக் கூடிக்கொண்டே போய், பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பின், அதாவது இலங்கையில் கண்டி மன்னர் காலம் எனப்படும் காலப்பகுதியில், மேலோங்கி வளர்ந்து ஒரு வகையில் தற்காலத்திலும் நிலைத்து நிற்கின்றது எனலாம். கண்டி மன்னர் காலத்தில் தென்னிந்திய கட்டிடப் பாணியாகிய விஜயநகர் நாயக்கர் கட்டிடப் பாணி வளர்க்கப்பட்டது. தற்காலத்திலும் அதன் சாயலையுடைய கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. இலங்கை பிரித்தானியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின்னர், அதாவது இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில், கண்டி, யாழ்ப்பாணம், அநூராதபுரம் ஆகிய இடங்களிலே கட்டப்பட்ட புதிய புகையிரத நிலையங்கள், அரசு அலுவலகங்கள் ஆகியவையும், கொழும்பில் அமைக்கப்பட்ட சுதந்திர மண்டபமும் திராவிடக் கட்டிடக் கலைப்பாணியிலமைந்த தூண்களையும் பிற அம்சங்களையும் உடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன.

இந்நாலிலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள திராவிடக் கட்டிடக்கலை என்ற சொற்றொடரை இங்கு விளக்குவது அவசியம் என எண்ணுகிறேன். ‘திராவிடர்’ என்ற சொல் பல்வேறு காலப்பகுதியிலே பல்வேறு இனக்கள் மத்தியிலே பலவகைப்பட்ட பொருளையுடைய தாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. முற்காலத்திலே சில சந்தர்ப்பங்களில் தென்னாட்டையும் தென்னாட்டவரையும் வேறு சந்தர்ப்பங்களிலே தமிழரை மட்டும் குறிக்கும் பதமாகத் ‘திராவிடம்’ பயன்படுத்தப்பட்டது. நவீன காலத்திலே இது ஒரு மொழிக் குடும்பத்தையும் இக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளைப் பேசுவோரையும் குறிப்பதற்கே பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இக்குடும்பத்தில் அடங்கும் மொழிகள் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகியவையும் அவற்றுடன் தொடர்புடைய மொழிகளுமாம். கட்டிடக்கலைத் துறையிலே ‘திராவிடம்’ என்ற பதம் முற்காலத்திலும் நவீன காலத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. எனினும் இருகாலப் பகுதிகளிலும் அது இரு வேறு பொருளையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது என்ற முடியும்.

முற்காலத்தில் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் வளர்ந்த கட்டிடக் கலைக்கு நூலாக அமைந்த லில்பஸாஸ்தரங்களிலே திராவிடக் கட்டிடமுறை மூன்று வகைப்பட்ட கட்டிட முறைகளுள் ஒன்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்நால்களிலே திராவிடக் கட்டிடமுறை என்பது பொதுவாகத் தென்னிந்தியாவில் வளர்ந்த கட்டிடமுறையையே குறிக்கும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே பிரெஞ்சு ஆராய்ச்சியாளராகிய ஷாவோ துப்ரெய் (Jouveau Dubreuil) என்பவர் தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்த பழைய கட்டிடக் கலையை ஆராய்ந்து நூல்கள் எழுதியபோது ‘திராவிடக் கட்டிடக்கலை’ (Dravidian Architecture) என்ற பெயரைத் தமிழ்நாட்டில் பல்லவர் காலத்திலிருந்து வளர்ந்து விஜயநகரக் காலத்தில் கண்ணடப் பிரதேசங்களிலும் பரவிய தமிழ்க் கட்டிடக் கலையைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தினார். இவருக்குப்பின் எழுதிய பல ஆராய்ச்சியாளர் இப்பொருளிலே தான் திராவிடக் கட்டிடக்கலை என்பதைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கிறேவ்வி (Gravely) போன்ற ஒரு சிலர் தமிழ்க் கட்டிடக்கலை (Tamilian Architecture) என்ற பெயரைத் திராவிடக் கட்டிடக்கலை என்பதற்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தி யுள்ளனர். இந்நாலிலே திராவிடக் கட்டிடக்கலை என்பது ஷாவோ துப்ரெய் பயன்படுத்திய பொருளிலே தான் கையாளப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாட்டிலே கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டின் பின்பு வளர்ந்த கட்டிடக்கலையைத் திராவிடக் கட்டிடக்கலை என்று வர்ணிப்பது அவ்வளவு பொருத்தமுடையதன்று என்பதை ஒத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கு ஒரு குறுகிய பொருளையுடையதாகவே இச்சொற்றொடர் இடம் பெறுகின்றது. திராவிடர் என நாம் தற்போது குறிப்பிடும் இனத்தவர் மத்தியில் வளர்ந்த கலையையோ ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு அவர்கள் வளர்த்த கட்டிடக் கலையையோ இது குறிக்கவில்லை. இதனால், நாம் இங்கு ஆராயும் கட்டிடக் கலையைப் பிற்பட்ட திராவிடக் கட்டிடக்கலை என குறிப்பிடுவது. பெருமளவிற்குப் பொருத்தமுடையதாகும்.

வரலாற்றுக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் (வேறு பல இடங்களிலும் கூட) வளர்க்கப்பட்ட கட்டிடக்கலைக்கு உதாரணங்களாக நமக்குத் தற்பொழுது கிடைப்பவை நிரந்தரமாகக் கட்டப்பட்ட கோயில்களும் மன்னர்களுடைய இலங்களுமேயாம். இதனால், பொதுமக்கள் இல்லங்கள், பிற நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றை அமைப்பதற்கு எத்தகைய கட்டிடமுறை பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை ஆராய முடியாமலிருக்கின்றது. இலக்கியக் குறிப்புகளையும் பிறநாட்டார் குறிப்புகளையும் வைத்து ஆராயுமிடத்து, பொதுமக்கள் அழியக்கூடிய பொருள்களாலான சிறுகுடிசைகளிலே (இன்றும் பல இடங்களிலே

வாழ்வதுபோல) வாழ்ந்தனர் என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. இதனால், இங்கு ஆராய்ப்படும் கட்டிடக்கலையானது உயர்வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தோர் வளர்த்த ஒரு கலை எனலாம். ஆனால் நுணுகி ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், உயர்வர்க்கத்தவர் தங்கள் ஆதரவைக் கொடுத்துத் தமக்கும் கடவுளர்க்கும் இச்சிறந்த கட்டிடப்பாணியிலே இல்லங்களை அமைப்பித்திருந்தாலும் இக்கலையைப்பேணி உண்மையிலே அபிவிருத்தி செய்து வளர்த்தவர்கள் பொதுமக்கள் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த கலைவல்லுநராகிய கற்சிற்பிகளே. இவ்வகையில், இக்கட்டிக் கலையை ஆராய்வது பொதுமக்களுடைய கைத்திறனை எடுத்துக் காட்டும் ஒரு கலையை ஆராய்வதாக அமையும். மன்னரும் மற்ற உயர்வர்க்கத்தினரும் வேறு பண்பாடுகளைத் தழுவிய காலங்களிலும் இக்கலையை அழியாது இன்றுவரை பேணி வந்தவர்கள் இப்பொது மக்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த சிற்பியர் குடும்பங்களே.

இக்காரணத்தினாலே, இக்கட்டிடக்கலையை ஒரு வரலாற்று ஆசிரியனுடைய நோக்குடனுமில்லாது, தொல்பொருளியலாளனுடைய நோக்குடனுமில்லாது, தற்காலக் கட்டிக் கலைஞருடைய நோக்குடன் ஆராய்ந்தால் எத்தகைய விஞ்ஞானக் கருத்துக்களும் தத்துவங்களும் தமிழ்நாட்டுச் சிற்பியரால் முற்காலத்திலே உருவாக்கப்பட்டு, வளர்க்கப்பட்டிருந்தன என்பதைக் காணமுடியும். பிற்பட்ட திராவிட நாகரிகத்தின் சாதனங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இது பெரிதும் உதவும். அப்படியான ஆராய்ச்சியை இக்காலத்துக் கட்டிடக்கலைஞர் மேற்கொள்வர் என நம்புகிறேன்.

10 அக்டோபர் 1999

கா. இ

சிட்டி

I. பல்லவர் பாணி

பல்லவருக்கு முன்

வரலாற்றுக் காலத்திலே திராவிட நாகரிகம் என நாம் அறியும் நாகரிகம் தோன்றி வளர்ந்த இடம் தென்னிந்தியாவாகும். தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள, தமிழ் மக்கள் வாழும் மாநிலங்களாகிய ஆந்திரா, கர்நாடகம், கேரளம், தமிழ்நாடு ஆகிய இடங்களில் இந்நாகரிகம் வளர்ந்து கடல் கடந்த இடங்களுக்கும் பரவியது. கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கும் தென்கிழக்காசியாவுக்கும் திராவிட நாகரிகத்தின் செல்வாக்குப் பரவியது. வர்த்தகம், சமயம், மக்கள் இடப் பெயர்க்கி ஆகியவை இச் செல்வாக்குப் பரம்பலுக்குக் காரணங்களாய் அமைந்தன.

கிறிஸ்து வருஷத்துக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே தென்னிந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் நெருங்கிய பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் இருந்தன. தொடக்கத்தில், தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த ஆதி இனங்கள் தங்கள் மொழிகளையும் பண்பாடுகளையும் இலங்கையில் பரப்பியிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பின், திராவிட மொழிகளைப் பேசிய இனங்கள் இலங்கைக்குச் சென்று தம் மொழி களையும் பண்பாட்டையும் பரப்பின. இத்தகைய பங்களிப்புகள் பிற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையின் பண்பாடு உருவாகுவதற்கு உதவின.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் இலங்கைக்கும் தென்னிந்திய அரசுகளுக்கும் இடையில் இருந்த தொடர்புகளை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளல் போதிய சான்றுகள் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. தொல்லியல் ஆய்வுகள் வளர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் இவற்றை விரிவாக அறியக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும். தற்போது நமக்கு ஒருசில நூல்களின் சான்றுகளே கிடைக்கின்றன. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த பெளத்த ஜாதகக் கதையொன்றில் (அதித்தி ஜாதக கதையில்) தமிழ்நாட்டுத் துறையாகிய காவேரி பட்டினத் துக்கும் இலங்கையின் வட பகுதிக்குமிடையில் இருந்த தொடர்பு பற்றிக் கிடைக்கும் செய்தி இத்தகைய ஒரு சான்றாகும்.

தென்னிந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில், கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் காணப்பட்ட பெருங்கற் பண்பாடு (megalithic culture) இலங்கையில், குறிப்பாக வட பாகங்களில், பரவியிருந்த மைக்குத் தொல்லியல் சான்றுகள் பல கடந்த 25 ஆண்டுக் காலத்தில் கிடைத்துள்ளன. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலே கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டை ஆகிய இடங்களிலும், மேற்கிலங்கையில்

பொன்பரிப்பு என்ற இடத்திலும் தொல்லியல் அகழ்வாராய்ச்சி பெருங்கற் பண்பாடு பற்றி முக்கிய சான்றுகளை வெளிப் படுத்தியுள்ளது.

கி.மு. மூன்றாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்து இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழர் பற்றியும் இலங்கைக்கும் தென்னிந்திய அரசுகளுக்கும் இடையில் இருந்த உறவுகள் பற்றியும் அறிவுதற்கான எழுத்தாதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையிலிருந்த அரசுகளின் வரலாறு பற்றிய தகவல் களைப் பெளத்த நூல்கள் தருகின்றன. அந்நூற்றாண்டிலிருந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்களும் நம்பகமான வரலாற்றுத் தகவல் களைத் தருகின்றன. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் வட பாகத்தில் அநுராதபுரத்தைத் தளமாகக் கொண்ட ஓர் அரசு தோன்றியிருந்தது. அதுவே இலங்கையில் இருந்த அரசுகளுள் முக்கியமானதாகக் காணப்பட்டது. அந்த அரசில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் அதன் பின்னரும் தமிழ் மன்னரும் ஆட்சிபுரிந்தமை பற்றிப் பெளத்த நூல்கள் கூறுகின்றன. பிராமி எழுத்திலுள்ள மிகப் பழைய கல்வெட்டுக்கள் தமிழரைப் பற்றிய குறிப்புக்களைக் கொண்டுள்ளன. தமிழ் அல்லது பிற திராவிட மொழிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட சொற்கள் இக் கல்வெட்டுக்களிலே காணப்படுகின்றன. இவற்றால், கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் தமிழரும், பிற திராவிட மொழி பேசும் இனங்களும் கூட, இலங்கையில் வாழ்ந்தமை பற்றி நாம் அறியலாம். அவர்கள் தங்கள் இல்லங்களையும் வழிபாட்டுத் தலங்களையும் அமைப்பதற்கு எத்தகைய கட்டிடப் பாணியைக் கையாண்டனர் என்பதை அறியச் சான்றுகள் கிடைக்க வில்லை.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலே அழியாப் பொருள்களைக் கொண்டு நிரந்தரமான பெருங் கட்டிடங்களை அமைக்கும் கலை தமிழ் இராச்சியங்களிலே அதிகம் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கவில்லை. ஆந்திரப் பிரேதேசத்தில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட 2 ஆம் 1 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஸாதவாஹனர் என்ற வம்சத்தவர்களுடைய ஆட்சி நடைபெற்றபோது குகைக் கோயில் களையும் பெரும் தூபிகளையும் அமைக்கும் முறை அறியப் பட்டிருந்தது. இம்முறை கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலேயே அங்கு சிறப்பாக வளர்க்கப்பட்டது. அத்தகைய சிறந்த கட்டிடக்கலை கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்று கூறுவதற்கில்லை. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்நாட்டிலே இயற்கைக் குகைகள் பெளத்த, சமனத் துறவிகளுடைய உறைவிடங்களாக மாற்றப்பட்டு

இருந்தன. அப்பொழுது செங்கல்லினாலும் மரத்தினாலும் அக்குகைகளுக்குச் சுவர்கள், தூண்கள் ஆகியவை அமைக்கப்பட்டன. பல குகைகளுக்குள்ளே கருங்கற்களிலே செதுக்கப்பட்ட படுக்கை களும் இருந்தன. இப்படியான குகை உறைவிடங்கள் சம காலத்திலே இலங்கையிலும் காணப்பட்டன. இத்தகைய இயற்கைக் குகைகளை விடப் பாறைகளைச் செதுக்கியோ, அறுக்கப்பட்ட கருங்கற்களை அடுக்கியோ பூரணமாகக் கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டதற்கு இதுவரை சான்றுகளைதுவும் கிடைக்கவில்லை.

இப்படியான குகைகளை அமைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கட்டிடப்பாணி தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் காணப்பட்டது. அது தமிழ்நாட்டிற்கோ இலங்கைக்கோ சிறப்பாக உரிய பாணி என்று கூற முடியாது. அது இரண்டிற்கும் பொதுவானதென்று கூறிக் கொள்ளலாம். வடநாட்டில் இருந்துவந்த பெளத்த, சமண மதத் தவர்கள் அத்தகைய பாணியை இரு பிரதேசங்களிலும் பரப்பியிருக்க வேண்டும்.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே தமிழர்களால் அமைக்கப் பட்ட தனிநிற்கும் கட்டிடங்களின் பாகங்களைதுவும் தமிழ்நாட்டிலே கிடைக்கப் பெறாவிட்டாலும் அவர்கள் அமைத்த கட்டிடம் ஒன்றின் பாகம் இலங்கையில் இருக்கின்றனது என்று கூற முடியும். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட இரண்டாவது அல்லது முதலாவது நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத்தில் வர்த்தகம் நடத்திய தமிழ் வணிகக்குழு ஒன்று அந்த நகரத்திலே ஒரு முக்கியமான கட்டிடத்தை அமைத்து இருந்தது. இக்கட்டிடம் அல்லது பிரஸாதம் வணிகக் குழுவின் அங்கத்தவர்கள் சந்தித்துத் தங்கள் விவகாரங்களைக் கவனிப் பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட கட்டிடம் என்று கொள்ளச் சான்றுண்டு. நன்கு செதுக்கப்பட்ட பரந்த பாறை யொன்று இக்கட்டிடத்தின் அடித்தளமாக அமைந்ததினால் கட்டிடத்தின் ஏனைய பாகங்கள் அழிந்திருந்தும் இந்த அடித்தளம் இன்றுவரை பேணப்பட்டிருக்கின்றது. குழுவின் சில அங்கத்தவர்கள் அல்லது அதிகாரிகள் கூட்டங்களின்போது உட்கார்ந்து கொள்வதற்காக அடித்தளப் பாறையிலேயே சில படிக்கட்டுக்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு படிக்கட்டிலும் அதில் அமரவேண்டிய அங்கத்தவர் பெயர் பொறிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இந்தப் படிக்கட்டுக்களையும் கம்பங்கள் நாட்டப்படுவதற்காகத் தோண்டப்பட்டுள்ள குழிகளையும் விடக் கட்டிடத்தின் பாணியைப் பற்றியோ அல்லது பிற சிறப்பியல்பு களைப்பற்றியோ தகவல் தரும் அம்சங்கள் அவ்விடத்தில் இல்லை. இக் காரணத்தினாலேயே தமிழர்கள் அமைத்திருந்த இக்கட்டிடம் எத்தகைய கலை மரபைச் சேர்ந்தது என்று கூற முடியாதிருக்கின்றது.

இதனால் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையிலே கட்டிடக்கலைத்துறையில் தமிழர்கள் ஏதாவது தொண்டாற்றி யிருக்கிறார்களா என்ற கேள்விக்குப் பதிலளித்தல் கஷ்டமாகும்.

கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட முதலாம் நூற்றாண்டிற்கும் ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலே கட்டப்பட்டிருந்த சில கட்டிடங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளும் வர்ணனைகளும் இலக்கிய ஆதாரங்களிலே கிடைக்கின்றன. கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்ட பட்டினப்பாலையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந்த சில கட்டிடங்களைப் பற்றிய வர்ணனை இடம் பெற்றுள்ளது. இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய நூல்களிலும், கட்டிடங்களைப் பற்றிய வர்ணனைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் உதவி கொண்டு தமிழ்நாட்டுக் கட்டிடங்களைப் பற்றிச் சில தகவல்களைப் பெற்றுமிடந் தாலும் அக்கட்டிடங்களின் பாணியைப்பற்றி அதிகம் அறியமுடியாது இருக்கின்றது. இவை செங்கல், மரம், ஒடு ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்திக் கட்டப்பட்டன வென்றும் அத்தகைய கட்டிடங்கள் பல நகரங்களிலே காணப்பட்டன வென்றும் பொதுப்படக் கூறலாம். இத்தகைய கட்டிடங்களின் அபிபாடுகள் தமிழ்நாட்டிலே இதுவரை அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. அரிக்கமேடு, காவிரிப்பூம் பட்டினம் ஆகிய இடங்களிலே அண்மைக் காலத்தில் அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட கட்டிடங்கள் கிரேக்க, ரோம வர்த்தகர்களாலே அமைக்கப்பட்டிருந்த பண்டசாலைகளாகவே காணப்படுகின்றன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி இன்னும் முற்றுப்பெறாத காரணத்தினால் ஒரு வேளை அங்கு தமிழராலே கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களின் பாகங்கள் விரைவில் வெளிப்படுத்தப்படலாம். நிலைமை இப்படியாகக் காணப்பட்டாலும் நிலைக்கூடிய கற்கட்டிடங்களைத் தமிழ் நாட்டார் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் அமைத்துக் கொள்ளவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது.

பல்லவர் காலம்

கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிலேதான் தமிழ்நாட்டில் கட்டிடக்கலைத் துறையிலே புரட்சிகரமான சில அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டன. செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரம் ஆகிய அழியக்கூடிய பொருட்களைப் பயன்படுத்திக் கோயில்களும் பிற பிரதான கட்டிடங்களும் அமைக்கப் பட்டு வந்த அந்நாட்டிலே ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கருங்கல்லான கட்டிடங்களைச் சிற்பிகள் அமைக்கத் தொடங்கினர். பல்லவ, பாண்டிய மன்னர்களுடைய பேராதரவுடன் இப்புதிய கலைமரபு தமிழ்நாட்டிலே வளர்க்கப்பட்டுப் பிற்பட்ட திராவிடக் கட்டிடக்கலை உருவாக்கப்பட்டது.

இப்புதிய கலைமரபு பல்லவ மகேந்திரவர்மன் காலத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று பலகாலமாக நம்பப்பட்டு வருகின்றது. இந்த நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்தும் சான்று மகேந்திரவர்மனுடைய கல்வெட்டொன்றில் கிடைக்கின்றது. பிரமா, ஈஸ்வரன், விஷ்ணு ஆகிய மூன்று தெய்வங்களுக்கும் தான் எடுப்பித்த கோயில் செங்கல், மரம், உலோகம், சாந்து ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தாது கட்டப்பட்டது என்று தனது மண்டகப்பட்டுக் கல்வெட்டிலே மகேந்திரவர்மன் மிகவும் பெருமையுடன் பிரகடனப் படுத்தியுள்ளான். அப்படிக் கூறுவதற்குக் காரணம் அக்கோயில் கட்டப்படுவதற்கு முன் பொதுவாகக் கோயில்கள் செங்கல், மரம், சாந்து, உலோகம் ஆகியவற்றினாலே கட்டப் பட்டமையே என்று ஊகிக்க இடமுண்டு. இந்த ஊகத்தின் அடிப்படையிலேயே கற்கோயில்களை அமைக்கும் மரபு மகேந்திரவர்மன் காலத்திலே ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று கூறவும் முடிகின்றது. இக்கருத்துப் பிழையாக இருக்கலாம் என்று கொள்ள அன்மையிலே சில புதிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

மகேந்திரவர்மனுடைய தந்தையாக சிம்மவிஷ்ணுவின் காலத்திலே அமைக்கப்பட்ட குகைக்கோயில் ஒன்று சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இக்குகைக் கோயிலைப்பற்றிய விரிவான தகவல்கள் இன்னும் வெளிவரவில்லை. எனினும்,⁹ இக்கோயிலைக் காட்டிலும் முற்பட்ட குகைக்கோயில் ஒன்று பாண்டிநாட்டிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கு மிக அண்மையிலே ஒர் ஆதாரம் கண்டு பிடிக்கப் பட்டுள்ளது. இக்கோயில் பிள்ளையார்பட்டி என்னும் இடத்திலுள்ளது. இக்கோயிலிலே ஏருக்காட்டுரீக் கிழானாகிய பெருபரணன் என்பவனுடைய கல்வெட்டொன்றுண்டு. இதனை அண்மையிலே வாசித்து வெளியிட்ட திரு ஜூராவதும் மகாதேவன் அவர்கள், கல்வெட்டின் காலம் கி.பி.500 என்றும் அந்த ஆண்டுக்குப் பிற்பட்டதாகாது என்றும் தொல்லெழுத்தின் அடிப்படையிலே கணித்துள்ளார். இக்கணிப்பு ஏற்கக்கூடியதாயின் மகேந்திரவர்மனுடைய காலத்திற்குக் குறைந்தது ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்பே பாண்டிநாட்டிலே கற்கோவில்களை அமைக்கும் கலை ஆரம்பிக்கப் பட்டிருந்தது என்று கூறலாம் என்பது திரு.மகாதேவன் அவர்களுடைய கருத்தாகும். இது சரியாக இருக்கலாம்.

ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இப்புதிய கலையின் வளர்ச்சியைப் படிப்படியாக அவதானித்துக்கொண்டு செல்லக்கூடிய வகையிலே தமிழ்நாட்டில் இக்கட்டிடங்கள் நமக்கு இன்றுவரை கிடைத்திருக்கின்றன. அதனால் மகேந்திரவர்மன் காலத்தை இக்கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் ஆரம்பக் கட்டமாகக் கொண்டு மிக அண்மைக்காலம்

வரை பல்வேறு காலப்பகுதிகளைப் பிரித்துக்கொள்ள முடிகின்றது. அப்படியான காலப்பகுதிகளுள் முதலாவது பல்லவபாணிக் கட்டிடங்களினுடைய காலப்பகுதி எனப்படும். இக்காலப்பகுதியை மேலும் நான்கு சிறுபிரிவுகளாகப் பிரித்து முதலாவதை மகேந்திரவர்மன் பாணிக்காலப்பிரிவு என்றும் இரண்டாவதை மாமல்ல அல்லது நரசிங்க பாணிக்காலப்பிரிவு என்றும் மூன்றாவதை இராஜசிம்மபாணிக்காலப்பிரிவு என்றும் இறுதியானதை நந்திவர்மன் பாணிக்காலப்பிரிவு என்றும் கட்டிடக்கலை வரலாற் றாசிரியர் அழைப்பர். இந்த நான்கு காலப்பிரிவுகளும் 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 10 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அடங்குகின்றன. பல்லவ நாட்டில் மட்டுமின்றிப் பாண்டி நாட்டிலும் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் இவ்வரலாற்றில் இடம் பெறுகின்றன.

இதே காலப்பகுதி தமிழ்நாட்டின் வர்த்தகத்திலே பெருவளர்ச்சி ஏற்பட்ட காலப் பகுதியாகும். பிறநாட்டு வாணிபம் முன்னவிடத் துரிதமாக அபிவிருத்தியடைந்தது. தெற்கு இலங்கையுடனும் தென்கிழக்கு ஆசியாவிலே பல நாடுகளுடனும் தமிழ் நாட்டார் முன்னவிடக் கூடிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி வாணிபம் நடாத்தினர். தென்னிந்தியாவிலே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த மணிக் கிராமம், நான்கு நாடு போன்ற வணிகக் கணங்கள் இலங்கையிலும் தாய்லாந்து போன்ற இடங்களிலும் வர்த்தக முயற்சிகளிலும் பிற முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தன. தாய்லாந்திலும் இலங்கையிலும் இந்த வணிகக் கணங்களால் பொறிக்கப்பட்ட தமிழக் கல்வெட்டுக் களும் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களின் அழிபாடுகளும் தற்காலத்திலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்படியாக ஏற்பட்டிருந்த தொடர்புகளின் விளைவாக இலங்கையிலும் தென்கிழக்காசியா விலும் தமிழ் வர்த்தகர்களுடைய புதிய குடியேற்றங்களும் தாயிக்கப் பட்டன. இக்குடியேற்றங்கள் மூலமாகத் தமிழ்நாட்டுப் பண்பாடும் அவ்விடங்களிலே பரவத் தொடங்கியது. இக்குடியேற்றங்களிலே சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டுத் தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. இக்கோயில்கள் பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டுக் கட்டிடப் பாணியிலேயே அமைக்கப்பட்டன. இவ்வாறாகவே தமிழ்நாட்டில் உருவாக்கப் பட்ட புதிய கட்டிடக்கலை மரபு பிற தென் ஆசிய, தென் கிழக்காசிய நாடுகளிலே பரவத் தொடங்கியது.

இலங்கையிலே 7 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னராக இக்கலைமரபைச் சேர்ந்த சில கட்டிடங்கள் எழுப்பப்பட்டன. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பாக இந்நாட்டில் முழுமையாகக் கருங்கற்களைப் பயன்படுத்திக் கட்டிடம் எதுவும் அமைக்கப்பட்டதற்குச் சான்றில்லை. தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்தியின் விளைவாக 7 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர்

பெரும்பாலும் கற்களையே பயன்படுத்திக் கட்டிடங்கள் அமைக்கும் மரபு ஆரம்பித்தது. முதன்முறையாக இம்மரபைச் சேர்ந்த கட்டிடமொன்று தென்மாகாணத்திலே தெவிருவர என்னுமிடத்தில் 8 ஆம் நூற்றாண்டளவிலே கட்டப்பட்டு அதன் அழிபாடுகள் தற்காலம் வரை நிலைத்திருப்பதைக் காணலாம். உண்மையில் இக்கட்டிடத்தின் பெரும்பாகம் அழியாது பேணப்பட்டுள்ளது என்று கூறலாம். இக்கட்டிடம்தான் பிரசித்தி பெற்ற உற்பலவண்ணன் (உபுலவன்) கோயில். தென்னிந்தியச் செல்வாக்குப் பரவியதன் விளைவாக இக்கோயில் கட்டப்பட்ட தென்பதைக் கலாந்தி S. பரணவிதான் ஏற்றுக்கொண்டாலும் இதன் அமைப்பு முழுமையாகத் திராவிடக் கட்டிடக் கலைமரபைச் சேர்ந்தது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்குகின்றார். ஆனால் இக்கட்டிடம் திராவிடக் கலைமரபைச் சேர்ந்தது என்பதில் அதிக ஜயமில்லை என்று கூறலாம். பல்லவர் காலத்துக் கட்டிடங்களுக்கும் இதற்குமிடையில் சில முக்கிய வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் அடிப்படை ஒற்றுமைகள் சில இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

இக்கட்டிடத்தைப் பல்லவர் பாணியில் அமைந்த கட்டிடம் அல்லவென்றும் அது 13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாண்டியப் பாணியிலே அமைந்த கட்டிடம் என்றும் வேறொருவர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். கட்டிடத்திலே காணப்படுகின்ற கூடு எனப் படுகின்ற அணியும் அதன் கபோதங்களும் கதவு நிலையிலே காணப்படுகின்ற நாகபந்தம் எனப்படும் அணியும் பாண்டியர் கட்டிடங்களிலே காணப்படும் அணிகளை ஒத்தவை என்பது D.பறைத் தொடர்பு என்பவருடைய கருத்து.

இக்கட்டிடத்தில் இப்படியான பிறப்பட்ட காலப்பண்புகள் காணப்பட்டாலும் அதனுடைய அமைப்பு முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. இதனால் பல்லவர் காலத்திலே முதன்முறையாகத் தனிக்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட இக்கட்டிடத்திற்குப் பிறப்பட்ட காலத்திலே திருத்த வேலைகள் செய்த சிற்பிகள் பாண்டியப் பண்புகளைச் சேர்த்திருக்கமுடியும். இக்கட்டிடம் முழுமையாக 13 ஆம் நூற்றாண்டிலே கட்டப்பெற்றது என்று கொள்வதற்குச் சான்று போதாதென்றே கூறவேண்டும்.

ஜயத்திற்கிடமின்றித் திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் பல்லவப் பாணியிலே இலங்கையிற் கட்டப்பட்ட மிகப்பழைய கட்டிடம் நாலந்தாவிலுள்ள கெடிகே எனப்படும் கோயிலாகும். இது ஏற்குறைய 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. இதன் மண்டபமும் கற்பக்கிருக்கமும் பிறபாகங்களும் சமகாலத்துப் பல்லவர் கட்டிடங்களின் பாகங்களை நெருங்கிய முறையிலே ஒத்திருக்கின்றன.

இக்கோயில் இந்து வழிபாட்டு அம்சங்களும் பெளத்த வழிபாட்டு அம்சங்களும் கலந்து காணப்பட்ட மகாயான தாந்திரிகக் கோயிலாகும். இதனை அமைப்பதற்குத் தமிழ்நாட்டுச் சிற்பிகள் உதவியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. பல்லவ கட்டிடப்பாணி இலங்கையில் நன்கு பரவியிருந்ததென்பதற்குச் சான்றில்லை யாகையால் சிங்களச் சிற்பிகள் அந்தப் பாணியை நன்கு அறிந்திருந்து இக்கோயிலை அமைத்திருக்கலாம் என்று கொள்ள முடியாதுள்ளது.

9 ஆம் 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே அனுராதபுரத்தில் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளிலே சைவக் கோயில்கள் சில கட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் சிலவற்றின் அழிபாடுகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் அதிக சிக்கலற்ற எளிய முறையிலே அமைக்கப்பட்ட கட்டிடங்களின் அழிபாடுகள். இக்கோயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அந்தராளம், கற்பக்கிருகம், அர்த்தமண்டபம் ஆகிய முக்கியமான மூன்று பாகங்கள் மட்டுமே செங்கற்களால் கட்டப்பெற்றவையாக இடம் பெற்றன. அவற்றின் அமைப்பு முறை திட்டவட்டமாகப் பல்லவர் காலத்துத் திராவிடக்கலை மரபைச் சேர்ந்தது. இவற்றை விடக் கருங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட சைவக் கோயில்களுடைய அழிபாடுகள் இக்காலப் பகுதியைச் சேர்ந்தவையாக ஒர் இடத்திலும் கிடைக்கவில்லை.

திருக்கோணமலை மாவட்டம் நெடுங்காலமாகத் தமிழ்ச் சைவர்களும் தமிழ்ப் பெளத்தர்களும் வாழ்ந்த ஒரு பிரதேசமாகக் கொள்வதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. அங்கு தேவாரப் பாடல் பெற்ற சைவத்தலமாகிய திருக்கோணஸ்வரம் மட்டுமல்லாது, பத்தாம் நூற்றாண்டளவில் மஸ்யேஸ்வரம் (மச்சேஸ்வரம்) என்ற இன்னொரு சைவத்தலம் இருந்தமை பற்றி நிலாவெளியிலே கிடைத்த சாசனம் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இத்தக் கோயிலின் அழிபாடுகள் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

பிற்பட்ட அனுராதபுரக் காலத்திலே, அதாவது 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 10 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே, தமிழர் வாழ்ந்த இடங்களில், சிறப்பாகத் துறைப் பட்டினங்களிலே, கட்டப்பட்ட சைவக் கோயில்கள் பல்லவர் காலத்துத் திராவிடக் கட்டிட முறையினில் அமைக்கப்பட்டு இருக்கவேண்டுமென ஊகிக்க முடியும். இக்காலப் பகுதியிலே திருக்கேதிஸ்வரம், திருக்கோணஸ்வரம் போன்ற இடங்களில் சைவக் கோயில்கள் இருந்தன என்பதற்கு வேறு சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் அவற்றின் அழிபாடுகள் தற்காலத்திலே கிடைக்கப் பெறாமையினால் எத்தகைய கட்டிடப் பாணியிலே அவை அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்று கூற முடியாதுள்ளது. பொதுவாகத் தமிழ் நாட்டிற்கு வெளியேயும் சைவக்

கோயில்களை அமைத்துக் கொண்ட தமிழர்கள் அக்கோயில்களைத் தமிழ் நாட்டுக் கட்டிடப் பாணியில் அமைத்தனர் என்றே அறிய முடிகின்றது. அனுராதபுரத்தில் கிடைத்துள்ள சைவக் கோயில்களின் அழிபாடுகளும் திராவிட முறையிலே அமைந்திருப்பதினால் சமகாலத்தில் அமைக்கப் பட்டிருந்த திருக்கேதிஸ்வரர் கோயிலும் திருக்கோணஸ்வரர் கோயிலும் அவ்வாறே கட்டப்பட்டு இருக்க வேண்டுமென்று கொள்வது பிழையாகாது.

II. சோழர் பாணி

பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே சோழ அரசு தமிழ்நாட்டின் முதன்மையான அரசாக எழுச்சி பெற்றது. பல்லவ அரசைக் காட்டிலும் கூடிய கடலாதிக்கமுடைய வல்லரசாக இது விளங்கியதால் இதன் ஆதிக்கம் பல கடல் கடந்த பிரதேசங்களிலேயும் பரவியது. இதே காலத்திலே தென்னிந்தியர் நடத்திய வர்த்தகமும் அதிகரித்தது. தென்னிந்தியாவுக்கும் பிற தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குமிடையில் நடைபெற்ற வர்த்தகம் முன்னொரு போதும் பெற்றிராத முக்கியத்துவத்தைச் சோழர் காலத்திலே பெற்றது என்று கூறலாம். கடல் கடந்த வர்த்தகத்தினாலும் சோழ மன்னர்களுடைய ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையினாலும் தமிழ்நாட்டிலே செல்வப்பெருக்கு ஏற்பட்டது. போர்களின் போது பெறப்பட்ட செல்வம் பெருவாவிகளை அமைத்து விவசாயத்தை வளர்ப்பதற்கும் நாட்டின் பல பாகங்களிலே கோயில்களை எழுப்புவதற்கும் கலைகளை வளர்ப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனால் கட்டிடக்கலையும் பிற கலைகளும் நன்கு வளர்க்கப்பட்டன.

பல்லவர் வளர்த்த திராவிடக் கட்டிடக்கலையைச் சோழர் தொடர்ந்து பேணி வளர்த்தனர். தமிழ் நாடு முழுவதும் மட்டுமின்றித் தமிழ்நாட்டுக்கு வெளியே கர்நாடக, தெலுங்கு, கேரளப் பிரதேசங்களிலும் சோழர் காலத்திலே எண்ணற்ற கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. பெரும்பாலான கோயில்கள் சோழர் காலத்தின் நடுப்பகுதியிலே தான் அமைக்கப்பட்டவை.

பல்லவர் பாணிக் கட்டிடங்களின் வரலாற்றைப் பல காலப்பகுதிகளாகப் பிரித்து ஆராய்ந்தது போலச் சோழர் பாணிக் கட்டிடக்கலையையும் ஆராயலாம். பொதுவாகச் சோழர் பாணிக் கட்டிடங்களின் வரலாற்றை மூன்று கட்டங்களாகப் பிரித்து ஆராய்வர். பிற்காலச் சோழவம்சத்தின் முதலாவது சுதந்திரமன்னாகிய விஜயாலயன் தொடக்கம் முதலாவது பெரும் பேரரசனாகிய ராஜராஜனின் ஆட்சியின் ஆரம்பம் வரையுள்ள காலப்பகுதி (ஏற்தாழ கி.பி.850-985) முதலாவது கட்டமாகும். இரண்டாவது கட்டம் ராஜராஜனின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலே தொடங்கி வீரராஜேந்திரனுடைய ஆட்சியோடு முடிவடைகின்றது (ஏற்தாழ கி.பி.985-1070). இறுதிக்கட்டம் முதலாம் குலோத்துங்க சோழனுடைய ஆட்சியோடு ஆரம்பித்துப் பேரரசின் வீழ்ச்சியோடு முடிவடைகிறது (ஏற்தாழ கி.பி.1070 தொடக்கம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை).

முதலாவது கட்டத்திலே கட்டப்பட்ட சோழர் கட்டிடங்கள் சிறியவை. இவற்றிலே பழைய பல்லவர் பாணியின் பல அம்சங்கள் காணப்படுகின்றன. எனினும் சோழர் பாணிக்கே சிறப்பான சில புதிய பண்புகள் இக்கட்டிடங்களிலே இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கட்டிடங்களிலே கோபுரங்களைவிட விமானங்களே பெரியவையாகக் காட்சியளிக்கின்றன. பெருங்கோபுரங்களை அமைக்கும் மரபு ராஜராஜன் காலத்திலேதான் ஆரம்பித்தது. முதலாவது கட்டத்திலே அமைக்கப்பட்ட கோயில்களுள் ஸ்ரீநிவாச நல்லூர், கொடும்பானூர், கும்பகோணம், திருநரையூர் போன்ற இடங்களிலுள்ள கோயில்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவை.

ராஜராஜன் காலத்திலே சோழர் பாணி திடீரென ஒரு பெருவளர்ச்சியை அடைந்தது. பேரரசின் படர்ச்சியினால் வந்து குவிந்த செல்வம் பெருங்கோயில்களை அமைக்கும் ஒரு மரபு ஆரம்பமாகுவதற்கு உதவியது. அப்படியாக அமைக்கப்பட்ட கோயில்களுள் தஞ்சையிலே ராஜராஜனால் அமைக்கப்பட்ட பிரஹ்லதீஸ்வரர் (தஞ்சைப் பெருவுடையார்) கோயிலும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலே முதலாவது ராஜேந்திரனால் அமைக்கப்பட்ட பெருங்கோயிலும் சிறந்த உதாரணங்களாம்.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலின் மிகக் கவர்ச்சிகரமான பாகங்கள் விமானமும் கோபுரங்களும் என்று கூறுவது பிழையாகாது. இக்கோயிலின் இருபெருங் கேபுரங்களாகிய ராஜராஜன் திருவாசலும் கேரளாந்தகன் திருவாசலும் முற்பட்ட காலத்துக் கோபுரங்கள் எல்லாவற்றையும் விடப் பெரியவை. எனினும் இக்கோபுரங்களைவிடப் பெரியதாக இதே கோயிலின் விமானம் காட்சியளிக்கின்றது. இவ்விமானம் 190 அடி வரை உயர்ந்து வியக்கத்தக்க முறையிலே அமைந்துள்ளது.

இறுதிக்கட்டத்திலே கட்டப்பட்ட கோயில்கள் இவ்வளவு பெரியவையாக அமையாவிட்டாலும் சோழர் பாணியில் ஏற்பட்ட ஒருவகை முதிர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கின்றன எனலாம். இக்கட்டிடங்களின் சில அம்சங்கள் மாற்றமடைந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மகரதோரணம், கும்பபஞ்சரம், தூண்பலகை, மண்டபத்துண் ஆகியவற்றிலே காணப்படும் மாற்றங்கள் குறிப்பிடத்தக்க ஒர் அபிவிருத்தியாகும். திருவென்காடு, திருச்செங்காத்தான்குடி போன்ற இடங்களிலுள்ள சோழர் பாணிக் கோயில்களிலே ஐந்தடுக்குக் கோபுரங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த இறுதிக் கட்டத்துக் சோழர் பாணிக் கோயில்களுள் பிற குறிப்பிடத்தக்க

கோயில்கள் தாராசுரம், திரிபுவனம், ஜம்புகேஸ்வரம் ஆகிய இடங்களிலே உள்ளன.

ஸ்மத்தில் சோழர் கட்டிடக்கலை

சோழர்களுடைய ஏகாதிபத்தியமும் வர்த்தகமும் தமிழ்நாட்டின் பண்பாட்டை வெளியே பரப்புவதற்கு உதவின. இதனால் இலங்கையில் சோழர் ஏகாதிபத்தியம் பரவியபோது அவர்கள் வளர்த்த பண்பாடும் கூடவே பரவியது. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலில் ராஜராஜன் வட இலங்கையைப் கைப்பற்றிப் பொலன்னறுவையை இராசதானியாக்கினான். இந்நகருக்கு ஜனநாதமங்கலம் என்ற புதிய பெயரும் இடப்பட்டது. ராஜேந்திர சோழன் 1017இல் முழு இலங்கையையும் அடக்கிப் பேரரசின் ஆட்சியை இங்கு உறுதிப்படுத்தினான். சோழர்களுடைய ஆட்சி இலங்கையில் 1070 வரை நீடித்தது.

சோழராட்சிக் காலம் இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய காலகட்டமாகும். இலங்கையின் வட பாகத்தில் பரவலாக வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் 75 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ் ஆட்சியாளர், நிர்வாகிகள் ஆகியோர் ஏற்படுத்திய அமைப்பின்கீழ் வாழ்வதற்குச் சோழராட்சி வாய்ப்பளித்தது. அத்துடன் புதிதாகப் பல தமிழ்க் குடியேற்றங்கள் தோன்றுவதற்கும் இக்காலத்தில் வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்த தமிழ்க் குடிகள் தமிழ்நாட்டுத் தொடர்பில்லாது படிப்படியாகச் சிங்கள மக்களாய் மாறிக்கொண்டு சென்ற போக்கினையும் சோழராட்சி நிறுத்திய படியால், அடுத்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் வட இலங்கையில் தமிழ் அரசு ஒன்று தோன்றுவதற்குச் சோழராட்சி வழிவகுத்தது என்று கூறுவது மிகையாகாது.

சோழப் பெருமன்னன் முதலாம் ராஜராஜனுடைய வெற்றிகரமான இலங்கைப் படையெடுப்பு கி.பி. 992 இல் அல்லது 993இல் நடைபெற்றது. இலங்கை மன்னர்களுடைய பிரதான தலைநகராக ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் விளங்கிய அநுராதபுரம் அப்படையெடுப்பின் போது கைவிடப்பட்டது. சோழ ஆட்சியாளர் தம் நிர்வாகத்தை அங்கிருந்து நடத்த விரும்பவில்லை. அவர்கள் தமது தலைநகராகப் புதிய நகர் ஒன்றை அமைத்தனர். ராஜராஜன் சூடிக்கொண்ட பல விருதுகளுள் ஒன்றாகிய “ஜனநாதன்” என்ற பெயரைவைத்து அந்நகருக்கு ஜனநாதமங்கலம் என்ற பெயர் இடப்பட்டது. இப் பெயர் ஜனநாதபுரம் என்றும் வழங்கப்பட்டது. தமிழ் ஆட்சியாளர் அமைத்த புதிய நகராகையால் அங்கு எழுப்பப்பட்ட புதிய கட்டிடங்கள் அக்காலத்துச் சோழர் கட்டிடப்

பாணியில் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊதிப்பது பிழையாகாது. உண்மையில், இந்நகரத்தின் அழிபாடுகள் பல இன்றுவரை பேணப்பட்டிருப்பதால் இக்கருத்தினை உறுதிப்படுத்தச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. பழைய ஜனநாதமங்கலம் இன்று பொலன்னறுவை எனப்படும் இடமாகும்.

ராஜராஜன் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையின் வட பாகம் மட்டுமே சோழருடைய ஆட்சியில் அடங்கியிருந்தது. ராஜராஜன் மகன் முதலாம் ராஜேந்திரன் காலத்திலேதான் முழு இலங்கையும் சோழர் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்டது. கி.பி. 1017இல் இச் சம்பவம் நடைபெற்றது. ராஜேந்திரனுடைய தளபதிகளுள் ஒருவனாகிய தண்டநாயகன் ஜயங்கொண்ட சோழ மூவெந்த வேளார் இலங்கைக்குப் படைகொண்டு சென்று, அந்நாட்டின் தென்பகுதியில் சரண்புகுந்திருந்த அநுராதபுரத்தின் கடைசி மன்னன் மகிந்தனையும் பிறரையும் சிறை பிடித்துச் சென்றான். இலங்கை சோழப் பேரரசின் ஒரு மண்டலமாக்கப்பட்டு, மும்மடி சோழ மண்டலம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. சோழராட்சி கி.பி. 1070 இல் முடிவுற்றது.

சோழராட்சிக் காலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் சைவர்களாகவும் வைஷ்ணவர்களாகவும் பெளத்தர்களாகவும் இருந்தனர். இதனால் அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் புதிதாகப் பல சைவ வைஷ்ணவ வழிபாட்டுத் தலங்களும் பெளத்த பள்ளிகளும் அமைக்கப்பட்டதோடு, பழைய வழிபாட்டுத் தலங்களும் பள்ளிகளும் புதுக்கிக் கட்டப்பட்டன. இவை அக்காலத்துச் சோழர் பாணியில் அமைந்திருக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை. இக் கட்டிடங்கள் எல்லாம் இன்றுவரை நிலைக்கவில்லை. அவற்றின் அழிபாடுகள் சில அங்குமிங்குமாகக் காணப்படுகின்றன. முழுமையாக இன்றுவரை நிலைத்துள்ள சோழர் காலக் கட்டிடம் ஒன்று பழைய ஜனநாதமங்கலமாகிய பொலன்னறுவையில் உள்ளது.

பொலன்னறுவைக் கோயில்கள்

இதுவரை நடத்தப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியின் விளைவாகப் பொலன்னறுவையிலே பத்துச் சிவன் கோயில்களும் ஜந்து விஷணு கோயில்களும் ஒரு காளி கோயிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் எவை சோழர் காலத்தில், அதாவது சோழர் இங்கு ஆட்சி புரிந்தபோது கட்டப்பட்டவை என்று கண்டுகொள்வது ஓரளவிற்கு பிரச்சினையாய் உள்ளது. இந்நிலைக்குப் பல காரணங்கள் உள். கோயில்களின் காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்குப் பொதுவாக மூன்று காரணங்கள் உதவுகின்றன. ஒன்று, கோயிலின் அமைப்பு முறையும் கட்டிடப்பாணியும், இரண்டாவது கோயிலிலே காணப்படும்

படிமங்கள் போன்றவற்றின் பாணி; இருதியாக, கோயிலிலே செதுக்கப்பட்டுக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களின் சான்று. பழைய கோயில் ஒன்று பூரணமாக அல்லது பெருமளவிற்குப் பேணப்பட்டிருந்தால் அதன் கட்டிடப்பாணியைக் கண்டு, அதன் அடிப்படையிலே அதன் காலத்தையும் நிர்ணயிக்க முடியும். பொலன்னறுவையிலுள்ள இந்துக் கோயில்களுள் ஒரு சில பூரணமாகப் பேணப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு சிலவற்றின் பாகங்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே எஞ்சியிருக்கின்றன. ஏனையவை பெருமளவிற்கு அழிந்து அவற்றின் அடித்தளமும் ஒரு சில அறுகந்தங்களுமே எஞ்சியுள்ளன. இந்த நிலையில் அங்குள்ள கோயில்களுள் சிலவற்றின் காலத்தைக் கட்டிடப்பாணியின் உதவி கொண்டு நிர்ணயிக்கமுடியும். ஆனால் ஏனையவற்றின் காலத்தை வேறு அடிப்படையிலேதான் நிர்ணயிக்கவேண்டும். சில கோயில்களின் அழிபாடுகளிடையே படிமங்களோ கல்வெட்டுக்களோ கிடைக்கப்பெறுவதால், அவற்றின் காலத்தையும் பெருமளவிற்கு நிர்ணயிக்க முடிகின்றது. ஆனால் படிமங்கள் கல்வெட்டுக்கள் போன்றவை கோயில் கட்டப்பட்ட காலத்திற்குப் பின்னர் அங்கு சேர்க்கப்பட்டிருக்கமுடியுமாகையால் எப்பொழுதும் அவற்றின் உதவிகொண்டு திட்டவட்டமான முறையிலே கோயிலின் காலத்தை நிர்ணயிக்கமுடியாது.

இத்தகைய பிரச்சினைகளின் விளைவாகப் பொலன்னறுவையில் உள்ள சோழர்காலக் கோயில்கள் அனைத்தும் அடையாளம் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை. மூன்று கோயில்கள் நிச்சயமாகச் சோழர் காலத்துக் கோயில்கள். அவற்றிற்கு இலங்கைத் தொல்பொருளியலாளர் இரண்டாவது சிவ தேவாலயம், ஜந்தாவது சிவ தேவாலயம், ஆறாவது சிவ தேவாலயம் என்ற பெயர்களைக் கொடுத்துள்ளனர். இவற்றுள் இரண்டாவது சிவ தேவாலயம் பூரணமாகப் பேணப்பட்டிருக்கும் கோயிலாகும். அது மட்டுமல்ல. பொலன்னறுவையில் உள்ள இந்துக் கோயில்களுள் சிறந்ததாகவும், இலங்கையிலுள்ள சோழர் காலக் கட்டிடங்களுள் உன்னதமான தாகவும் விளங்குகின்றது.

இரண்டாவது சிவ தேவாலயத்தின் உண்மைப்பெயர் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரம். இப்பெயர் அங்குள்ள கல்வெட்டுக்களிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. வானவன் மாதேவி என்பது சோழ மன்னர்களுடைய அரசியர் சிலருக்கு இடப்பட்ட பெயராகும். சுந்தரசோழனின் மனவியும் முதலாம் ராஜராஜனின் தாயாருமான மலையமான் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளவரசி ஒருத்தியின் பெயராகவும், பின்னர் ராஜராஜனின் பட்டத்தரசியாகிய முதலாம்

ராஜேந்திர சோழனின் தாயார் பெயராகவும், அதற்குப் பின்னர் முதலாம் ராஜேந்திர சோழனின் அரசியொருத்தியின் பெயராகவும் வானவன் மாதேவி என்ற பெயர் கல்வெட்டுக்களிலே குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இவர்களுள் எந்த அரசியின் பெயரால் பொலன் னறுவைக்கோயில் கட்டப்பட்டதென்பதைக் கண்டு கொள்ளுதல் அவ்வளவு கஷ்டமன்றம். இக்கோயிலிலே காணப்படும் மிகப்பழைய கல்வெட்டு முதலாம் ராஜேந்திர சோழனின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்தைச் சேர்ந்ததாகையால் அக்கல்வெட்டின் காலமளவிலேயே இக்கோயில் கட்டப்பட்டுள்ளது என்று என்ன முடியும். ராஜேந்திர சோழன் அல்லது அவனுடைய பிரதான நிர்வாகிகள் அம்மன்னானுடைய தாயாருடைய பெயரால் இக்கோயிலைக் கட்டியிருக்கலாம். இதுவே பொதுவாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கொண்டுள்ள கருத்து.

முன்பு குறிப்பிட்டது போல, இலங்கையிலே சோழர் கட்டிடப்பாணியில் அமைக்கப்பட்ட கட்டிடங்களுள் மிகச் சிறந்தது வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரமாகும். அது ஈழத்தில் வளர்ந்த திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் வரலாற்றின் மட்டுமல்ல, பொதுப்படப் பொலன்னறுவையில் வளர்ந்த கட்டிடக்கலையின் வரலாற்றிலும் நிகரற்றதாக இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் ஒன்றுண்டு. பொலன்னறுவையிலே சிங்கள மன்னரும் பிறரும் எத்தனையோ சிறந்த கட்டிடங்களை அமைத்துக் கட்டிடக்கலையை வளர்த்திருந்தாலும், அந்தகரத்தில் இன்று பூரணமாகக் கல்வினால் கட்டப் பட்டுக் காணப்படும் ஒரே ஒரு கட்டிடம் வானவன்மாதேவி ஈஸ்வரமே. கருங்கல்லும் சண்ணக்கல்லும் கலந்து கட்டப்பட்ட இக்கட்டிடம் தென்னிந்தியாவிலுள்ள சோழர் காலக் கட்டிடங்களின் சிறப்பியல்புகள் பலவற்றை உடையதாக விளங்குகின்றதென்பதைத் தென்னிந்திய வரலாற்றாசிரியர்களும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர்.

இலங்கையின் முன்னாள் தொல்லியல் ஆணையாளர் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் செ. பரணவிதான இக் கோயிலைச் சோழர்களுடைய சிறந்த கட்டிடக்கலை மரபுகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் ஒரு கட்டிடமாகக் கருதினார்.

இக் கோயிலுக்குரிய இன்னொரு தனிச் சிறப்பு என்னவெனில், இன்று இலங்கையிலுள்ள மிகப்பழைய, முழுமையாகப் பேணப் பட்டுள்ள சைவக் கோயிலாக இது விளங்குவதாகும். இதனால், சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட பல நிறுவனங்களுள் இது மட்டுமே இன்று அழியாது எஞ்சியுள்ளது எனலாம். இந்த மிகப்பழைய கோயிலாகிய வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரம் சைவமக்கள் பலர் அறியாத கோயிலாக இன்று காணப்படுகின்றது.

சோழர்களுடைய பெருங்கோயில் கட்டிடக் கலையின் “இரத்தினச் சுருக்கம்” இக்கோயில் என்னாம். மிக நுட்பமான அமைப்பில் அழுத்தமான கற்களால் எழுப்பப்பட்டிருக்கும் அழகான இக்கோயிலின் கர்ப்பக் கிருகம் 6.25 மீட்டர் (20 அடி 6 அங்குலம்) பக்க அளவைக் கொண்ட சுதார அடித்தளத்தையும், அதன் முன்பாக 5.11 மீட்டர் (16 அடி 9 அங்குலம்) நீளமும் 2.8 மீட்டர் (9 அடி 4 அங்குலம்) அகலமும் உடைய அந்தராளத்தையும் கொண்ட கட்டிடமாகும். அதன் விமானம் நில மட்டத்திலிருந்து 9.7 மீட்டர் (31 அடி 9 அங்குலம்) உயரமுள்ளது. இதிலே உள்ள அழகான சிற்ப வேலைப்பாடுகள் அளவாகச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது இதற்கு ஒர் அடக்கமான அழகைக் கொடுக்கின்றது.

பொலன்னறுவையிலே சோழர் கட்டிடப்பாணியில் அமைக்கப் பட்ட பிற கோயில்களுள் ஐந்தாவது சிவதேவாலயம் குறிப்பிடத் தக்கது. இக்கோயிலைப் பொலன்னறுவையிலிருந்த பல தமிழர்கள் ஒன்றுகூடிக் கட்டியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. இக்கோயிலின் தூண்களில் கோயிலைக்கட்ட உதவிய சிலருடைய பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஐந்தாவது சிவ தேவாலயம் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்திற்கு அடுத்தபடியாக உள்ள சிறந்த சோழர் காலக் கட்டிடமெனலாம்.

சோழர் இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் பொலன்னறுவை, அவர்களுடைய ஆட்சிப்பீட்டாக முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததனால் அங்கு பல சிறந்த கோயில்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பொலன்னறுவைக்கு வெளியே பிரதான வர்த்தக நகரங்களிலும் துறைப்பட்டினங்களிலும் சோழராட்சியின்போது தமிழர் குடியேறியிருந்ததனால் அவ்விடங்களிலும் கோயில்கள் பல எழுப்பப்பட்டன. அத்துடன் தமிழர் பரம்பரையாக வாழ்ந்து வந்த இடங்களிலும் புதுக் கோயில்கள் அமைக்கப் பெற்றிருக்கலாம். பழைய கோயில்கள் சோழர் பாணியில் புதுப்பித்துக் கட்டப்பட்டும் இருக்கலாம். இதனைத் தற்போது கிடைத்துள்ள சான்றுகளைக் கொண்டு தெளிவாக நிர்ணயிக்க முடியாது.

பதவியாவில் சோழர் கோயில்கள்

இலங்கையின் வடமத்திய மாகாணத்தில் பழைய வழிபாடுகள் காணப்படும் இடங்களுள் ஒன்று பதவியா எனத் தற்பொழுது பெயர் பெற்றுள்ள இடமாகும். அங்குள்ள பதவிக்குளம் பிரசித்தபெற்ற பழைய நீர்ப்பாசனக் குளங்களுள் ஒன்று. அதன் பழைய பெயர் தனவாபி என்றும், அங்கிருந்த நகரத்தின் பெயர் பதொன்னரு என்றும் வரலாற்றாரங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. சோழராட்சிக்

காலத்திலும் அதற்குப் பின்னருதம் பல சைவ, வைஷ்ணவ கோயில்கள் அங்கு கட்டப்பட்டன என்பதைத் தொல்லியல் சான்று கொண்டு கூறலாம். அங்கு கிடைத்த பன்னிரண்டாம் அல்லது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுச் சாசனம் ஒன்றின் உதவிகொண்டு, பதவியாவுக்கு அக்காலத்தில் ஸ்ரீபதி கிராமம் என்ற இந்துப் பெயர் கொடுக்கப் பட்டிருந்ததை அறியலாம்.

பதவியாவில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழைய கோயில் பற்றிய தகவல் அங்கிருந்த சோழர் காலத்துக் கோயிலான இரவிகுலமாணிக்க ஈஸ்வரமுடையார் கோயில் பற்றியதாகும். இரவிகுலமாணிக்கம் என்பது முதலாம் ராஜராஜ சோழனின் விருதுகளுள் ஒன்று. ஆகவே, அம்மன்னன் பெயரால் இக் கோயில் அமைக்கப்பட்டது என்று ஊகித்துக்கொள்ள முடிகின்றது. இக்கோயில் அமைந்திருந்த இடத்தில் அகழவாராய்ச்சி மேற்கொண்டால் மேலும் பல தகவல்களைப் பெற முடியும் என்பதில் ஜயமில்லை. தற்பொழுது அழிந்த நிலையில் இக்கோயில் காணப்படுகின்றது. இக் கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டு முதலாம் ராஜராஜன் காலத்தைச் சேர்ந்தது. ஆகையால், சோழராட்சியின் தொடக்கத்திலேயே இது கட்டப் பட்டது எனக் கருதலாம். நானாதேசியர் போன்ற வணிக கணத்த வரும் பல ஊர்நிர்வாகிகளும் இக் கோயிலுக்குத் தானம் வழங்கி ஆதரித்தனர்.

பதவியாவில் சோழர் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் கட்டப்பட்ட இந்துக்கோயில்களின் அழிபாடுகள் பல உள்ளன. அங்கு இன்னும் செவ்வனே தொல்லியலாய்வு நடத்தப்படாத காரணத்தினால் எத்தனை இந்துக் கோயில்களின் அழிபாடுகள் இருக்கின்றன என்று கூறமுடியாதுள்ளது. அங்கு தென்னிந்திய வணிக கணங்களாகிய அஞ்சூரற்றுவர், நானாதேசியர், நகரத்தார் போன்ற கணங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தபடியால், அக்கணங்களின் ஆதரவுபெற்றுப் பல கோயில்கள் சிறப்புடன் விளங்கின என ஊகிக்கலாம். 1893இலும் பின்னர் 1960இலும் இலங்கை அரசாங்கத்தின் தொல்பொருள் ஆணையாளர்கள் நடத்திய அகழ்வாராய்ச்சியினால் நான்கு இந்துக் கோயில்களின் இடிந்த பாகங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

பதவியாவில் மொரகொட என்ற இடத்திலேதான் இந்த இந்துக் கோயில்களின் அழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. மொரகொடவின் ஒரு பாகத்தில் இருந்த இந்துக் கோயிலின் எஞ்சிய பகுதிகளாக உள்ளவற்றுள் நடமாடுபவர்களுடைய புடைப்புச் சிறபங்களைக் கொண்ட ஒரு துண், ஒரு கணேச விக்கிரகம், சில மண்விளக்குகள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. மொரகொடவின் மேற்குப் பக்கத்திலிருந்த சிவன் கோயிலின் (மூன்றாவது சிவ தேவாலயம்) அழிபாடுகளிடையே பல கற்றூண்களும் ஒரு தூண் கல்வெட்டும்

யோனிக் கல்லொன்றின் துண்டுகளும் காணப்படுகின்றன. மொரகொடவின் கிழக்குப் பாகத்திலே இன்னொரு சிவன் கோவில் இருந்தது. அக்கோயிலின் அழிபாடுகளிடையே இரு தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அக்கோயிலைக் கட்டுவதற்குப் பெளத்த கட்டிடமொன்றின் கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பது 1960இல் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியின் போது தெரியவந்தது.

இன்னொரு கோயில் நீர்ப்பாசன வாய்க்காலுக்கு அருகாமையிலே அமைந்திருந்தது. அதன் அழிபாடுகளிடையே தாமரைச் சிற்ப மொன்று, செதுக்கப்பட்ட தூண், நந்தி உருவத்தின் உடைந்த பாகங்கள் ஆகியவை காணப்படுகின்றன. இக்கோயில்கள் அனைத்தும் சோழராட்சியின் போது திராவிடக் கட்டிடப் பாணியிலே அமைக்கப்பட்டவை என்று கொள்ள இடமுண்டு. இங்கு காணப்படும் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களுள் மிகப் பழையது முதலாவது ராஜராஜன் காலத்தது. இக்கல்வெட்டும் பிற தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் தரும் சான்றின்படி இக்கோயில்களை ஆதரித்தவர்கள் பெருமளவில் வணக்கம் கணங்களே யென்று தெரிகின்றது.

மாதோட்டத்துக் கோயில்கள்

இலங்கையின் மிகப்பழைய துறைப்பட்டினங்களுள் பிரசித்தி பெற்ற துறையாகவும் அனுராதபுர அரசின் பிரதான துறையாகவும் விளங்கிய இடம் மாதோட்டமாகும். தமிழ் நாட்டுடைன் நடந்த வர்தகத்தில் இத்துறை கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் இருந்தே பெரும்பங்கு கொண்டிருந்தது. கிரேக்க உரோமராயியவனர் தமிழ்நாட்டுடைன் வணிகம் நடத்திய போது, மாதோட்டத் துக்கும் சென்று வணிகம் நடத்தினர். அவர்களுக்குப் பின் அவ்வாறே சீனரும் அராபியரும் அங்கு சென்று வர்த்தகம் நடத்தினர். இத்துறை யிலேதான் தேவாரப்பாடல் பெற்ற பிரபல சைவத்தலமாகிய திருக்கேதீஸ்வரம் அமைந்திருந்தது. அக்கோயில் மட்டுமல்லாது பிற சைவக் கோயில்களும் சோழராட்சிக்கு முன்பே மாதோட்டத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். சோழர் காலத்தில் வளர்ச்சிபெற்ற கடல்சார் வர்த்தகம் மாதோட்டத்துக்கு மேலும் முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதனால், தென்னிந்திய வர்த்தக கணங்களைச் சேர்ந்தோர் இங்கு செல்வாக்குப் பெற்று மேலும் பல புதிய கோயில்களை அமைக்க உதவினர் எனக் கருத இடமுண்டு.

சோழர் ஆட்சியின்போது மாதோட்டம் ஒரு முக்கியமான துறைப்பட்டினமாக விளங்கியது. மாதோட்டத்திற்குச் சோழர்கள் ராஜராஜபுரம் என்ற பெயரை இட்டிருந்தனர். அதுமட்டுமின்றி

அந்நகரத்தின் ஒரு பெருந்தெருவுக்கும் ராஜராஜப் பெருந்தெரு வென்ற பெயரிடப்பட்டது. அத்துடன் நில்லாது அந்நகரத்திலே கட்டப்பட்ட கோயிலொன்றும் ராஜராஜன் பெயரால் ராஜராஜேஸ்வரம் என்று அழைக்கப்பட்டது. ராஜராஜன் பெயரையும் பிற சோழவமச்தவர்கள் பெயரையும் இங்கு நிலைநாட்டுவதற்காக எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளின் விளைவே இவை. இலங்கைக்குச் சோழர்கள் இட்ட பெயராயிய மும்முடி சோழ மண்டலம் என்பது கூட ராஜராஜனுடைய விருதுகளுள் ஒன்றை வைத்தே இடப்பட்டது. இப்படியான பெயர்கள் சோழப் பேரரசின் எல்லாப் பாகங்களிலும் இடப்பட்டன. மாதோட்டத்திற்கு ராஜராஜபுரம் எனப் பெயரிட்டது போலக் கண்ணடக்கங்களுடைய தலைநகராகிய தழைக்காட்டிற்கும் சோழர் ராஜராஜபுரம் என்று பெயரையிட்டனர். அதேபோலக் காஞ்சியிலிருந்து ஒரு பெரும் தெருவுக்கு ராஜராஜப் பெரும்தெரு என்று பெயரிடப்பட்டது.

சோழராட்சியின் போது புதிதாகக் கட்டப்பட்ட கோயில்களுக்குச் சோழமன்னர் விருதுகளை வைத்துப் பெயரிடப்பட்டது போல, பழைய கோயில்கள் திருத்திக் கட்டப்பட்டபோது அவற்றுக்குப் புதிய பெயர்களை இட்டிருக்கலாம். இதனால் எவை புதியவை எவை பழையன என்பதை இலகுவில் அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலை உள்ளது.

தஞ்சையில் ராஜராஜன் கட்டுவித்த கோயிலுக்கு ராஜராஜேஸ்வரம் என்று பெயரிடப்பட்டது போல மாதோட்டத்திலே சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில் ஒன்றுக்கு ராஜராஜேஸ்வரம் என்ற பெயரிடப்பட்டது. இக்கோயிலை ராஜராஜனின் நிர்வாகத்தில் உயர்பதவி வகித்த ஒருவன் கட்டுவித்தான். இவன் சோழ மண்டலத்தில் கூஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய வேளார் நாட்டில் சிறுகூற்ற நல்லூர் என்னும் ஊருக்குக் கிழானாக விளங்கிய தாழி குமரன் என்பவனாவான்.

தாழிகுமரன் கட்டுவித்த ராஜராஜேஸ்வரம் முற்றாக அழிந்து விட்டது. மாதோட்டத்தில் இலங்கைத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினர் இன்னும் சரியான அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தாத காரணத்தினால் தரைமட்டத்தின் சீழ் ஒளிந்திருக்கக்கூடிய அழிபாடு களைக் கூட அறியமுடியாமல் இருக்கின்றது.

இக்கோயிலைப் பற்றிய தகவல்கள் அனைத்தும் மாதோட்டத்தில் 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்றிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ராஜராஜேஸ்வரக்கோயிலிலே வைகாசி விசாகத்தின்போது ஏழு நாள் விழா எடுப்பதற்கும் பிற

கிரியைகள் நடத்துவதற்கும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சில நடவடிக்கைகள் இக்கல்வெட்டிலே விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றை நோக்குமிடத்து ராஜராஜேஸ்வரக் கோயில் மாதோட்டத்திலே ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சைவ நிறுவனமாக விளங்கியிருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்க முடியும்.

மாதோட்டத்திலே சோழராட்சிக் காலத்தினிருந்த இன்னொரு சைவக் கோயில் திருவிராமீஸ்வரமாகும். இக்கோயிலும் பூரணமாக அழிந்துவிட்டது. ஆனால் அங்கிருந்த தமிழ்க் கல்வெட்டொன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. ராஜேந்திர சோழன் காலத்தைச் சேர்ந்த இக்கல்வெட்டிலே கோயிலைக் கட்டுவித்தவரைப் பற்றியோ அல்லது கோயிலைப் பற்றிய வேறு தகவல்களோ கொடுக்கப்படவில்லை. ராஜேந்திர சோழனின் பெருந்தனத்துப் பணிமக்களுள் ஒருவன் கோயிலுக்கு இடுவித்த தானங்கள் இக்கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன.

கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே மாதோட்டத்தில் ஒரு பிரசித்தி பெற்ற கோயிலாகத் திருக்கேதிஸ்வரம் விளங்கிற நெற்று முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இக்கோயில் சோழராட்சிக் காலத்திலும் பிரசித்தி பெற்றிருந்திருக்குமென்பதில் ஜயமில்லை. ஆனால் அக்கோயிலின் அழிபாடுகளிடையே சோழர் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களுடுவும் கிடைக்கவில்லை. சோழர் கட்டிடப் பாணியில் அமைந்த சில துண்களும், பிற கட்டிடப் பாகங்களும் திருக்கேதிஸ்வரத்திலே காணப்பட்டாலும் இவற்றைக் கொண்டு சோழராட்சிக் காலத்தில் திருக்கேதிஸ்வரம் அடைந்திருந்த நிலையைப்பற்றியோ அதன் கட்டிட அமைப்பற்றியோ எதுவும் கூறமுடியாது. சோழ நிர்வாகிகள் இக்கோயிலைத் திருத்திச் சிறந்த முறையிலே கட்டுவித்திருக்க முடியும்.

மாதோட்டத்திலிருந்த சோழர் காலத்துக் கோயில் ஒன்றின் கல்லொன்று சாசனமொன்றுடன் ஊர்காவற்றுறைக் கடற்கோட்டையிலே அண்மையிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இக்கல் ஒல்லாந்தராலே மாதோட்டத்திலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டது என்று கொள்ள முடியும். இது ஒரு வேளை திருக்கேதிஸ்வரத்தின் அழிபாடுகளுள் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

உத்தம சோழ ஈஸ்வரம்

வடமத்திய மாகாணத்தில் கல்பே கோறளையில் அத்தாகட என்ற ஊரிலே சோழராட்சிக் காலத்தில் உத்தம சோழ ஈஸ்வரம் என்ற கோயில் கட்டப்பட்டிருந்தது. இக்கோயிலும் பிற்பட்ட காலத்திலே

பூரணமாக அழிந்து போன படியினால் அதன் அமைப்பு முறை பற்றி எதுவும் அறியமுடியாதுள்ளது. ஆனால் அங்கு கிடைக்கப்பெற்ற தமிழ்க் கல்வெட்டொன்று அக்கோயிலே அரங்கன் இராமேசன் என்பான் செய்வித்த சில நிபந்தங்களைத் தெரிவிக்கின்றது. இக்கல்வெட்டின் உதவி கொண்டே அங்கு உத்தம சோழ ஈஸ்வரம் என்ற கோயில் இருந்தது பற்றி அறிகின்றோம்.

பண்டித சோழ ஈஸ்வரம்

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இன்னொரு தமிழ்க் கல்வெட்டின் மூலம் பொலன்னிறுவைக்கு அருகாமையிலுள்ள மண்டலகிரி (மதிரிகிரி) என்னும் இடத்தில் இரண்டாவது ராஜேந்திர சோழனுடைய காலத்தில் பண்டித சோழ ஈஸ்வரம் என்ற சைவக் கோயில் கட்டப்பட்டிருந்தது பற்றி அறிகின்றோம். பண்டித சோழன் என்ற விருது முதலாம் ராஜேந்திரனுடைய விருதாகும். இக்கோயில் அழிபாடுகள் எதுவும் இதுவரை கிடைக்க வில்லை.

பெரிய குளத்தில் பெளத்தபள்ளி

சோழப் பேரரசு உச்சகட்டத்தை அடைந்த பதினேராம் நூற்றாண்டில் பெரும்பாலான தமிழ்மக்கள் சைவ வைஷ்ணவ மதத்தோராய் இருந்தாலும், ஆங்காங்கு பெளத்த தமிழர்களும் இருந்தனர் என்பதை மறுக்க முடியாது. பெளத்தம் தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் தமிழர் மத்தியில் அழியாது இருந்தது. சோழப் பெருமன்னர் பெளத்தத்தையும் ஆதரித்தோராய் விளங்கினர் என்பதற்குத் திட்டவட்டமான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. தமிழ்நாட்டிலே நாகபட்டினம் பெளத்தர் வாழ்ந்த முக்கிய இடங்களுள் ஒன்றாகும். அங்கு இருந்த பெளத்த பள்ளிகளுக்கு ராஜராஜ சோழனும் அவன் மகன் ராஜேந்திர சோழனும் நிலத்தானங்கள் வழங்கியிருந்தனர். இலங்கையிலும் அவ்வாறே சோழராட்சியின் போது தமிழர் மத்தியில் தொடர்ந்தும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை அறியலாம்.

சோழராட்சியின்போது பெளத்த தமிழர் வாழ்ந்த இடங்களில் கட்டப்பட்ட புதிய பெளத்த பள்ளிகளும் வழிபாட்டுத் தலங்களும் சோழர் கட்டிடப் பாணியில் அமைக்கப்பட்டன. அப்படியாக நிறுவப்பட்ட பள்ளிகளுள் ஒன்று இடிந்து வீழ்ந்த நிலையில் இன்றும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இப்பள்ளியின் இடியுண்டாகங்கூடியதாக இருக்கின்றது. பாகங்கள் திருக்கோணமலை மாவட்டத்திலே கட்டுக்குளம்பற்றில் பெரிய குளம் என்னும் இடத்தில் காணப்படுகின்றன. சோழர்

காலத்தில் இப்பள்ளி ராஜராஜன் பெயரால் ராஜராஜப் பெரும்பள்ளியென அழைக்கப் பட்டது.

வெல்கம் வெஹர எனச் சிங்களத்தில் வழங்கும் இப்பள்ளி சோழராட்சிக் காலத்திலே புதிதாகக் கட்டப்பட்ட ஒரு பள்ளியன்று. பெளத்தம் இலங்கையில் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கிய கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தே இவ்விடம் ஒரு பெளத்த தலமாக இருந்து வந்துள்ளது. இதற்கு வெல்கம் வெஹர என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கல்வெட்டுக்கள் மூலம் அறியலாம். தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் இவ்விடத்துக்கு வெல்காமம் என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. சோழராட்சியின் போது தமிழ்ப் பெளத்தர்கள் இப்பள்ளியைத் திருத்தியமைத்துப் புதிய வழிபாட்டுக் கூடங்களையும் கட்டியபோது அக்காலத்துக் கட்டிடப் பாணியாகிய சோழர் பாணியிலே அவற்றை நிறுவினர். அது மட்டுமன்றி, இப் பெளத்த தலத்துக்கு ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என ராஜராஜோசோழன் பெயரை இட்டனர். பெளத்தர்களுக்கும் சோழ ஆட்சியாளருக்கும் இடையில் பகைமை இல்லாத ஒரு நிலை இலங்கையில் காணப்பட்டதை இது குறிக்கின்றது எனலாம். ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்ற பெயர் சமகாலத்தில் தமிழ்நாட்டிலும் நாகப்பட்டினத்திலிருந்த பெளத்த பள்ளி ஒன்றுக்கு இடப்பட்டிருந்து குறிப்பிடத்தக்கது.

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளியின் அழிபாடுகள் ஈழத்துப் பெளத்த மத வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. அத்துடன் இந்நாட்டுத் தமிழர் வரலாற்றிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. ஏனெனில் இலங்கையிலே தமிழர் கட்டிய பெளத்தப் பள்ளிகள் பல முன்பு இருந்திருந்தாலும் அவற்றுள் ராஜராஜப் பெரும் பள்ளியின் அழிபாடுகள் மட்டுமே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. ஏனையவை முற்றாக அழிந்துவிட்டன.

1953ல் இலங்கைத் தொல்பொருளாராய்ச்சித் துறையினர் பெரியுளத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தினர். அப்பொழுது ஒரு பிரதான புத்தராலயமும் பல சிறு ஆலயங்களும் ஒரு விக்கிரக மண்டபமும் (பிலிமகே) ஒரு சிறு தூபியும் வெளிப்பட்டன.

இக்கட்டிடங்கள் இலங்கையிலுள்ள பிற பெளத்த கட்டிடங்களைப் போன்றவை அல்ல. அவை பொலன்னறுவையில் உள்ள சிவதேவாலயத்தை ஒத்தவை. அவற்றின் பாணி சோழர் கட்டிடப் பாணியாகும். இது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். ஏனெனில் பொதுவாக இலங்கையிலே வாழ்ந்த தென்னிந்தியர் தாம் கட்டிய இந்துக் கோயில்களையே திராவிடக் கட்டிடப் பாணியில் அமைத்தனர். சோழராட்சியின்போது தங்கள் பெளத்த பள்ளிகளைக்

கூடத் திராவிடக் கட்டிடப் பாணியிலேயே அமைத்து அக்கட்டிடக் கலையை அவர்கள் இங்கு வளர்த்தனர் என்பதற்கு ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி சான்று பகர்கின்றது.

கந்தளாய்க் கோயில்கள்

முன்னர் குறிப்பிட்டது போல, தமிழ்ச் சைவர்களும் தமிழ்ப் பெளத்தர்களும் வாழ்ந்த இடங்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பிரதேசம் திருகோணமலை மாவட்டம். சோழர் காலத்தில் கடற்படை நடவடிக்கைகளுக்கும் வர்த்தக முயற்சிகளுக்கும் திருகோணமலை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த துறையாக அமைந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. தலைநகராகிய ஐனநாதபுரத்திலிருந்து திருகோணமலை வழியாகவே சோழ நிர்வாகிகளும் படையினரும் தமிழ் நாட்டுடனான தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருப்பர். இதனால் திருகோணமலையும், அதற்கும் ஐனநாதபுரத்துக்கும் இடையில் அமைந்திருந்த கந்தளாய் என்ற இடமும் தனிச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தன. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கந்தளாயில் கிடைத்த சோழர் கல்வெட்டு ஒன்று இவ்விடம் பற்றி மேலும் பல தகவல்களைத் தந்துள்ளது.

சோழர் ஆண்டபோது கந்தளாய் பிராமணர் வாழ்ந்த ஒரு சதுரவேதிமங்கலமாக இருந்ததை மேற்கூறிய கல்வெட்டால் அறிகின்றோம். சோழராட்சிக்குட்பட்ட வேறிடங்களில் இடப் பெயர்கள் மாற்றப்பட்டதுபோல, இங்கும் சதுரவேதிமங்கலத்தின் பெயர் ராஜராஜச் சதுரவேதிமங்கலம் எனச் சூட்டப்பட்டது. அதுமட்டுமல்லது, இவ்விடத்திலிருந்த சைவத் தலம் ராஜராஜேஸ் வரம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. சோழராட்சி முடிவுற்றபோது, தற்காலத்தில் நாம் ஆங்கிலேயராட்சிக் காலத்துப் பெயர்களை மாற்றுவதுபோல், சிங்கள மன்னன் விஜயபாகுவின் பெயரால் மேற்கூறிய சதுரவேதிமங்கலம் விஜயராஜச் சதுரவேதிமங்கலம் என்ற பெயரையும், மேற்கூறிய சைவக் கோயில் விஜயராஜேஸ்வரம் என்ற பெயரையும் பெற்றன.

கந்தளாயில் இருந்த ராஜராஜேஸ்வரத்தின் அழிபாடுகள் அங்குமிங்குமாகச் சிதறுண்டு காணப்படுகின்றன. ஆனாலும், இதன் கட்டிட அமைப்பை அறியக்கூடிய வகையில் போதிய அழிபாடுகள் இன்னும் வெளிப்படுத்தப்பட வில்லை.

யாழ்ப்பாண மாவட்டம்

இந்துவின் முதற்பதிப்பு வெளிவந்தபோது, தமிழ்பேசும் மக்கள் மட்டுமே வாழும் இலங்கை மாவட்டமான யாழ்ப்பாண

மாவட்டத்தில் சோழராட்சி தொடர்பான சான்று எதுவும் கிடைத்திருக்கவில்லை. முதற்பதிப்பு வெளிவந்த 1970 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்குள் முதலாம் ராஜேந்திர சோழன் காலத்துத் தமிழ்க் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட தூண் ஒன்று இந்நூலாசிரியராலே கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. போர்த்துக்கீசு ஆட்சியாளர் இடித்து வீழ்த்திய கோயில் ஒன்றின் தூணாக இது இருந்திருக்கலாம். போர்த்துக்கீசர் இலங்கையில் பல இந்துக் கோயில்களை இடித்து, அவற்றின் கற்களைக் கோட்டை கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தியிருந்தனர். யாழ்ப்பாணக் கோட்டையிலே கிடைத்த இத்துண் கல்வெட்டு மிகவும் சேதமடைந்துள்ளதால், கோயிலின் பெயர் எதுவும் பேணப்படவில்லை.

இதற்குப் பின் பூநகரி என்ற இடத்தில் பத்தாண்டுகளுக்கு முன் யாழ்ப்பாணப் பல்களைக் கழக விரிவுரையாளர் ப. புஷ்பராணம் எடுத்த ஊக்கமிகு முயற்சியால் சோழர் காலத் தொல்லியல் சின்னங்கள் பல கிடைத்தன என்பதையும் அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க வையாகச் சோழர் பாணியிலமைந்த மண்ணித்தலைச் சிவாலயம், வேறும் விக்கிரகங்கள் ஆகியவை விளங்குகின்றன என்பதை அவ்விரிவுரையாளர் விரிவாக எழுதி வெளியிட்டுள்ள 'பூநகரி தொல்பொருளாய்வு' என்ற நூல் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.

இதுவரை கூறியவற்றால் சோழராட்சியின் போது முன்னெனவிடக் கூடிய அளவிலே திராவிடக் கட்டிடப்பாணியில் அமைந்த கட்டிடங்கள் இலங்கையில் இடம் பெற்றன என்று காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு இங்கு வளர்க்கப்பட்ட கட்டிடக்கலை சோழராட்சியின் பின்னரும் இங்கு நிலைத்துத் தன் செல்வாக்கைப் பரப்பியிருந்தது. இதனால் பொலன்னறுவைக் காலத்திலே சிங்கள மன்னர் கட்டுவித்த கட்டிடங்கள் பலவற்றில் இக்கட்டிடப் பாணியின் சாயலைக் காணக் கூடியதாய் உள்ளது.

சோழராட்சிக்குப்பின்

இலங்கையில் சோழர் ஆட்சி கி.பி.1070இல் முடிவடைந்தது. சிங்கள இளவரசனான முதலாம் விஜயபாகு தென்னிந்தியப் படைகளை வெற்றிகொண்டு இலங்கைக்கு அரசியற் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தான். ஆனால் பண்பாட்டுத்துறையிலே இலங்கை பூரண சுதந்திரத்தைப் பெறவில்லை. சோழராட்சிக் காலத்திலே பரவத் தொடங்கிய தென்னிந்தியச் செல்வாக்குச் சிங்கள மன்னர் காலத்திலும் தொடர்ந்து பரவியது. இந்தச் செல்வாக்கினைப் பொலன்னறுவைக் காலத்திலே கலைத்துறையிலும் சமயத்துறையிலும் கூடிய அளவிற் காணலாம்.

பழைய சிங்களக் கட்டிடக்கலை சோழராட்சிக் காலத்திலே ஆட்சியாளர் ஆதரவை இழந்து குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்குக் குன்றியிருந்தது என்பதே ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாகும். இக் காலப் பகுதியில் திராவிடக் கட்டிடக் கலைக்குக் கிடைத்த ஆதரவின் விளைவாகத் தென்னிந்தியச் சிற்பிகள் பலர் இங்கு வந்து இக்காலத்துக் கட்டிடங்களை அமைக்க உதவியிருக்கவேண்டும். சிங்களச் சிற்பிகளும் இவர்களுக்கு உதவியிருக்கலாம்.

இவ்விஷயம் சம்பந்தமாக ஈழத்துத் தொல்லியலாளர்களிடையே ஒரளவு கருத்து வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. சிங்கள மக்கள் கட்டிடக்கலை, படிமக்கலை, ஓவியம் ஆகியவற்றிலே வல்லுனர் என்றும், தங்கள் கடவுள்களுக்குத் கோவில்களைக் கட்டுவதற்காகவும் சோழர் தாங்கள் அடிப்படுத்திய சிங்கள சிற்பிகளை வேலைக்கமர்த் தினர் என்றும் கலாநிதி சாள்ஸ் கொடகும்புர கூறுகிறார். ஆனால் கலாநிதி ஸெனரத் பரணவிதான வேறொரு கருத்தைத் தெரிவித துள்ளார். "சிங்களச் சிற்பிகளுக்கும் ஓவியக் கலைஞர்களுக்கும் தங்கள் கலைகளை வளர்ப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஏனெனில் அவர்களை ஆதரித்த மன்னர்களும், பிரபுக்களும், பெளத்த சங்கமும் சோழராட்சியின் போது (அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்க) இருக்க வில்லை" என்று கலாநிதி பரணவிதான கூறுகிறார். சிங்களச் சிற்பிகளுக்கு முன்போல ஆதரவு கிடைத்திருக்காவிட்டாலும் அவர்கள் சோழர்களுடைய கட்டிடங்களை அமைத்துக்கொள்ள உதவியிருக்க முடியும். இருந்தாலும் சோழர் கட்டிடங்கள் திராவிடப் பாணியிலே அமைக்கப்பட்டமையினால் அவற்றைக் கட்ட உதவிய சிங்களச் சிற்பிகள் தங்களுடைய பழைய கட்டிடப் பாணியைப் பேணி வளர்ப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் பெற்றிருக்கமாட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல. சோழராட்சியின்போது செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த திராவிடப் பாணியை அறிந்து கொள்ள அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்ததினால் அவர்கள் அறிந்திருந்த பழைய சிங்களக் கலையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கு வசதி அளிக்கப்பட்டது. அவர்கள் நிச்சயமாக தென்னிந்தியச் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருப்பர்.

பதினேராம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் காணப்பட்ட நிலைமையை இன்றைய பகைமைகளின் அடிப்படையிலும் அரசியல் முரண்பாட்டுக் கண்ணோட்டத்துடனும் நோக்குவதாலேதான் சிங்களச் சிற்பிகள் ஆதரவற்று இருந்தனர் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. அக்காலத்து அரசவம்சப் போராட்டங்கள் ஆட்சியில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினாலும், நாம் இன்று நினைப்பது போல் சிற்பிகள், வேறும் கலைஞர்கள் ஆகியோருக்குப் பாதிப்பு ஏற்படும் வகையில் ஆட்சியாளர்கள் அவர்களைப் புறக்கணித்திருக்க

மாட்டார்கள். சோழர் பண்பாடும் கட்டிடக்கலையும் இலங்கையில் பதினேராம் நூற்றாண்டிலே செல்வாக்குப் பெற்ற போது நாட்டிலிருந்த சிங்கள தமிழ்க் கலைஞர்களையும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வருவித்த புதிய கலைஞர்களையும் கட்டிடங்களை அமைப்பதற்கு ஆட்சியாளரும் வணிக் கணத்தாரும் பயன்படுத்தியிருப்பர். சிங்களக் கலைஞர்களும் தமிழ்க் கலைஞர்களும் அக்காலத்துக் கட்டிடத்தீர்ப்பக் கலைகளை வளர்க்க உதவினர் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். இக் கலைஞர்கள் இந்து நிறுவனங்களையும் பெளத்த நிறுவனங்களையும் கட்டுவதற்கு உதவினர் எனலாம். சோழராட்சி முடிந்த பின்னரும் அவர்கள் பணி புதிய ஆட்சியாளர்களின் கீழ் தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

சிங்கள மன்னர் நிர்மாணித்த கட்டிடங்கள்

இதன் விளைவாகச் சோழராட்சியின் பின்னரும் தென்னிந்தியக் கட்டிடக் கலையின் செல்வாக்கு இலங்கையிலே நீடித்தது. அத்துடன் சோழராட்சியின்போது இலங்கைக்கு வந்திருந்த தென்னிந்தியச் சிற்பிகள் தொடர்ந்து இங்கு வசித்து வந்ததினால் அவர்களுத்துவியுடன் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களிலே திராவிடக் கலையின் சாயல் காணப்பட்டது.

இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே பொலன்னறுவையில் அகழ்வாராய்ச்சி நடத்திய மேல்நாட்டுத் தொல்லியலாளர் அந்நகரத்தின் கட்டிடங்கள் பெருமளவிற்கு திராவிடப் பண்புகளை உடையவை என்று கூறினர். ஆனால் கலாநிதி பரணவிதான் அக்கருத்தினைப் பிழை என்பர். அவருடைய கருத்தின்படி பொலன்னறுவையிலே சிங்கள மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களின் பாணி அநுராதபுரத்தில் முன்னர் வளர்ந்த சிங்களக் கட்டிடப் பாணியிலிருந்து அபிவிருத்தி அடைந்த பாணியாகும். தூபாராம, வங்காதிலக, திவங்க போன்ற கட்டிடங்களைப் பொலன்னறுவையிலுள்ள சிவ தேவாலயங்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால் இந்த உண்மை புலப்படும் என்று அவர் மேலும் கூறியுள்ளார். சிங்கள மன்னர் காலத்திலே பொலன்னறுவையிற் கட்டப்பட்ட பெளத்த கட்டிடங்கள் பூரணமாகத் திராவிடக் கட்டிடப் பாணியிலே அமைந்திருக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அதே நேரத்திலே இக்கட்டிடங்கள் திராவிடச் சாயல் அற்ற முறையிலே பூரணமாகப் பழைய சிங்களப் பாணியிலே அமைந்துள்ளன என்றும் கூறுவதற்கில்லை. இக்கட்டிடங்களின் சில அம்சங்களைப் பொறுத்தமட்டிலே திராவிடப் பாணியின் பண்புகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்று கூறலாம். ஆனால் பெரும்பாலான

கட்டிடங்கள் பழைய கட்டிடப் பாணியின் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளன.

இக்கட்டிடங்களிலே திராவிடப் பண்புகள் இடம் பெற்றமைக்கு முன்பு கூறியது போல இரு காரணங்கள் உள். ஒன்று சிங்களச் சிற்பிகள் திராவிடக் கலைஞர்களுடைய செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தமை. மற்றது பராக்கிரமபாகு போன்ற மன்னர்கள் பல தென்னிந்தியச் சிற்பிகளை வேலைக்கமர்த்தியிருந்தமை. முதலாவது பராக்கிரமபாகு பாண்டி நாட்டிலே நடத்திய யுத்தத்தின்போது, அவனுடைய படைகளினாலே தோற்கடிக்கப்பட்டு அகப்பட்ட பல தென்னிந்தியப் படையினர் பராக்கிரமபாகுவின் அணையின் பேரிலே இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டு ரதன வாலுக சேத்திய போன்ற கட்டிடங்களைத் திருத்தியமைக்க அமர்த்தப்பட்டனர் என்று கூளவங்ஸ நூல் கூறும். அதே நூலின் கூற்றின்படி பொலன்னறுவையிலே பராக்கிரமபாகு கட்டுவித்த மஹாதாபம் தமிழ்க் கைதிகளாலே கட்டப்பட்டு, அதன் காரணமாகத் தமிழரூப என்ற பெயரைப் பெற்றது.

இவ்வாறு கைதிகளாக வந்த தமிழர்களைவிட இங்கு முன்பு வந்து குடியேறிய தமிழ்ச் சிற்பிகளும் புதிதாக வரவழைக்கப்பட்டு தென்னிந்தியச் சிற்பிகளும் பல கட்டிடங்களை அமைப்பதற்கு உதவியிருந்தனர். தென்னிந்தியாவிலிருந்து சிற்பிகள் வரவழைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதைக் கலாநிதி பரணவிதானவும் ஒப்புக்கொள்ளுவர். தென்னிந்தியச் சிற்பிகள் நிச்சயமாக உதவியிருந்தனர் என்று கூறுத்தக்க முறையிலே பொலன்னறுவை, பதவியா போன்ற இடங்களிலே சில கட்டிடங்களின் கற்களிற் சிற்பிகளாற் பொறிக்கப்பட்ட தமிழ் எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

இந்துக் கோயில்கள்

திராவிடப் பண்புகளுடன் விளங்கும் பெளத்த கட்டிடங்கள் திராவிடச் செல்வாக்கினைப் பிரதிபலிக்கின்றனவே ஒழியற் தனிப்பட்ட முறையிலே இங்கு வளர்ந்த திராவிடக் கட்டிடக் கலைக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகமாட்டா. அப்படியான எடுத்துக் காட்டுகளாக விளங்கியவை இக்காலத்திலே கட்டப்பட்ட இந்துக் கோயில்களே. சோழராட்சிக்குப்பின் பொலன்னறுவையிலே பல கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. முன்னர் குறிப்பிட்டது போல இரண்டாம் சிவ தேவாலயத்தையும், ஐந்தாம் சிவ தேவாலயத்தையும் தவிர, ஏனைய சிவாலயங்கள் 12 ஆம், 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை என்று கொள்ளுமதியும். இவற்றுள் முதலாவது சிவ தேவாலயம் 13 ஆம் நூற்றாண்டிலே பாண்டியர் கட்டிடப்பாணியில் அமைக்கப் பட்டது.

ஏனையவற்றுள் பெரும்பாலானவை பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மாகராஜன் ஆட்சியின்போது கட்டப்பட்டவை என்று தோன்றுகிறது. இப்பிரிப்பட்ட சிவாலயங்களுள் மூன்றாவது சிவ தேவாலயத்தைத் தவிர ஏனையவை செங்கல்லினால் அமைக்கப் பட்டவை. மூன்றாவது சிவ தேவாலயம் பெருமளவிற்குக் கல்லினால் அமைக்கப் பட்டதாகும். இவை அனைத்தும் 1902க்கும் 1909க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே அகழ்வாராய்ச்சியினால் வெளிப்படுத்தப் பட்டவை. இவை பெருமளவிற்கு இடந்து அழிந்த நிலையிலே காணப்படுவதினால் அவற்றின் கட்டிடப் பாணி பற்றி விரிவாகக் கூறமுடியாது. இரண்டாவது சிவ தேவாலயம் மட்டுமே குறிப்பிடத் தக்க அளவிற்குப் பேணப்பட்டுள்ளது. இதன் கட்டிடப்பாணி பாண்டியக் கட்டிடப் பாணியாகையால் இக்கோயிலைப் பற்றிப் பின்னர் விவரங்கள் கொடுக்கப்படும்.

பொலன்னறுவையில் பல விஷ்ணு தேவாலயங்களும் இக்காலப் பகுதியிலே கட்டப்பட்டன. இவற்றுள் இரண்டாவது விஷ்ணு தேவாலயத்தைத் தவிர ஏனையவை செங்கல்லினால் கட்டப்பட்டவை. கதவு நிலைகளும் தூண்களும் மட்டுமே கல்லினால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்கோயில்கள் எல்லாம் திராவிடக் கட்டிடங்களின் அமைப்பிலே உள்ளன. ஆனால் ஒன்றாவது தென்னிந்தியாவிலே கட்டப்பட்ட பெருங் கோயில்களை ஒத்ததாக அமையவில்லை. சோழராட்சிக் காலத்திலே கட்டப்பட்டவை போல இக்காலத்திலும் சிறு கோயில்களே கட்டப்பட்டன. ஆனால் முன்னவிடக் கூடிய எண்ணிக்கையிலே கட்டப்பட்டன.

பெளத்த கோயில்களாக மாறியவை

ஒரு காலத்திலே ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தவர்கள் வாழ்ந்த இடத்தில், பின்னொரு காலத்தில் வேறு சமயத்தவர்கள் வாழ்ந்தால் முந்திய சமயத்தவர்களுடைய நிறுவனங்கள் பல பிற்பட்ட சமயத்தவர்களுடைய நிறுவனங்களாக மாறுவது வழக்கம். இதனை எல்லா நாடுகளிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையிலே ஒரு காலத்தில் பெளத்தர்கள் வாழ்ந்து, இப்பொழுது இந்துக்கள் வாழும் இடங்கள் பலவற்றில் பெளத்த நிறுவனங்கள் இந்து நிறுவனங்களாகி நிற்கின்றன. அதே போல ஒரு காலத்தில் இந்துக்கள் கட்டிய கோயில்கள் பலவும் பிற்பட்ட காலத்திலே பெளத்த நிறுவனங்களாக மாற்றப் பட்டுள்ளன.

இத்தகைய மாற்றத்திற்குச் சில உதாரணங்களைப் பொலன்னறுவையிலே காணலாம். மூன்றாம் சிவ தேவாலயத்திற்குத் தென் கிழக்கே

அரை மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் திராவிடச் சாயலுடைய கட்டிடம் ஒன்று 1911இல் அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அது ஒரு பெளத்த விக்கிரகசாலை (பிலிமகே)யாகக் காட்சியளித்தது. ஆனால் அக்கட்டிடத்தின் அமைப்புமுறை திராவிடப் பாணியிலமெந்த விஷ்ணு கோயிலைஞ்றின் அமைப்பு முறையாகக் காணப்பட்டது. அதன் சுவர்களிலே காணப்பட்ட கபோதம் போன்ற வற்றை நோக்கினால், அக்கட்டிடம் ஆரம்பத்திலே விஷ்ணு கோயிலாக இருந்து பின்னர் பெளத்த கோயிலாக மாற்றப்பட்டது என்று கண்டுகொள்ளலாம். அவ்வாறு மாற்றப்பட்டபின் பெளத்த கோயில்களிலே காணப்படும் சந்திர வட்டக் கல்லெலான்று இக்கட்டிடத்தின் வாயிலிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதனை ஒரு விஷ்ணு கோயிலாக. அடையாளம் கண்டு கொண்டவர் இங்கு அகழ்வாராய்ச்சி நடத்திய திரு.பெல் என்பவராவர்.

இவ்வாறு பொலன்னறுவையில் இடந்தும் மறைந்தும் காணப்படும் இந்துக் கோயில்களும் திராவிடப் பண்புகளுடன் விளங்கும் பெளத்த கட்டிடங்களும் எமக்கு அறிவிக்கும் ஓர் உண்மை என்ன வெளில் 12ஆம், 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே பல தென்னிந்தியச் சிற்பிகளும் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட சிங்களச் சிற்பிகளும் திராவிடக் கட்டிடக்களையை இங்கு வளர்ப்பதற்கு உதவியிருந்தனர் என்பதாகும். பொலன்னறுவை தொடர்ந்து இந்தக் காலப் பகுதியிலே தலைநகராக இருந்தமையினால் அங்கே கூடிய தொகையில் திராவிடக் கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஆனால் இதே காலப்பகுதியில் பொலன்னறுவைக்கு வெளியேறும் பல கோவில்கள் கட்டப்பட்டன.

பொலன்னறுவைக் காலத்துத் திராவிடக் கட்டிடங்களாக இடந்து வீழ்ந்த நிலையிலாவது நமக்குத் தற்போது கிடைத்துள்ள கட்டிடங்கள் பெரும்பாலும் பொலன்னறுவையிலேயே காணப்படுகின்றன. பொலன்னறுவைக்கு வெளியே அதே காலப்பகுதியில் பெருங் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு இருந்தாலும் அவை பெருமளவிற்கு அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாதவாறு அழிந்து போயின. வட இலங்கையில் பல்வேறு பாகங்களிலே சிதறுண்டு காணப்படும் விக்கிரகங்களைக் கொண்டும் சாசனங்களைக் கொண்டுமே ஒரு காலத்திலே அங்கெல்லாம் இந்துக் கோயில்கள் இருந்தன என அறியமுடியும். சில இடங்களிலே பழைய கோயில்களின் ஒரு சில பாகங்கள் தூண்களோ அல்லது கதவு நிலைகளோ அல்லது அடித்தளங்களோ காணப்படுகின்ற மையால் ஒரளவிற்குச் சில கோயில்களின் கட்டிட அமைப்பினைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம். ஏனைய கோயில்களின் அமைப்பினைப் பற்றி எதுவுமே கூறமுடியாது.

கந்தளாய்க் கோயில்கள்

சோழப்படைகளை இலங்கையில் இருந்து அகற்றிப் பொலன்னறுவையிலே சிங்கள வம்சத்தின் ஆட்சியை ஆரம்பித்து வைத்த முதலாவது விஜயபாகு சோழருடைய பகைவனே ஒழியத் தமிழரையோ இந்து மதத்தையோ எதிர்த்தவனால்லன். முன்பு சோழருக்கு உதவிய வேளைக்காரத் திராவிடப் படைகள் (இப்படைகளிலே தெலுங்கர், மலையாளர், தமிழர் ஆகிய மூன்று மொழிப் பிரிவினர் இடம் பெற்றிருந்தனர்) விஜயபாகுவுக்கும் சேவை புரிந்து அவனுடைய ஆதரவைப் பெற்றனர். தலைநகரிலிருந்த அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிறுவனமாகிய தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி (தந்ததாதுக்கோயில்) இவ்வேளைக்காரருடைய பாதுகாப்பில் விஜயபாகுவால் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. இதே போல இராச்சியத்திலே குடியேறியிருந்த பல தென்னிந்தியச் சைவ வைஷ்ணவக்குடிகள், சிறப்பாகப் பிராமணர், விஜயபாகுவின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தனர். இக்குடிகள் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே குடியேறியிருந்த பகுதிகளில் ஒன்று தற்காலத்துத் திருகோணமலை மாவட்டம். இம்மாவட்டத்திலே கந்தளாய், திருகோணமலை போன்ற இடங்களில் விஜயபாகுவின் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் பல இந்துக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன.

முன்னர் கூறியது போல, சோழராட்சியின்போது கந்தளாய்ராஜராஜச் சதுரவேதிமங்கலம் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தது. சோழருக்குப்பின் விஜயபாகு மன்னன் ஆட்சிநடத்திய காலத்தில் இதன் பெயர் விஜயராஜச் சதுரவேதிமங்கலம் என மாற்றப்பட்டதுடன், அங்கிருந்த ராஜராஜேஸ்வரம் விஜயராஜேஸ்வரம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. பெளத்த மன்னனாகிய விஜயபாகு தன் இராச்சியத்திலிருந்த இந்துக்களுக்கும் ஆதரவு வழங்கினான் என்பது இதனால் வெளிப்படுகின்றது. எப்படியும், தமிழ்மக்களும் சிங்கள மக்களும் பகைமையில்லாது அக்காலத்தில் வாழ்ந்தனர் என்பதற்கும் இந்துக் கோயில்களையும் பிராமணர்களையும் தமிழ்ச் சிற்பிகளையும் சிங்கள மன்னர் ஆதரித்தனர் என்பதற்கும் சான்றுகள் கிடைக்கின்றனவேயன்றி, இனப்பகை இருந்தமை பற்றிச் சான்றில்லை. அரச வம்சங்களுக்கு இடையில் காணப்பட்ட பகைமையை இனங்களுக்கு இடையிலான பகைமையாக விளங்கிக் கொள்வது தவறாகும்.

விஜயபாகுவின் பெயரைத் தாங்கிய சைவக் கோயிலாகிய விஜயராஜ ஈஸ்வரம் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் “தென் கைலாசம் விஜயராஜ�ஸ்வரம்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அது பெற்றிருந்த சிறப்பிடத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது எனலாம்.

திருகோணமலையில் இருந்த திருக்கோணஸ்வரமும் பிற்பட்ட காலத்தில் தகவின கைலாசம் என்று அழைக்கப்பட்டது போல விஜயராஜ ஈஸ்வரமும் தென்கைலாசம் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தமை இரண்டு தலங்களும் ஒன்றுடன் மற்றது போட்டியிடும் நிலையில் இருந்தனவோ என்ற கேள்விக்கு இடமளிக்கின்றது. அப்படியெனின், கந்தளாய்க் கோயில் நல்ல முறையில் கட்டப் பட்டிருந்திருக்க வேண்டும்.

விஜயராஜ ஈஸ்வரம் இருந்த இடத்திலே இப்போது அதன் இடியண்ட பாகங்கள் தான் இருக்கின்றன. 1933இல் அங்கு நடத்தப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியின்போது ஒரு சைவக் கோயிலும் விஜயபாகுவின் 42ஆவது ஆட்சியாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டும் 3 1/2 அடி உயரமான விஷ்ணுப்படிம மொன்றின் பாகங்களும் கிடைத்தன. அகழ்வாராய்ச்சி பூரணமாக நடத்தப் படாதபடியால் இன்னும் எத்தகைய தொல்பொருள்கள் மறைந்துள்ளன என்று சொல்ல முடியாது.

இரண்டாவது கஜபாகுவின் காலத்திலும் கந்தளாய் ஒரு பிரசித்திபெற்ற சைவத்தலமாக விளங்கியதால் அக்காலத்திலும் விஜயராஜ ஈஸ்வரம் சிறப்புற்றிருக்கவேண்டும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னரே அது அழிந்திருக்க வேண்டும்.

விக்கிரம சலா மேக ஈஸ்வரம்

பொலன்னறுவைச் சிங்கள மன்னர் காலத்திலே சைவர்கள் குடியேறியிருந்த இன்னோர் இடம் குருநாகல் மாவட்டமாகும். இக்காலத்திலே அங்கு கட்டப்பட்டிருந்த சைவக் கோயில்களுள் ஒன்று மாகல்ல என்று இடத்திலிருந்த விக்கிரம சலா மேக ஈஸ்வரம் மாகல்ல என்ற இடம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் மாகல் என்றும் விக்கிரம சலா மேகபுரம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. அக்காலத்திலே ஆட்சிபுரிந்த முதலாம் விக்கிரமபாகு என்பான் அபயசலா மேக என்ற விருதுப் பெயரைப் பெற்றிருந்தான். அப்பெயரை அடிப்படையாக வைத்தே மாகல் என்ற ஊரும் அங்கு கட்டப்பட்ட கோயிலும் விக்கிரம சலா மேக என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தன. இக்கோயில் பிற்காலத்திலே இடிக்கப்பட்டு அதன் கற்களையும் தூண்களையும் கொண்டு புது முத்தாவ என்ற இடத்திலே ஒரு பெளத்த கோயில் கட்டப்பட்டது. அவ்விடத்திலே பழைய கோயிலில் இடம் பெற்றிருந்த ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டு கிடைக்கப்பெற்றதால் பழைய கோயிலைப்பற்றிய சில விவரங்களை அறிய முடிந்துள்ளது.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் விக்கிரம சலா மேக ஈஸ்வரம் ஒரு பிரசித்தி பெற்ற கோயிலாக விளங்கியிருக்க வேண்டும். அக்கோயிலுக்குத்

தானமளித்தோருள் குறிப்பிடத்தக்கவராகக் காணப்படுவார் சோழப் பேரரசனாகிய முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் மகனாகும் பாண்டிய இளவரசனாகிய வீரப்பெருமாளின் மனைவியுமாகிய சுத்தமல்லி யாழ்வார் எனபவராவார். அவர் இக்கோயிலுக்கு 1118இல் ஒரு திருநந்தா விளக்கு ஏரிப்பதற்காகப் பத்துக் காசும் மூன்று சாண் நீளத்திலே ஒரு தரா நிலை விளக்கும் தானமாக அளித்திருந்தார்.

பொலன்னூவைக் காலத்திலே வடமத்திய மாகாணத்தின் பல பாகங்களிலே கட்டப்பட்டிருந்த சைவக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் அழிந்துபோயின. அவை இருந்த இடங்களிலே இப்பொழுது ஒருசில விக்கிரகங்கள் மட்டுமே கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக, ஹிங்குராக்கம என்ற இடத்திலே அக்கினி, யமன், இந்திரன் ஆகியோரின் விக்கிரகங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் இவற்றைப் பாதுகாத்த கோயில் பூரணமாக அழிந்துவிட்டது. இதேபோல மஹாகணதராவ என்ற இடத்திலே ஒரு பாமடைந்த தேவாலயத்திற் கருகில் சாமுண்டி தெய்வத்தின் புடைப்புச் சிற்பமும் ஸப்த மாதர்களுடைய சிற்றுருவங்கள் பலவும் கிடைத்துள்ளன. மேலும் அனுராதபுர மாவட்டத்திலே வேரகல என்னும் இடத்தில் அர்த்த நாரீஸ்வரருடைய சிறந்த விக்கிரகம் ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. இத்தகைய விக்கிரகங்களை ஒரு காலத்திலே பாதுகாத்த கோயில்கள் அழிந்துள்ள காரணத்தினாலும் அவை இருந்த இடங்களிலே தொல்பொருளாய்ச்சி நன்கு நடத்தப்படாததினாலும் அக்கோயில் களின் கட்டிட அமைப்புப் பற்றி அறிய முடியாதுள்ளது.

பன்னிரண்டாம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளிலே இலங்கையின் வடபாகத்தில் உள்ள வன்னிப் பிரதேசங்களில் தமிழர் குடியேற்றங்கள் இருந்தன. பொலன்னூவையின் வீழ்ச்சியை அடுத்து இவ்விடங்களிலே வன்னியரால் ஆளப்பட்ட சிற்றரசுகளும் தோன்றின. இக்காரணங்களினாலே வன்னிப் பிரதேசங்களில் பல இந்துக் கோயில்கள் காணப்பட்டன.

பொலன்னூவைக் காலத்தில் இங்கு கட்டப்பட்ட கோயில்கள் பல இன்னும் வழிபாட்டுத் தலங்களாக இருந்து வருகின்றன. அவை எல்லாம் செவ்வனே ஆராய்ப்படவில்லை. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஜோன் ஸ்டில், ஜே.பி.லூயிஸ் போன்றோர் பொதுப்பட வன்னிப் பகுதியிலிருந்த தொல்பொருட்களை அவதானித்து அறிக்கைகள் சமர்ப்பித்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னர் எவரும் சரியாக அகழ்வாராய்ச்சியையேயா ஊன்றிய ஆய்வையோ அங்கு நடத்தவில்லை. இக்காரணங்களினால் அங்கிருந்த கோயில்களைப் பற்றியோ அங்கு இடியுண்ட நிலையிலுள்ள கட்டிடங்களைப் பற்றியோ அதிகம் கூறமுடியாது.

குருந்தனூர் மலை

இழக்கு வன்னியில் திராவிடக் கட்டிடங்களின் அழிபாடுகள் காணப்படும் இடங்களுள் ஒன்று குருந்தன்மலை அல்லது குருந்தனூர் மலை. இங்கு ஒரு காலத்திலே பெளத்தர்களும் வாழ்ந்தனர். இதனால் பல பெளத்த கட்டிடங்களின் அழிபாடுகளும் இங்கு காணப்படுகின்றன. 1905இல் ஜே.ஸ்டில் என்பவர் தொல்பொருளாய்வுத் துறையின் சார்பில் இங்கு ஆராய்ச்சி நடத்தியிருந்தார். எனினும் கட்டிடங்கள் பூரணமாக இன்னும் அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப் படவில்லை.

தென்னமரவாடிக்கு இரு மைல்களுக்கப்பால் கொக்கிளாய்க் குடாவின் மேற்குப் பாகத்திலே இருக்கும் ஒரு சிறு குன்று கந்தசாமி மலை எனப் பெயர் பெறும். இங்கு 1905இல் நடத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சியின் போது ஒரு சிறு கோயில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. வன்னியிலே காணப்படும் கோயில்களுள் கட்டிட அமைப்பைப் பொறுத்தமட்டிலே இதனை ஒரு சிறந்த கோயிலாகக் கருதலாம். திராவிடக் கட்டிடப் பாணியில் அமைந்துள்ள இக்கோயில் பொலன்னூவையில் உள்ள சிவ தேவாலயங்களை ஒத்த முறையிலே சிறந்த கற் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் உடையதாய் விளங்குகின்றது.

இவ்வாறாகச் சோழராட்சிக் காலத்தின் பின் வட இலங்கையிலும், வடமேற்கிலங்கையிலும் இந்துக்கள் வாழ்ந்த இடங்களிலே பல கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இவற்றுள் ஒன்றாவது திராவிடக் கட்டிடப் பாணியல்லாத பிற பாணியிலே கட்டப் பட்டதற்கு எதுவிதஆதாரமும் இல்லை. இக்கோயில்கள் எல்லாம் நமக்குத் தற்போது ஆராய்ச்சி செய்யக் கிடைக்காவிட்டாலும், எஞ்சியுள்ள அழிபாடுகளைக் கொண்டும் சாசனக் குறிப்புகளைக் கொண்டும் ஒன்று மட்டும் பொதுப்படக் கூறிக் கொள்ளலாம். அதாவது பொலன்னூவை வீழ்ச்சியடைவதற்கு முன்பாகப் பதினேராம் பன்னிரண்டாம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளிலே சிங்கள ஆட்சியாளரும் தமிழ் ஆட்சியாளரும் இந்நாட்டில் திராவிடக் கட்டிடக்கலையை வளர்த்திருந்தனர் என்பதாகும்.

III. பாண்டியர் பாணி

திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் வரலாற்றில் இரண்டாவது பெருங்கட்டமாக அமையும் சோழர் காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியளவில் முடிவுற்றது. பல்லவர் வளர்த்த கட்டிடக்கலை சோழர் காலத்தில் மிகத் துரிதமாக முன்னேற்ற மடைந்திருந்தது. சோழப் பேரரசு வலிகுன்றத் தமிழ்நாட்டில் ஆதிக்கம் பெற்ற பாண்டிய வல்லரசு தொடர்ந்து சோழர் வளர்த்த கலைகளை வளர்த்தது. இதனாலே திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் வரலாற்றிலே மூன்றாவது பெருங்கட்டமாகப் பாண்டியப் பேரரசின் காலம் இடம் பெறுகின்றது. இக்காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து பதினாண்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை நீடித்தது என்று கூறலாம்.

தென்னிந்தியாவில் வல்லரசுகள் தோண்றிய காலங்களிலே அந்திலப்பகுதிக்கும் ஈழத்திற்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் ஏற்படுவது வழக்கமாக இருந்தது. சோழ வல்லரசு ஆதிக்கம் பெற்ற தொடங்கிய காலத்திலே பாண்டிய வம்சத்திற்கும் ஈழத்துக் கிணகள் வம்சத்திற்கும் இடையிலே நெருங்கிய நட்புறவு ஏற்பட்டிருந்தது. இதனால் ஈழத்து மன்னர்கள் சோழருக்கு எதிராகப் பாண்டியருக்குப் படையுதவி கூட அனுப்பியிருந்தனர். சோழ வல்லரசு வலிகுன்றத் தொடங்கியபோது ஈழத்துப் பராக்கிரமபாகு தென்னாட்டுக்குப் படையனுப்பிப் பாண்டிய வாரிசரிமைப் போராட்டத்திலே தலையிட்டுச் சோழருடன் போரிடவும் நேரிட்டது. இதன்பின்னர் சோழ வல்லரசு வீழ்ச்சியற்றுப் பாண்டிய வல்லரசு எழுச்சி பெற்றதும் இதுவரை ஈழத்திற்கும் பாண்டிய நாட்டிற்குமிடையில் இருந்த நட்புறவு பகையாக மாறியது. இரு தரப்பாரும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அடிக்கடி மோதிக்கொண்டனர். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முதலாம் காலில் பொலன்னிறுவையில் நிலவிய அரசியற் குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திப் பாண்டிய இளவரசன் பராக்கிரம பாண்டியன் என்பான் பொலன்னிறுவையைக் கைப்பற்றிச் சிறிது காலம் ஆதிக்கம் செலுத்தினான். அதற்கு முன்னரே சிங்கள அரசசபையில் இருந்த பாண்டியக் கட்சி ஓரளவு ஆதிக்கத்தைப் பெற்றுக் குழப்பம் விளைவித்துக் கொண்டிருந்தது. பொலன்னிறுவை வீழ்ச்சியற்ற பின் பாண்டியப் பேரரசர்கள் ஈழத்து இராச்சியங்களைத் தாக்கிப் பெரும் வெற்றி பெற்றிருந்தனர். ஜிடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன், ஜிடாவர்மன் வீரபாண்டியன், மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் போன்ற பாண்டியப் பேரரசர்கள் இலங்கையின் தென் பாகத்திலிருந்த சிங்கள இராச்சியத்தையும் வடபாகத்திலிருந்த தமிழ்

இராச்சியத்தையும் தங்கள் செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்தியிருந்தனர். இதனால் அரசியல் ஆதிக்கம் மட்டுமல்லாது பாண்டியருடைய பன்பாட்டு ஆதிக்கமும் இலங்கையில் ஏற்பட்டது. இதனைத் திட்டமாகக் கட்டிடத்துறையிலே காணலாம்.

பாண்டியர் கட்டிடக்கலை

சோழர் காலத்தில் வளர்ந்த கட்டிடக்கலை பாண்டியருடைய ஆதரவுடன் மேலும் பல புதிய வழிகளிலே வளர்ந்து சென்றது. சோழப் பெருமன்னர்களைப் போலப் பாண்டியப் பேரரசர்கள் மிகப் பெரிய கோயில்களைக் கட்டியேழுப்ப முயற்சிக்கவில்லை. எனினும் கோயிலின் அமைப்பு முறையிலே மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுப் புதிய அம்சங்கள் பாண்டியர் காலத்திலே இடம் பெற்றன. பாண்டியர் காலம் வரை கோயிலின் மத்தியபாகம் கூடிய அளவிற்குச் சிற்பிகளின் கவனத்தைப் பெற்று ஏனைய பாகங்களின் அளவோடு ஒத்துப்போகாதவாறு அளவு பெருத்த பாகமாக வளர்ந்திருந்தது. இதனாலே தான் கர்ப்பக்கிருக்கமும் அதன்மேல் படிப்படியாக வானளாவி எழுந்த விமானமும் சோழர் கட்டிடங்களின் முக்கிய அம்சமாக அமைந்திருந்தன. இந்த அமைப்பு முறை ஓரளவிற்கு மாற்றப்பட்டு விமானத்தைப்போன்று பெருத்த பாகங்களாகப் பிற பாகங்கள் பாண்டியர் காலத்திலே அமைக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு புது வளர்ச்சி பெற்ற பாகங்களுள் மிக முக்கியமானது வாயிற் கோபுரமாகும். கோயில் அமைப்பிலே ஒரு தனி அம்சமாகக் கோபுரம் வளர்ச்சியற்ற தொடங்கிய காலம் பல்லவர் காலத்தின் இறுதிக் காலப்பகுதியாகும். பின்னர் சோழராட்சியின்போது சிற்பிகள் கோபுரத்திலே கூடிய அளவு கவனஞ்சு செலுத்தியிருந்தாலும் விமானத்தோடு ஒப்பிடத்தக்க முறையிலே ஒரு பெரும்பாகமாகக் கோபுரம் அமைக்கப்படவில்லை. பாண்டியர் காலத்துச் சிற்பிகளே விமானத்தைப் புறக்கணித்துத் கோபுரத்திலே கூடிய அளவிற்குக் கவனஞ்சு செலுத்தத் தொடங்கியவர்கள். இவர்களுடைய வழியைப் பின்பற்றியே அடுத்துவரும் காலப்பகுதிகளில் திராவிடக் சிற்பிகள் பெருங்கோபுர வாயில்களைத் தென்னாட்டுக் கோயில்களுக்கு அளித்தனர்.

பாண்டியர் காலத்துச் சிற்பிகள் கட்டிய கோபுரங்கள் பிறப்பட்ட காலத்தைவே போன்று அளவுக்கு மீறிய சிற்ப வேலைப்பாடுகளை உடையனவாக அமையவில்லை. முழுக்கோயிலின் அமைப்பிற்கு ஏற்றவாறு பல தூண்களைக் கொண்ட கோபுரங்களாக இவை கட்டப்பட்டன. பாண்டியர் காலத்துக் கோயில்களுக்கும் சோழர்

காலத்துக் கோயில்களுக்குமிடையிலுள்ள முக்கிய வேறுபாடு கோபுரம் சம்பந்தமான வேறுபாடாகும். கோபுரத்தின் அமைப்பை விட வேறு அம்சங்களைப் பொறுத்த மட்டிலும் பாண்டியச் சிற்பிகளுடைய கோயில்கள் வேறுபட்டன. இவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கது தூண்களின் அமைப்பாகும். அதிக வேலைப் பாடில்லாத பெருந்தூண்களாகப் பல்லவர்காலத்தின் ஆரம்பத்திலே காணப்பட்ட தூண்கள் படிப்படியாகப் பல சிற்ப வேலைப்பாடுகள் உடைய தூண்களாக மாறிச் சென்றன. பாண்டியர் காலத்திலே தூணின் மேற்பாகம், சிறப்பாகப் பலகை, கபோதம் ஆகியவை, சிறந்த வேலைப்பாடுடைய அம்சங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இந்த அம்சம் பிற்பட்ட காலத்துச் சிங்களக் கட்டிடங்களையில் இடம் பெறும் அம்சமாகையால் பெருமளவு முக்கியத்துவம் முடையதாகும்.

இலங்கையில் பாண்டியர் செல்வாக்கு

இலங்கை பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே பாண்டியர் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தாலும், இங்கு பாண்டியருடைய நேரடி ஆட்சி அதிக காலத்திற்குத் தொடர்ச்சியாக நிலவெல்லை. மேலும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் இலங்கையிலே அரசியற் குழப்பம் நிலவிய காரணத்தினால் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய சூழ்நிலை காணப்படவில்லை. இருந்தும் பொலன்னறுவையிலும் வேறு சில இடங்களிலும் ஒரு சில கோயில்கள் பதின்மூன்றாம் பதினாண்காம் நூற்றாண்டுகளில் பாண்டியர் பாணியிலே கட்டப்பட்டன.

முதலாவது சிவ தேவாலயம்

பொலன்னறுவையிலுள்ள முதலாவது சிவ தேவாலயம் பாண்டியர் பாணியிலே அமைந்துள்ள திராவிடக் கட்டிடமாகும். பல காலமாக இக்கோயிலைப் பலர் புத்த தந்த தாதுக்கோயில் என நம்பி வந்தனர். 1907இல் நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சியின்போது இது ஒரு சைவக்கோயில் என்பது தெரியவந்தது. சோழர் கோயிலாகிய வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்தைப்போலக் கல்லினாலே அமைக்கப்பட்டுள்ள இக்கோயில் சிறிய கோயிலாக இருந்தாலும் ஒருவகையிலே வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்தை விடச் சிறந்தது என்று கூறலாம். கோயிலின் வெளி மதிலும் பிற பாகங்களும் எப்படியாக இருந்தன என்று தெரியவில்லை. இப்பொழுது எஞ்சியுள்ள பாகங்கள் மண்டபம், அந்தராளம், கர்ப்பக்கிருகம், விமானம் ஆகியவை. பெருமளவிற்குக் கல்லினால் அமைக்கப்பட்டு இருப்பது இதன் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்றாகும். மண்டபத்தின் அமைப்பை நோக்கினால் அதில் வெளிப்பட்டு கலை நுட்பம் வானவன் மாதேவி

சல்வரத்தில் இல்லாத ஒரு நுட்பமாக விளங்குகின்றது. மண்டபத்தின் அடத்தளத்தை இடம் பெறும் தாமரை இதழ் அலங்காரம் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்தில் இல்லை. மேலும் முதலாவது சிவ தேவாலயத்தின் தூண்களில் காணப்படும் கலசம், குழுதம் ஆகிய அணிகள் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்தில் இல்லை. இப்புதிய அம்சங்களிலேல்லாம் பாண்டியர் பாணியினைக் காணக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. ஆனால் தென்னாட்டில் அமைக்கப்பட்ட கோயில்களிலே காணப்பட்ட உயர்ந்த கோபுரங்கள் மட்டும் சிவ தேவாலயத்திற்கு இல்லாத போயின. அவற்றுக்குப் பதிலாக ஒரு விதானத்தைக் கொண்ட வாயில்களே காட்சியளிக்கின்றன. சோழர் பாணியிலே முக்கியத்துவம் பெற்ற பெரு விமானங்களைச் சோழராட்சிக் காலத்துச் சிற்பிகள் இங்கு அமைக்காது விட்டதுபோலப் பாண்டியர் பாணியிலே முக்கியத்துவம் பெற்ற பெருங் கோபுரங்களைப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுச் சிற்பிகள் இங்கு அமைக்காது விட்டனர். இப்படியாக அளவிலே சிறிய கோயிலாக விளங்கினாலும் முதலாவது சிவ தேவாலயம் இங்கு வளர்ந்த பாண்டியக் கலைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இச் சிவ தேவாலயத்தையும் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்தையும் போன்ற வேறு திராவிடக் கட்டிடங்கள் பொலன்னறுவையில் இல்லை.

இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசின் காலத்திலே வட இலங்கையிலிருந்த திராவிடருடைய இராச்சியமும் தெற்கே இருந்த சிங்கள இராச்சியமும் பாண்டியருடைய செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தன என்று முன்னர் குறிப்பிட்டோம். தெற்கில் ஆட்சி புரிந்த சிங்கள மன்னர்கள் பாண்டியருக்குத் திறை செலுத்தினர். அது மட்டுமின்றித் தாமே பாண்டிய வம்சத்தவர் என்று கூறிப் பெருமைப்பட்டனர். வடக்கில் சிறிது காலம் ஆட்சி புரிந்த சாவக மன்னர் பாண்டியருடைய ஆணையை ஏற்றிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பின் ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பாண்டியருடைய சேவையிலிருந்த சிறந்தரசு வம்சத்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இத்தகைய சூழ்நிலையிலே பாண்டியப் பேரரசில் வளர்ந்த கட்டிடக் கலையின் செல்வாக்கு இலங்கையிலும் பரவுவதற்கு வசதிகள் இருந்தன.

இதனால் கிழக்கிலங்கையிலே திருக்கோணமலை, திருக்கோவில் போன்ற இடங்களிலும் சிங்கள இராச்சியத்திலே யாப்பறையைப் போன்ற இடங்களிலும் இக்காலப் பகுதியிலே கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் பாண்டியச்சாயலை உடையவையாகக் காணப்பட்டன. பாண்டியர் பாணியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கட்டிடங்கள் பெரும்பாலும் அழிந்து போய்விட்ட காரணத்தினாலே தற்காலத்தில் அவற்றைப் பற்றி அதிகம் அறியமுடியாமலிருக்கின்றது.

திருகோணமலைக் கோயில்

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பாண்டியர் பாணியிலே கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களுட் சில திருகோணமலையில் இருந்தன. மாக மன்னருடைய ஆட்சியோடு பொலன்னறுவை வீழ்ச்சியுற்றது. வடமத்திய மாகாணத்திலும் பல சிற்றரசுகள் தோன்றின. இவற்றைப் பொதுவாக வன்னிச் சிற்றரசுகள் என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் அழைப்பார்கள். அத்தகைய வன்னிச் சிற்றரசுகளுடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசமாகத் திருகோணமலையும் விளங்கிற தென்று கொள்ள இடமுண்டு.

கிறிஸ்ததாப்பத்தின் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே திருகோணமலையில் ஒரு பிரசித்தி பெற்ற சிவன் கோயில் அல்லது ஈஸ்வரன் கோயில் இருந்து வந்தது என்பது முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் அக்கோயிலின் புகழ் தென்னிந்தியாவையும் அடைந்து திருஞானசம்பந்தர் அக்கோயிலைப்பற்றித் திருப்பதிகம் ஒன்று பாடியபொழுது திருகோணமலையிலே குறிப்பிடத்தக்க தென்னிந்திய வர்த்தகக் குடிகள் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். அப்பொழுது திருகோணமலைக் கோயிலாகிய கோணேஸ்வரர் கோயில் நல்ல முறையிலே கட்டப்பட்டு மிருந்திருக்கவேண்டும்.

பொதுவாகப் பல துறைகளிலும் சிறப்பாகக் கலைத்துறையிலும் பல்லவர் செல்வாக்குப் பரவியிருந்த ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த சிவன் கோயில் ஒன்று அக்காலத்துத் திராவிடக் கட்டிடப் பாணியிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் என்று ஊகிப்பது பிழையாகாது. முன்னர் குறிப்பிட்டது போல இங்கு கட்டப்பட்ட இந்துக் கோயில்கள் திராவிடப் பாணியல்லாத பிற பாணியிலே கட்டப்பட்டிருக்கவில்லை. இதனாலும் கோணேசர் கோயில் ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே பல்லவப்பாணியிலே கட்டப்பட்டிருந்திருக்கவேண்டும் என்று சொல்லலாம்.

பின்னர் சோழராட்சியின்போது திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அமைக்கப்பட்ட பெளத்த பள்ளியே புதுப்பித்துக் கட்டப்பட்ட படியால் கோணேஸ்வரக் கோயிலும் புதிய சோழர் பாணியிலே புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இவற்றைப்பற்றி நாம் எதுவும் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாதிருப்பதற்குக் காரணம் பழைய கோயில் முற்றாகப் பிற்காலத்திலே அழிக்கப்பட்டமையாகும்.

எனினும் அழிக்கப்பட்ட கோயிலின் சில எஞ்சிய பாகங்களும், சில கல்வெட்டுகளும் 13 ம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் கோணேஸ்வரர் கோயில்

திருத்தியமைக்கப்பட்டதைப்பற்றிச் சில தகவல்களைத் தருகின்றன. இவை போன்ற தகவல்களை இலக்கிய ஆதாரங்களிலிருந்தும் பெறலாம்.

இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களிடையே நிலவி வரும் செவிவழி மரபும் அம்மரபினை அடக்கியுள்ள சில நூல்களும் குளக்கோட்டன் என்பான் கோணேஸ்வரர் கோயிலைத் திருத்திக் கட்டியது பற்றிக் கூறுகின்றன. இந்தக் குளக்கோட்டன் யார் என்பதும் அவனைப்பற்றி நாம் அறியும் செய்திகள் எந்த அளவிற்கு உண்மையானவை என்பதும் பிரச்சினைக்குரிய விஷயங்களாக இருந்து வந்துள்ளன.

எமது வரலாற்று ஆதாரங்களாகிய யாழ்ப்பான வைபவமாலை, திருகோணாசல புராணம், தக்ஷிண கைலாச புராணம் போன்ற நூல்கள் குளக்கோட்டனைப்பற்றித் தரும் தகவல்கள் பல முரண்பாடுகளை உடையனவாக விளங்குகின்றன. அவற்றை இங்கு எடுத்து ஆராயவேண்டிய அவசியமில்லை. பல மன்னர்களுடைய வரலாற்றுத் தகவல்கள் ஒன்று கலந்து இந்தக் குழப்பமான நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பது எம்முடைய கருத்தாகும். அப்படியான மன்னர்களுள் ஒருவன் குளம் கட்டி வளம் பெருக்கிய மஹாசேன மன்னன், இன்னொருவன் கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தைத் திருத்திக் கட்டிச் சிற்றரசனாக ஆட்சி புரிந்த கலிங்கத்துச் சோடகங்கள் என்ற இளவரசன். இதனைப் பலர் ஏற்கமாட்டார்கள்.

திருகோணமலையிலுள்ள சுவாமிமலையில் கிடைத்த தொல்பொருட்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு தொல்பொருள் சமஸ்கிருத சாசனம் பொறிக்கப்பட்ட கல்லாகும். இக்கல் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அக்கல்லின் சாசனத்திலுள்ள செய்தி குளக்கோட்டன் என்ற பெயரால் கோணேஸ்வரர் கோயிலைத் திருத்தியமைத்தவனாகத் தமிழ் நூல்களிலே குறிப்பிட்டுள்ள இளவரசனை அடையாளங்களுடுகொள்ள உதவுகின்றது. சோடகங்கள் என்ற இளவரசன் கோணேஸ்வரர் கோயிலிலே சில திருப்பணிகளை முற்றுவித்ததாகச் சாசனம் கூறுகின்றது. தக்ஷிண கைலாச மாலையிலே குளக்கோட்டனைடைய மறுபெயராகச் சோழகங்கள் என்ற பெயர் தரப்பட்டுள்ளது. இதனாலே திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தவன் சோடகங்கள் என்ற இளவரசனே என்றும் அவனுக்குப் பின்னர் குளக்கோட்டன் என்ற பெயர் பிரபலமாயிற்றென்றும் அறியத்தக்கதாயுள்ளது. சாசனத்தின் காலம் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டு. பாண்டியச்செல்வாக்கு நிலவிய காலம் அது. ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியன் திருகோணமலைவரை சென்று அங்கு பாண்டியருடைய இலச்சினையைப் பொறித்துப் பாண்டியர் கொடியையும் பறக்கவிட்டிருந்தான். அப்படியான காலத்திலே

சோழங்கன் கோணேஸ்வரர் கோயிலைத் திருத்திக் கட்டியிருந்ததால் புதிய கட்டிடங்கள் பாண்டியர் பாணியிலேதான் அமைந்திருக்கும் என்று நம்பலாம். அதைச் சரி என்று நிருபிக்கப் பாண்டியர் பாணியில் அமைந்த கட்டிடப்பாகங்கள், சிறப்பாகத் தூண்கள், கோணேஸ்வரர் கோயிற் பிரதேசத்தில் கிடைத்துள்ளன.

இந்தக் கட்டிடப் பாகங்கள் பெரும்பாலும் கடவிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ளன. பலருக்குத் தெரிந்ததுபோல் போர்த்துக்கீசர் ஆட்சிக்காலத்திலே கோணேஸ்வரர் ஆலயம் பீரங்கிக் குண்டுகளின் தாக்குதலுக்கு இலக்காகி இடிந்து வீழ்ந்தது. 1624ல் கொன்ஸ்தந்தீன் தஸா தநொரொஞ்ஹா என்ற போர்த்துக்கீசத் தளபதி கோயிலை இடித்து வீழ்த்தியபோது கோயிலின் பெரும்பாகம் கடவினுள் மறைந்தது. எஞ்சிய பாகம் கோட்டை கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப் பட்டது.

கடலுக்குள் மறைந்த கற்களின் பாகங்கள் மிக அண்மைக்காலம் வரை எவராலும் அறியப்படாத பாகங்களாக இருந்து வந்தன. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கவாமிமலையை அடுத்துள்ள கடவிலே மூழ்கி ஆராய்ச்சிகளை நடத்திய சில மேல்நாட்டார் அங்கு மறைந்திருந்த கோயிலின் பாகங்களைக் கண்டுபிடித்தனர். கடவிலே புதைபொருள் ஆராய்ச்சியை நடத்துவது தற்காலத் தொல்பொருளியலின் ஒரு முக்கியத் துறையாக இருந்தாலும், இவர்கள் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்காக அங்கு சென்றிருக்கவில்லை. தற்செயலாகவே தொல்பொருட்களைக் கண்டுபிடித்தனர். பிரசித்திபெற்ற விஞ்ஞானி ஆதர்களாக, படப்பிடிப்பாளர் மைக் வில்சன், ரொட்னி ஜோங்க்லஸ் ஆகியோர் இக்குழுவிலே இருந்தனர். அவர்கள் கோணேஸ்வரர் கோயிலின் இடிந்த பாகங்களைக் கண்டுபிடித்தமை ஒரு சுவையான வரலாறாகும்.

பல உபகரணங்களைத் தாங்கியவர்களாகக் கடவில் இறங்கித் தேடியபோழுது கோயிலின் அழிபாடுகள் அங்குமிங்குமாகச் சிதறுண்டு காணப்பட்டன. மைக் வில்ஸன் இவற்றைப் பல படங்களாகப் பிடித்திருக்கின்றார். ஒரு சில தூண்களை மேலே கொண்டுவர முயற்சித்தும் அச்செயல் வெற்றி பெறாமையால் அழிபாடுகள் அனைத்தும் இன்னும் கடவினுள் மறைந்தே இருக்கின்றன. ஒரு காலத்திலே நமது நாட்டில் கடற் புதைபொருளாராய்ச்சி முன்னேறியதும் இவற்றை வெளியே கொண்டுவர முடியும்.

மைக் வில்ஸன் எடுத்த படங்கள் தூண்கள், கதவு நிலைகள் போன்ற சில பாகங்களின் அமைப்பினை அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன.

தாமரைச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்ட தூண்களின் படங்கள் பல இவற்றுள் இருக்கின்றன. இவற்றை ஆராய்ந்தால் இக்கட்டிடப் பாகங்கள் பாண்டியர் பாணியில் அமைந்துள்ளன என்பது இலகுவிலே புலப்படும். சோடகங்கள் கட்டியிருந்த கட்டிடங்களே பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை நிலைத்திருந்து போர்த்துக்கீசரால் இடிக்கப்பட்டன என்று கொள்ளவும் முடியும்.

கடவிலே காணப்படும் தூண்களையும் பிற பாகங்களையும் விடத் தரையிலும் சில தூண்கள் அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் அமைப்பு முறையும் பாண்டியர் பாணியிலேயே இருக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே நோக்கினால் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே பாண்டியர் பாணியிலே கட்டப்பட்ட கோயில்களுள் ஒன்றாகத் திருக்கோணேஸ்வரர் கோயில் விளங்கியது என்று கூறலாம்.

திருக்கோவில்

கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை தென்னிந்தியப் பண்பாட்டின் செல்வாக்குப் பொதுவாக வட இலங்கையிலேதான் பரவியிருந்தது. தெற்கே ஈழத்தின் தென்முனையாக அமையும் தெவிருவரவில் மட்டும் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னும் தென்னிந்தியச் செல்வாக்குப் பரவியிருந்ததற்கு ஆதாரம் கிடைத்துள்ளது. இதனை முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தோம். கிழக்கிலங்கையிலே திருக்கோணமலை மாவட்டம் இப்படியான செல்வாக்கிற்குப் பல நூற்றாண்டுகளாக உட்பட்டிருந்தது. கிழக்கு இலங்கையிலுள்ள மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட திராவிடக் கட்டிடக் கலைசார்ந்த அழிபாடுகள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. பதினெந்தாம் நூற்றாண்டின் பின் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகிய ஐரோப்பியப் படையெடுப்பாளரது தாக்குதல்களுக்கு இலக்காகிய ஒரு பிரதேசமாகக் காணப்பட்டதால் அங்கிருந்த பழைய சைவக்கோயில்கள் இலங்கையின் வேறு கரையோரப் பகுதிகளில் இருந்த கோயில்களைப் போன்று அன்னியரால் இடித்து அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இக்காரணத்தினாலும் திட்டவட்டமான தொல்லியலாய்வு நடைபெறாத காரணத்தினாலும் இன்று பழைய கோயில்கள் பற்றிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை என்னாம்.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பொலன்னறுவை இராச்சியம் நிலைகுலைந்ததும் மாக மன்னனும் அவனது சகாக்களும் கிழக்கிலங்கையின் பல பாகங்களிலே சிற்றரசுகளைத் தாபித்திருந்தனர். மட்டக்களப்பிலே தோன்றிய வன்னிச் சிற்றரசுகள் தென்னிந்தியப்

பண்பாடு அப்பிரதேசத்திலே நன்கு பரவுவதற்கு உதவின. இதனால் முதலில் பாண்டியர் செல்வாக்கும் பின்னர் பிற தென்னிந்திய இராச்சியங்களின் செல்வாக்கும் துரிதமாக அங்கு பரவின.

பாண்டியர் செல்வாக்குப் பரவிய காலத்தில் அதாவது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கிழக்கிலங்கையில் கட்டப்பட்ட கோயில்களில் ஒன்றே திருக்கோவிலிலுள்ள ஆலயம். இது எப்பொழுது கட்டப்பட்டது என்பதைச் சரியாக அறிவதற்கு அங்கு பழைய சாசனங்கள் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்துள்ள சாசனங்கள் பிற்பட்டவை. எனினும் கோயிலின் கட்டிட அமைப்பைக்கொண்டு அது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று கூறமுடியும்.

திருக்கோவிலுள்ள ஆலயம் பெருமளவிற்குப் பழுதடையாது பேணப்பட்ட கட்டிடமாக விளங்குகின்றது. கர்ப்பக் கிருக்கத்துக்கு மேல் அமைந்துள்ள விமானம், தூண்கள், அரைத்துண்கள் ஆகியவற்றிலே காணப்படும் போதிகைகளும் திட்டவட்டமாகப் பாண்டியர் கட்டிடப் பாணியிலே அமைந்திருந்தன.

திருக்கோவில் ஆலயத்தின் பழைய பெயர் அங்குள்ள கல்வெட்டொன்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆறாம் அல்லது ஏழாம் விஜயபாகுவின் பத்தாவது ஆட்சியாண்டிலே பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் பின்வருமாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ‘ஸ்ரீ சங்கபோதி பருமரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விசயபாகு தேவர்க்கு ஆண்டு பத்தாவதில் தை மாதம் 20ம் திகதி சிவஞானசங்கரர் கோயிலுக்கு....’ இதிலிருந்து இக்கோயில் சிவஞானசங்கரர் கோயில் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தது என்று அறிகிறோம்.

யாப்பஹு ஓவ

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பொலன்னறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த அரசு வீழ்ச்சியற்றது. இதன்பின் இலங்கையில் இரு முக்கிய அரசுகள் தோன்றின. ஒன்று வடக்கே தோன்றிய இராச்சியம். இது பின்னர் தமிழரது இராச்சியமாக வளர்ச்சிபெற்று, தற்கால வரலாற்று நூல்களில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது. மற்றது, தெற்கே தம்பதெனி என்ற இடத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு புதிதாக எழுச்சிபெற்ற இராச்சியமாகும். இது சிங்கள அரசர்களுடைய இராச்சியமாக வளர்ச்சி பெற்று, தற்கால வரலாற்று நூல்களில் தம்பாதனி இராச்சியம் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது. தற்காலத்தில் நாம் இவை இரண்டையும் இருவேறு இராச்சியங்களாகக் கருதினாலும், அங்கு ஆட்சிபுரிந்தோர் அவ்வாறு கருதவில்லை. இரு

இராச்சியத்து மன்னர்களும் ஒருவரையொருவர் அங்கீகரிக்கவில்லை. வடக்கில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் தலைநகரமைத்து ஆட்சி நடத்திய மன்னர், தாமே உண்மையான இலங்கை அரசர்களாக கருதினர். இதனால், இரு அரசுகளின் வரலாற்றின் தொடக்கத்திலிருந்தே ஒன்றையொன்று ஏற்றுக்கொள்ளாத பகைமை தோன்றி, வாழ்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் ஒன்றையொன்று தாக்கிப் போரில் ஈடுபட்டன. ஆனால், வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் இடையில் தோன்றிய இப்பகைமை வெறும் அரசியல் பகைமையாக, இரு வம்சங்களுக்கிடையிலான பகைமையாக, இருந்ததே ஒழிய இனப்பகைமையாக இருக்கவில்லை. இதனால், தமிழர் பண்பாட்டு அம்சங்கள், சிறப்பாகக் கட்டிடக் கலை, சிற்பக் கலை, இசைக்கலை ஆகியவை, தொடர்ந்து சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களிலும் பரவின. மேற்கூறிய இரு இராச்சியங்களும் தோன்றிய காலமாகிய பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பாண்டியர் செல்வாக்கு இலங்கையின் வடக்கிலும் தெற்கிலும் பரவுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன.

பொலன்னறுவைக் காலத்திலிருந்தே பாண்டியர் செல்வாக்குச் சிங்கள இராச்சியத்திலே வலுப்பெற்றிருந்தது. பொலன்னறுவை வீழ்ச்சியற்ற பின்னரும் தம்பதெனிக் காலத்தில் இப்பாண்டியர் செல்வாக்குத் தொடர்ந்து சிங்கள இராச்சியத்தில் நிலவியது. தம்பதெனியின் முதலாவது மன்னாகிய இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு தன்னை ஒரு பாண்டிய வம்சத்தவன் என வர்ணித்துப் பெருமை கொண்டான். பாண்டியப் பேரரசர்களுக்கும் தம்பதெனிய மன்னர் களுக்குமிடையில் நெருங்கிய அரசியல் தொடர்புகளும் ஏற்பட்டிருந்தன. இத்தகைய சூழ்நிலையிலே பாண்டியப் பேரரசிலிருந்து சிங்கள இராச்சியத்தில் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கும் பரவியிருந்தமை வியப்பிற்குரிய விஷயமானது. இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவின் மகனாகிய முதலாவது புவனேங்கபாகு யாப்பஹு அவ்வில் அரண் அமைத்து ஆட்சிபுரிந்தபோது அங்கு திராவிடக் கட்டிடப்பாணியிலே சில கட்டிடங்களை அமைத் திருந்தான். அவற்றை அமைப்பதற்குப் பாண்டி நாட்டுச் சிற்பிகள் உதவியிருக்கலாம் என்று கொள்ள இடமுண்டு. இக்கட்டிடங்கள் பொலன்னறுவையிலும் தம்பதெனியிலும் கட்டப்பட்ட சிங்களக் கட்டிடங்களிலிருந்து திட்டவட்டமான முறையிலே வேறுபடுகின்றன. அது மட்டுமல்ல இவற்றின் காலத்திலிருந்து சிங்கள இராச்சியங்களின் தலைநகர்களிலே கட்டப்பட்ட பெரும்பாலான கட்டிடங்கள் திராவிடப்பாணியிலே கட்டப்பட்டன.

யாப்பஹுவ அல்லது யாப்பஹுகந்த (ஸம்தர பப்பத) என்ற மலை வடமேற்கு மாகாணத்திலே வண்ணி ஹத்பத்து என்ற பிரிவில் இருக்கின்றது. இம்மலைப்பகுதி சில ஆண்டுகளுக்குச் சிங்கள இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கியது. இது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலாகும். இம்மலையிலே பழைய கோட்டையின் அழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் அரண்மனையின் அழிபாடுகளும் தளதா மாளிகாவ என்ற தந்த தாதுக்கோயிலின் அழிபாடுகளும் முக்கியமானவை.

யாப்பஹு தந்த தாதுக்கோயில் திராவிடப் பாணியிலே அமைக்கப்பட்ட கட்டிடமாகும். இருந்தாலும் இக்கட்டிடத்திலே சிங்களக்கட்டிடக் கலையின் சாயலும் ஓரளவிற்குக் காணப்படுகின்றது. தென்னிந்தியக் கோயில்களைப்போலவே கருங்கற்களினாலே அமைக்கப்பட்ட இக்கட்டிடம் தள அமைப்பு முறையிலும் இந்துக் கோயிலை ஒத்திருக்கின்றது. கட்டிடத்திலே மூன்று முக்கிய பாகங்களாகக் கர்ப்பக்கிருகம், அந்தராளம், அர்த்தமன்றபம் ஆகியவை காணப்படுகின்றன. கட்டிடத்திலே இந்துக் கோயில் களிலே காணப்படும் நாகபந்தம் போன்ற சிற்ப வேலைப்பாடுகள் புடைப்புச் சிற்பவடிவில் காணப்படுகின்றன. கோயிலின் மேற்கு வாயிற்புரத்திலுள்ள மகரதோரணம் இந்துக் கோயில்களிலுள்ள தோரணத்தை ஒத்துள்ளது. மகரதோரணத்தின் நடுவிலே புத்தருடைய உருவம் இருப்பதுதான் வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தும் அம்சமாக உள்ளது.

தந்த தாதுக்கோயிலைவிடக் கூடியளவிற்குத் திராவிடப் பாணியிலே அமைந்திருக்கும் கட்டிட அழிபாடுகளாக ஒரு பெருங்கட்டிடத்தின் படிக்கட்டுகளும் முன்மண்டபமும் காணப்படுகின்றன. முன்மண்டபத்திலே உள்ள புடைப்புச் சிற்பங்களும், தூண்களும், பிற கட்டிடக்கலை அம்சங்களும் தெளிவாகத் திராவிடக் கட்டிடப் பாணியின் தன்மையை விளக்குகின்றன. இவற்றைக் கொண்டு இக்கட்டிடம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே செழித்திருந்த பாண்டியர் பாணியிலே அமைக்கப்பட்டது என்று கண்டுகொள்ளலாம்.

முன்மண்டபத்தின் மேடையின் இரு மருங்கிலும் அழிய வேலைப்பாடுடைய தூணொப்புகளிலே புடைப்புச் சிற்பங்களாகப் பெண்ணுருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பொலன்னறுவை யிலுள்ள சில திராவிடக் கட்டிடங்களிலே செதுக்கப்பட்டிருக்கும் பெண்ணுருவங்களை நெருங்கிய முறையிலே ஒத்திருக்கின்றன.

முன்மண்டபத்தையும் அதோடு சேர்ந்துள்ள படிக்கட்டினையும் சுற்றிவர வெளிப்புறத்திலே நடன மாதர்களுடைய சிற்பங்கள் பல புடைப்புச் சிற்பங்களாக அழிய முறையிலே செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு நடன மாதும் பல்வேறு நடன நிலையிலே நிற்பதும் இடையிடையே மிருதங்கள் போன்ற வாத்தியக் கருவிகளைத் தாங்கியவர்கள் நிற்பதும் தென்னிந்தியக் கோயில்களிலே காணப்படும் நடனச் சிற்பங்களை நினைவுட்டுகின்றன. சிற்பாகப் பாண்டிய, ஹோய்ஸள காலத்திலே கண்ணடப் பிரதேசத்தில் பேஹர், ஹலேபீடு, ஸோம் நாத்புர் போன்ற இடங்களிலே கோயிலைச் சுற்றி வரிசையாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிறந்த புடைப்புச் சிற்பங்களை ஒரு சிறிய அளவிலாவது ஒத்தவையாக இவை காணப்படுகின்றன. பரத நாட்டிய அறிவும் தென்னிந்தியர் சிற்ப மரபு பற்றிய அறிவும் நன்கு பெற்றிருந்த தென்னிந்தியர் சிற்பிகளே இவற்றைச் செய்திருக்க வேண்டும். முன்மண்டபத்திலுள்ள பலகணியிலும் நடன மாதர் சிற்பங்கள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்படியாகப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே பொலன்னறுவை, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, யாப்பஹுவ ஆகிய பல்வேறு திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, யாப்பஹுவ ஆகிய பல்வேறு பகுதிகளில் பாண்டியர் கட்டிடக் கலையின் செல்வாக்குப் பரவியிருந்தது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு அரசியற் குழப்ப காலமாக இருந்திருக்காவிட்டால் மேலும் கூடிய அளவிலே இப்பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு இலங்கையிலே பரவியிருக்கும்.

IV. விஜயநகரப் பாணி

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் கால் தென்னிந்திய வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாகும். தென்னிந்தியருடைய பண்பாட்டையும் அரசியலையும் பொறுத்தமட்டிலே மிக முக்கியமான சம்பவங்கள் அப்பொழுது நடைபெற்றன. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முதற்கால் முழுவதிலும் தில்லி சுல்தானரசின் ஆதிக்கம் தென்னிந்தியத் தீபகற்பம் அனைத்திலும் பரவிக்கொண்டு சென்றது. இந்த இஸ்லாமிய ஆதிக்கப் படர்ச்சி வெறும் அரசியல் இயக்கமாக இருக்கவில்லை. பண்பாட்டுத் துறையிலும் சமயத்துறையிலும் பாரதூரமான விளைவுகளை உண்டுபண்ணும் இயக்கமாகவும் விளங்கியது. இதனால் இந்து சமயத்தையும், தென்னிந்தியப் பண்பாட்டையும் பேணுவதற்கும் இஸ்லாமிய ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பதற்கும் பொதுவாகத் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் சிறப்பாக ஆந்திரப் பிரதேசம் கர்நாடகம் ஆகிய இடங்களிலும் ஓர் இயக்கம் ஆரம்பித்தது. இந்த இயக்கத்தின் விளைவாக ஆந்திரம், கர்நாடகம், தமிழ்நாடு, கேரளம் ஆகிய பகுதிகள் மூல்லிம் ஆட்சியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுப் பழைய பண்பாடும் மதமும் அங்கெல்லாம் வளர்வதற்கு வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பழைய பண்பாட்டைப் பேணுவதற்கு ஒரு பெரும் பேரரசாக விஜயநகரப் பேரரசு எழுச்சி பெற்றது. விடுவிக்கப்படாத தக்கினைப் பகுதிகளில் பழைய பண்பாடும் புதிதாகப் பரவிய சிறந்த பாரசிக மரபுகளைக் கொண்டு விளங்கிய இஸ்லாமியப் பண்பாடும் இனைந்து ஒரு புதுத்தக்கினைப் பண்பாடு தோன்றிய நேரத்திலே துங்கபத்திரா நதிக்குத் தெற்கே பழைய பண்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒருசில பாரசிக மரபுகளையும் கலந்து வேறொரு பண்பாடு வளர்ந்து சென்றது. இந்தப் பண்பாடு தான் பிரசித்தி பெற்ற விஜயநகரப் பண்பாடு.

திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் வரலாற்றில் விஜயநகரப் பேரரசின் காலம் (1336-1565) நான்காவது கட்டமாக அமைகின்றது. பாண்டியர் காலத்து நிலையிலிருந்து திராவிடக் கட்டிடக்கலை இக்காலத்தில் வேறொரு நிலையை அடைகின்றது. விஜயநகரக் காலத்து இந்து மறுமலர்ச்சி அக்காலத்துக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியையும் பாதித்தது. மூல்லிம் ஆட்சிக்குப்பின் சமயத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தினால் கோயிற் கட்டிடக்கலை ஒரு தனிச் சிறப்பைப் பெற்றது. இக்காலத்தில் கோயில்களிலே நடத்தப்பட்ட விசேஷ கிரியைகள் விழாக்கள் ஆகியவற்றின் விளைவாகப் புது மண்டபங்களும், கட்டிடங்களும் கோயில்களோடு கட்டப்பட்டன.

பிரதான தெய்வத்திற்குக் கட்டப்பட்ட மூலக்கோயிலை விடப் பிற தெய்வங்களுக்கும் சிறுகோயில்கள் மூலக்கோயிலோடு கட்டப் பட்டன. இது சம்பந்தமாகப் பெண் தெய்வங்களுக்காகக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இக்காலத்து விழாக்களிலே தெய்வங்களின் திருக்கல்யாண விழா சிறப்புப்பெற்ற ஒரு விழாவாக அமைந்ததினால், இதற்கெனச் சிறப்பான கல்யாண மண்டபம் பெருங்கோயில்களிலே கட்டப்பட்டது. இவ்வாறு பொது அமைப்பைப் பொறுத்தமட்டிலே விஜயநகர காலத்துக் கோயில்கள் முற்பட்ட தென்னிந்தியக் கோயில்களிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தன.

பொது அமைப்பை விடக் கட்டிடப் பாணியைப் பொறுத்த மட்டிலும் பெரும் வெறுபாட்டை விஜயநகர காலத்துக் கோயில்களிலே காணலாம். முந்திய கோயில்களை விடக்கூடிய நுட்பமான சிறப் வேலைப்பாடுகளையுடைய கட்டிடங்களாக இவை விளங்குகின்றன. கோயிலின் பல்வேறு பாகங்களிலே எங்கெங்கு சிறப் வேலைப்பாடுகளைச் செய்து கொள்ள இடமிருந்ததோ அங்கெல்லாம் நுண்ணிய வேலைப்பாடுகள் சேர்க்கப்பட்டன. இந்த வகையிலே சிற்பிகளின் வேலைப்பாடுகளுக்கு இலக்காகிய கட்டிடப்பாகம் கோயில்களின் தூண் என்று சொல்லலாம். பல்லவர் காலத்திலே அதிக சிறப் வேலைப்பாடு இல்லாது பெரும் தூணாக அமைந்திருந்த இப்பாகம் படிப்படியாக மெல்லிய வடிவைப் பெற்று நுண்ணிய சிறபங்களை உடையதாக மாறிச் சென்று விஜயநகர காலத்திலே ஒரு தனிச் சிறப்புப் பெற்ற கட்டிடப் பாகமாகக் காட்சியளித்தது. ஒவ்வொரு தூணும் ஒவ்வொரு கதையைக் கூறும் அளவிற்குப் பல சிறபங்களைக் கொண்டு விளங்கியது. சில இடங்களிலே ஒவ்வொரு தூணின் காலும் (நடுப்பட்டை) ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்ட பல சிறுசிறு கோபுரங்களையுடைய காலாகச் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வேறு இடங்களிலே ஒரே அடித்தள்தை (அதிஷ்டானம்) உடைய பல மெல்லிய தூண்களாக ஒவ்வொரு தூணும் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தூண்களிலே மனித மிருகச் சிறபங்கள் பெருந்தொகையாக காணப்படுகின்றன. தூண்களின் போதிகை, பலகை தாங்கி (ஏந்தி) பலகை ஆகியவை மேலும் நுட்பமான முறையிலே மாற்றமடைந்து காட்சியளிக்கின்றன. இவ்வாறாகப் பாணியைப் பொறுத்தமட்டிலும் விஜயநகர காலத்துக் கோயில்கள் பாண்டிய ஹொய்ஸளர் காலத்துக் கோயில்களை விடப் பெரிதும் வேறுபட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன.

இலங்கையில் விஜயநகரச் செல்வாக்கு

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வட இலங்கையிலே சிங்கள

முக்களல்லாதாருடைய புதிய இராச்சியம் ஒன்று தாபிக்கப் பட்டதும் சிங்கள இராச்சியம் தென்மேற்கு இலங்கையில் மட்டும் ஒடுங்கிக் காணப்பட்டது. வடக்கில் ஒரு புது இராச்சியம் எழுச்சி பெற்றமை சிங்கள இராச்சியத்திற்கு ஒரு வகையிலே நன்மை பயப்பதாக அமைந்தது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை தென்னிந்திய வல்லரசுகளால் அடிக்கடி தாக்கப்பட்ட சிங்கள இராச்சியம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் தென்னிந்திய வல்லரசுகளினாலே அதிகம் தாக்கப்படவில்லை. வடக்கே தோன்றி யிருந்த யாழிப்பானை இராச்சியமே தென்னிந்தியத் தாக்குதல்களுக்கு இலக்காகியது. இதனால் தென்னிந்திய வல்லரசுகளுக்கும் சிங்கள இராச்சியத்திற்கு மிடையிலே அதிக அரசியல் தொடர்புகள் ஏற்படவில்லை. ஆனால் முன்னவிடக் கூடிய அளவிலே பண்பாட்டுத் தொடர்புகளும், வர்த்தகத் தொடர்புகளும் ஏற்பட்டன. இதனால் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின் தோன்றிய விஜயநகர இராச்சியத்தின் செல்வாக்குச் சிங்கள இராச்சியத்திலும் பரவியது.

பொலன்னறுவைக் காலத்திற்குப் பின்னர் சிங்கள இராச்சியத்தின் பண்பாட்டு நிலை மிகத் தளர்ந்ததாகக் காணப்பட்டது. பழைய சிங்களக் கலைகள் நன்கு பேணப்படாது வீழ்ச்சியடைந்தன. இந்த வகையிலே சிறப்பாகக் கட்டிடக் கலையே பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. பழைய சிங்களக் கட்டிடக்கலை அதிகம் வளர்க்கப்படாதிருந்த நேரத்திலே தென்னிந்தியாவிலே வளர்ந்த திராவிக்கட்டிடக்கலை இங்கு மேலோங்கியது. சிங்கள மன்னர்களும், பெளத்த பிரமுகர்களும், தென்னிந்தியச் சிறபிகளையே வரவழைத்து இந்துக் கோயில்களின் அமைப்பில் பெளத்த கோயில்களை எழுப்பினர். இதனால் பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து திராவிடக் கட்டிடக் கலை இங்கு வளர்ச்சிபெற்றுப் பிற்பட்ட சிங்கள இராச்சியத்துக் கட்டிடக்கலை தோன்றுவதற்கு உதவியது. இந்தப் புதிய கலையிலே சில சிங்களக் கட்டிடக்கலை அம்சங்கள் இருந்தாலும் பெருமளவிற்கு இது திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் ஒரு பிரிவாகவே காணப்படுகிறது என்று கூறலாம்.

பதினான்காம், பதினெந்தாம், பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளிலே இங்கு வளர்க்கப்பட்ட கட்டிடக்கலையின் பாணிகள் விஜயநகரப் பாணியும் நாயக்கர் பாணியுமாம். இப்பாணிகளில் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் இலங்கையின் தென் மேற்குப் பாகத்திலிருந்த சிங்கள இராச்சியத்திலே இன்றும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அப்படியான கட்டிடங்களையாழிப்பானை இராச்சியம் இருந்த பிரதேசத்திலே காண முடியவில்லை. இதற்கு இப்பிரதேசத்திலே போதிய கருங்கற் பாறைகள் இல்லாமை ஒரு காரணமாகும். கருங்கற் பாறைகள்

இல்லாது நல்ல முறையிலே திராவிடப் பாணியில் கட்டிடங்களை அமைப்பது கஷ்டமாகும். அப்படிச் சாந்தினாலும் சண்னத்தாலும் யாழிப்பானை இராச்சியத்திலே திராவிடக் கட்டிடங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தால் அவை விரைவில் அழிந்து போயிருக்க முடியும்.

அலவதுரா ஆலயம்

கேகாலை (காலல்) மாவட்டத்திலே கேகாலைக்கும் புலத்கொஹோபிடியவுக்குமிடையில் கணேகொட என்ற ஒரு மலையூண்டு. அதன் பழைய பெயர் அலவதுர. இங்கு ஒரு பழைய விகாரையின் அழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. மலையின் அடிவாரத்திலிருந்து ஏற்குறைய 250 படிகள் இவ்விகாரைக்கு வழியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விகாரையும் அதோடு சேர்ந்து காணப்படும் கோயிலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டிலே முதலாவது தரமகீர்த்தி ஸங்கராஜர் என்ற பெளத்த சங்கத்துப் பிரமுகரால் கட்டுவிக்கப்பட்டன. இந்தத் தேரர் தென்னிந்தியாவுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த ஒருவர். தென்னிந்தியாவில் பெளத்த மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தப் பெரிதும் முயற்சித்தவர். இந்த நோக்கத்தோடு ஆந்திரத்திலே தான்ய கடக (அமராவதி) என்ற பிரசித்திபெற்ற இடத்தில் ஒரு பெளத்த விகாரையைப் பெரும் செலவு செய்து திருத்துக் கட்டியிருந்தார் என்று கடலா தெனிக் கல்வெட்டால் அறிகிறோம்.

இவருக்கு உதவியாய் இருந்த ஸெனாலங்காதிகாரி என்ற தளபதி காஞ்சிக்குப் பலரை அனுப்பி அங்கு ஒரு பெளத்த ஆலயத்தை அமைப்பித்தான் என்று நிகாய ஸங்க்ரஹ என்னும் நூலால் அறிகின் ரோம். இப்படியாகத் தரமகீர்த்தி தேரரும் பிறரும் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவுடன் நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி அங்கிருந்து சிறந்த சிறபிகளைக் கூட வரவழைத்து இங்கும் திராவிடப் பாணியிலேயே ஆலயங்களை அமைப்பித்தனர். அப்படி யான கட்டிடங்கள் ஒன்றாகவே அலவதுர விகாரை விளங்குகின்றது.

இவ்விகாரையின் உள்மண்டபமும் வெளி மண்டபமும் இந்துக் கோயில்களிலே காணப்படுவது போன்ற ஒரு கற்பீடத்திலே அமைந்துள்ளன. வெளி மண்டபத்தில் பந்தனம் (உபானம், பிரதி ஆகியவை) அழிகிய பத்ம குழுத சிறபங்களை வரிசையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. விகாரையின் உட்புறத்தின் ஒரு புத்தர் சிலையும், விஷ்ணு, ஸமன், நாத தெய்வம் ஆகியோரின் களிமட்சிலைகளும் காணப்படுகின்றன. விகாரைக்கு வெளியே அங்கும் இங்குமாகப் பல தூண்கள், கபோதங்கள் ஆகியவை சிதறுண்டு காணப்படுகின்றன.

இங்குள்ள தூண்களின் அமைப்பிலே தான் திராவிடப் பாணியைப் பெரிதும் காணலாம். ஒவ்வொன்றிலும் நுண்மையான சிற்ப வேலைப்பாடுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பஸ்வகை மலர்கள், மயில், தோரணம் அல்லது திருவாசி ஆகியவை புடைப்புச் சிற்பங்களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தூண்களின் மேற்பாகத்திலே புஷ்ப பந்தப் போதிகைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. சில தூண்கள் சிங்கச் சிற்பத்தையூடைய தூண்கள். இத்தூண்களின் மேற்பாகத்தில் முக்தா தாமம் (முத்துமாலை அணி), பத்ம பந்தம், பூர்ண கலசம் அல்லது கும்பம், தாமரையிலைப் பலகை, புஷ்ப பந்தப் போதிகை ஆகியவை செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இதே போன்ற சிற்ப வேலைப்பாடுகளை யூடைய தூண்களைக் காஞ்சிபுரத்திலே காணலாம். தர்மகீர்த்திதேரர் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து சிற்பிகளை வரவழைத்து இக்கட்டிடத்தை அமைப்பித்திருக்கலாம்.

விகாரையின் அதிஷ்டாதனத்திலே நடன மாதர், வாத்தியக்களை என்று, குத்துச்சண்டை வீரர் ஆகியோருடைய சிற்பங்கள் இரு தாமரையிலைப் பந்தனங்களுக்கு இடைப்படச் செதுக்கப் பட்டுள்ளன. கட்டிடத்தைச் சுற்றிவர கஜலிங்ஹி, வியாக்கிரக சிற்பங்களும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

அவ்வாறு பல வேலைப்பாடுகளுடன் இடிந்த நிலையிலே காணப்படும் அலவதூர் ஆலயம் பொதுப்படத் திராவிடப் பாணியிலே அமைந்திருக்கின்றது என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது. இங்கு காணப்படும் தூண்கள், பந்தனங்கள் ஆகியவை போன்ற கட்டிடப் பாகங்களைக் காஞ்சி, விஜயநகர், பேலூர் போன்ற தென்னிந்திய இடங்களிலே காணமுடியும்.

கடலாதெனி ஆலயம்

பல்லவ பாணியர் காலத்தில் இருந்து இலங்கைக்குப் பல தென்னிந்தியச் சிற்பிகள் வந்திருந்தனர் என்பதை அவர்கள் எழுப்பிய கட்டிடங்களைக் கொண்டு அறியக் கூறியதாய் இருந்தாலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டு வரை அச்சிற்பிகளைப் பற்றிய எதுவித தகவல்களையும் பெற்றமுடியாது இருக்கின்றோம்.

ஆனால் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இருந்து இந்நாட்டில் அரிய சில கட்டிடங்களை நிர்மாணித்த பெருஞ்சிற்பிகளுடைய பெயர்களையாவது அறியக் கூடியதாய் இருக்கின்றது. நான்காம் புவனேகபாஹுவின் காலத்தில் வாழ்ந்த (1341-51) கணேஸ்வரா சாரியார், ஸ்தபதிராயர், ராஜாதிராஜலிங்க மன்னன் காலத்து (1780-1798) தேவேந்திர மூலாங்காரியர் போன்றவர்கள் பிற்பட்ட ஈழத்துக் கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் ஒரு சிறப்பிடத்தைப் பெற்றுள்ளனர்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவிலே பெளத்த மறுமலர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்ட தர்மகீர்த்தி ஸங்கராஜரைப் பற்றி முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தோம். இந்த மஹாதேரர் 1344 ஆம் ஆண்டளவில் கடலாதெனியில் (கம்பளைக்கு அருகாமையில்) ஒரு தலை சிறந்த பெளத்த ஆலயத்தைக் கட்டுவித்தார். இலங்கையில் அதுவரை கட்டப்பட்டிருந்த கற்கோயில்களுள் அதுவே மிகப் பெரியதாக விளங்கியது. கட்டிடச் சிறப்பிலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டிலே கட்டப்பட்ட மிகச் சிறந்த கட்டிடமாக அது விளங்கியது. இதனைக் கட்டுவிப்பதற்குத் தர்மகீர்த்தி ஸங்கராஜர் தென்னிந்தியாவிலிருந்தே சிற்பிகளை வரவழைமுத்திருந்தாரென்று தெரிகிறது. இந்தச் சிற்பிகளுள் தலைமைச் சிற்பியாக (ஸ்தபதி) விளங்கியவர் கணேஸ்வராசாரியார் என்பவர். அவர் வகுத்த திட்டத்தின்படியே கடலாதெனிக் கோயில் கட்டப்பட்டது.

தர்மகீர்த்தி மஹாதேரதும் அவர் காலத்துப் பிரமுகர்களும் தென்னிந்தியாவுடன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்புகளின் விளைவாகச் சிங்கள இராச்சியத்திலே (கம்பளை இராச்சியம்) பல சிற்பிகளைக் கொண்ட ஒரு குழுவே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தக் குழு ஸ்தபதி கணம் என அழைக்கப்பட்டது. ஸ்தபதி என்ற சொல் தலைமைச் சிற்பியைக் குறிக்கும். இது பொதுவாகத் தென்னிந்தியாவிலே வழக்கிலுள்ள சொல். இப்பொழுதும் கோயில்களை அமைப்பதற்கு அமர்த்தப்படும் மரபுவழிச் சிற்பிகளுக்கு ஸ்தபதி என்ற பெயர் கொடுக்கப்படும். அப்படி ஸ்தபதிகள் பலர் அமைத்திருந்த “தொழிற் சங்கமே” ஸ்தபதி கணம். சிங்கள இராச்சியத்திலிருந்த ஸ்தபதி கணத்திற்குத் தலைவராக (அதிபதி) கணேஸ்வராசாரியார் விளங்கினார். பரணவிதான கூறுவது போல் அவர் ஒரு தென்னிந்தியர் என்பதில் ஜயமில்லை. ஆசாரி என்பது சாதாரன சிற்பியைக் குறிக்கும் சொல். இன்றும் அச்சொல் வழக்கிலிருக்கின்றது. கடலாதெனிய ஆலயத்தை அமைப்பதற்குப் பல ஆசாரிகள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் கணேஸ்வராசாரியருடைய தலைமையிலேயே தம் தொழிலை முற்றுவித்தனர். இந்தச் சுவையான செய்தி தர்மகீர்த்தி மஹாதேரரால் பொறிப்பிக்கப்பட்ட கடலாதெனிக் சிங்களக் கல்வெட்டிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு லக்ஷ்மி பணமும் மூவாயிரம் யாளம் நெல்லும் செலவு செய்யப்பட்டுக் கோயில் கட்டப்பட்டபோது ஸ்தபதி கணாதிபதி கணேஸ்வராசாரியின் தலைமையில் ஆசாரிகள் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டிருந்தனர் (ஸ்தபதி கணாதிபதி கணேஸ்வராசாரியர் பிரதான கொடுத்திருந்தோம்) என்று கடலாதெனிக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது.

கடலாதெனி ஆலயம் விஜயநகரக் கட்டிடப்பாணியில் அமைக்கப்பட்ட கட்டிடமாகும். அதன் அடித்தள அமைப்பினை நோக்கினால் இந்துக் கோயில்களின் அமைப்பினை அது ஒத்திருப்பதை அறியலாம். இந்துக் கோயில்களில் இருப்பது போலக் கர்ப்பக்கிருக்கும் அந்தராளம், மண்டபம் ஆகியவையும் முக்கிய அம்சங்களாக அமைகின்றன. பிரதான ஆலயம் புத்தர் சிலையை உடையதாக விளங்குகின்றது. ஆனால் மண்டபத்தோடு சேர்ந்து அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு சிறு ஆலயம் தெவிரஜ (உற்பலவன்னன்) ஆலயமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. கர்ப்பக் கிருகத்தின் கவர்களிலே வெஸ்ஸந்தர ஜாதகக் கதையின் காட்சிகள் ஒவியமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

கடலாதெனி ஆலயத்தின் கவர்ச்சிகரமான கட்டிடப்பாகம் அதன் தூண் என்று சொல்லலாம். சிறந்த விஜயநகரப் பாணியிலே செதுக்கப்பட்ட கற்றூண்கள் அர்த்த மண்டபத்திலும் உள்ளேயும் காட்சியளிக்கின்றன. முழுமுகங்களையுடைய இருதனிக் கற்றூண்கள் வாயிற் படிகளைக் கடந்து சென்றதும் அர்த்த மண்டபத்தின் இருமருங்கிலும் காணப்படுகின்றன. இத்தூண்கள் விஜயநகரக் கட்டிடங்களிலே பொதுவாகக் காணப்படும் தூண்களை ஒத்தவை. தூணின் அடித்தளம் சிங்க உருவமொன்றைக் கொண்ட சிறு பீடமாக அமைந்துள்ளது. சிங்கத்தின் தலையில் தூணின் கால் (நடுப்பட்டை) என் சுதுர வடிவில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் மேல் கலசம், பதுமம் ஆகியவையும், அவற்றின் மேல் பலகையும் காணப்படுகின்றன. பலகைக்கு மேல் இன்னொரு சிங்க உருவம் போதிகையாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு மேலே தொங்கும் தாமரையை உடைய புஷ்ப போதிகை இடப்பெற்றுள்ளது. தூணின் முழுமுகங்களுக்கிடையில் (மூன்று இணைக்கப்பட்ட நடுப்பட்டைகள்) நடனமாதர் சிற்பங்கள் வரிசையாக மேலிருந்து கீழ் நோக்கிச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

முழுஆலயத்தின் அதிஷ்டானத்தின் (அடித்தளம் அல்லது மேடை) அமைப்பு இந்துத் திராவிடக் கோயில்களின் அதிஷ்டான அமைப்பிலிருந்து எது விதத்திலும் வேறுபடவில்லை. ஆனால் ஆலயத்தின் மேற்பாகத்திலே இடம்பெற்றுள்ள சிகரங்களின் அமைப்புச் சில பெளத்த கட்டிட அம்சங்களை, சிறப்பாக ஹர்மிகா போன்ற ஸ்தாபி அம்சங்களைக்கொண்டு இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. கடலாதெனி ஆலயம் ஒரு பெளத்த ஆலயமாகையால் இந்த அம்சங்கள் அதற்குச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்.

லங்காதிலக

கடலாதெனிக்கு அண்மையிலுள்ள விந்துருவான என்னுமிடத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது லங்காதிலக ஆலயம். இதே காலப்பகுதியில் கட்டப்பட்டிருந்தாலும் அமைப்பு முறையையும் கட்டிடப்பாணியையும் பொறுத்தமட்டிலே கடலாதெனி ஆலயத்திலிருந்து இது வேறுபட்டு விளங்குகின்றது. லங்கா திலகத்திலுள்ள கல்வெட்டினால் ஸ்தபதிராயர் என்பவரும் பிற ஆசாரிகளும் இந்த ஆலயத்தை அமைத்தனர் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது. பெரும்பாலும் ஆலயத்தின் அமைப்புமுறை பொலன்னறுவைக் காலத்துப் பொத்த கட்டிடங்களின் அமைப்பு முறையை ஒத்திருக்கின்றது. அதிலே இடம்பெறும் திராவிடப் பாணியின் அம்சங்கள் கூட விஜயநகர காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. இக்காரணங்களினால் ஸ்தபதிராயரும் அவருக்கு உதவிய ஆசாரிகளும் இலங்கையில் முன்னர் குடியேறியிருந்த தென்னிந்தியச் சிற்பிகளின் வழித் தோன்றல்களாக இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இதனால் அவர்கள் விஜயநகரப் பாணியை நன்கு அறிந்திருக்காது அவர்களுடைய முன்னோர் அவர்களுக்குக் கற்பித்திருந்த பழைய திராவிடப் பாணியையும் முற்பட்ட காலத்துச் சிங்களைக் கட்டிடப்பாணியையும் அறிந்திருந்தனர் என்று கூறலாம். இவர்களுக்குப் பழைய சிங்கள் மரபினை அறிந்திருந்த சிங்களச் சிற்பிகளும் உதவியிருக்கலாம்.

லங்கா திலக ஆலயத்தின் புறச்சவரின் அமைப்பில் சில திராவிட அம்சங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் தூணொப்புக்கள், பந்தனம் ஆகியவை அமைக்கப்பட்டுள்ள முறை திராவிட முறையாகும். தூணொப்புகளின் போதிகையின் வடிவம் சோழ, பாண்டிய காலத்துப் போதிகையின் வடிவமாகக் காணப்படுகின்றது.

லங்கா திலக ஆலயத்தின் கூரை பிற்பட்ட காலத்தில் பிரசித்தி பெறும் கண்டியக்கூரையாகும். செங்குத்தான மேற்பாகத்தையுடைய இக்கூரையின் அமைப்புத் தமிழ்நாட்டின் கட்டிடங்களில் இடம் பெறாத ஓர் அம்சம். இருந்தும் அப்படியான கூரைகளைக் கொண்ட கட்டிடங்கள் தென்னிந்தியாவின் மேற்குக் கரையோரத்தில் கர்நாடக மாநிலத்தின் கானரா மாவட்டத்திலும் கேரள மாநிலத்திலும் காணப்படுகின்றன. இதனால் இப்பகுதிகளின் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு விஜயநகரப் பேரரசின் காலத்திலே இலங்கையில் பரவியதனால் இக்கூரையைமைப்பு முறை இங்கும் இடம் பெற்றிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. லங்கா திலகத்தை அமைத்த தலைமைச் சிற்பியின் பெயராகிய ஸ்தபதிராயர் என்பது ஒரு கண்ணடப்

பெயராக இருக்கலாம். ராயர் என்ற ஈற்றுப்பெயர் தமிழ்நாட்டிலும் வழங்கி வந்திருந்தாலும் கூடிய அளவிற்குக் கண்ணடப் பெயர்களிலேயே காணப்படுகின்றது. ஸ்தபதிராயர் கண்ணட இனத்தவராக இருந்திருக்கலாம். அவரைப் போலக் கண்ணடச் சிற்பிகள் பலர்கம்பளை இராச்சியத்திலும் பிற்பட்ட கண்டி இராச்சியத்திலும் தொழில் பெற்றதன் விளைவாகக் கண்ணடக் கட்டிடத் கலையின் செல்வாக்கும் இங்கு பரவியிருக்க முடியும். இங்கிருக்கும் கண்டியக் கட்டிடங்களையும் கானரா, கேரளம் ஆகிய இடங்களிலே உள்ள கட்டிடங்களையும் சரியாக ஆராயாமல் எதுவும் திட்டவட்டமாகக் கூற முடியா திருக்கின்றது.

பிற கட்டிடங்கள்

விஜய நகரக் கட்டிடப் பாணியில் அமைக்கப்பட்ட பிற கட்டிடங்களுள் கண்டியில் உள்ள நாத தேவாலயம், ஆதாஹநமஞக் கெட்டே, ரிதி விறூாரை மண்டபம், அம்பெக்க தேவாலயம் ஆகியவையும் குறிப்பிடத் தக்கவை. முன் குறிப்பிட்டது போல் கண்டியக் கட்டிடப்பாணி திராவிடக் கட்டிடப் பாணியின் அடிப்படையிலே தோன்றியதனால் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பின் அமைக்கப்பட்ட கண்டியக் கட்டிடங்களிலே திராவிடப் பாணியின் சாயலைக் கண்டு கொள்ள முடியும்.

நாத தேவாலயம் கடலாதெனி ஆலயத்தைப் போன்றே அமைந்துள்ளது. ஆனால் அதன் அளவு சிறியது. ஒரு கர்ப்பக்கிருக்கும் முக மண்டபமும் இதன் முக்கிய பாகங்களாகக் காணப்படுகின்றன. ஆதாஹநமஞக் கெட்டேயும் இதே அளவிலே இதே அமைப்பிலே கட்டப்பட்ட ஒரு கட்டிடமாகும். அம்பெக்க தேவாலயத்தின் மண்டபத்திலே வரிசையாக உள்ள தூண்களின் போதிகை திராவிடப் பாணியில் அமைந்துள்ளது.

மேற்கிலங்கைக் கோயில்கள்

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் பிறநாட்டு வர்த்தகம் துரிதமான வகையிலே வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. இதன் விளைவாகச் சிங்கள இராச்சியத்தின் ஆதிக்க பீடம் மத்திய பகுதியிலிருந்து மேற்குக் கரையோரப் பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டது. இப்பகுதியே கோட்டை இராச்சியம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. மேற்காசிய நாடுகளுக்கும் இலங்கைக்கு மிடையில் நெருங்கிய வர்த்தகத் தொடர்புகள் காணப்பட்டது. போலத் தென்னிந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கு மிடையிலும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் மீண்டும் அதிக வர்த்தகத் தொடர்புகள் காணப்பட்டன. இவற்றின் விளைவாக அராபிய, பாரசீக,

தென்னிந்திய வர்த்தகர்களுடைய குடியேற்றங்கள் இலங்கையின் துறைப்பட்டினங்களிலே தாபிக்கப்பட்டன. தென்னிந்திய வர்த்தகர்கள் மூலமாக மீண்டும் கரையோரப் பகுதிகளிலே இந்துக்கோயில்கள் இக்காலப் பகுதியில் கட்டப்படத் தொடங்கின.

பொலன்னறுவையின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் சிங்கள இராச்சியத்தில் திராவிடக் கட்டிடப் பாணியிலே பல கட்டிடங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தாலும் அவை பெள்த நிறுவனங்களாக இருந்தன என்பதை இதுவரை கண்டோம். சிங்கள இராச்சியத்தைப் பொறுத்தவரை முன்னர்போல இக்காலப் பகுதியிலும் பிரதான துறைப்பட்டினங்களிலும் வர்த்தக நகரங்களிலுமே இந்துக்கோயில்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பதினாண்காம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் சிங்கள இராச்சியத்தில் வர்த்தகம் நடத்திய இந்துக்களாகிய தென்னிந்தியர் தாம் வர்த்தகக் குடியேற்றங்களைத் தாபித்திருந்த இடங்களாகிய துறைமுகப் பட்டினங்களிலும் வர்த்தக நகரங்களிலும் தங்கள் தேவைகளுக்காக இந்துக் கோயில்களைக் கட்டியிருந்தனர்.

முன்னேஸ்வரம்

இப்படியாகக் கட்டப்பட்டிருந்த கோயில்களுள் பிரசித்தி பெற்றவை முன்னேஸ்வரம், தெவிதுவரைக்கும் பெந்தொட்டைக்கு மிடையிலிருந்த நகரீஸர் கோயில், கணேஸ கோயில், காளிகோயில், நாககோயில், கொழும்புக்கு அருகாமையில் இருந்த கந்தசாமி கோயில் ஆகியவை. இவை சிங்கள ஸந்தேஸ நூல்களாகிய கோகில ஸந்தேஸ, பரவிஸந்தேஸ ஆகிய நூல்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஜயவர்தனபுரக் கோட்டைக்கு வெளியேயும் ஒரு கோயிலில் தமிழ்த் தேவாரங்கள் பாடப்பட்டு வந்ததாக ஸலவிலுள்ளிலந்தேஸ குறிப்பிடுகின்றது. இக்காலத்துத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றி மூலம் கோட்டை இராச்சியத்திலிருந்த இந்துக்கோயில்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இக்கோயில்களுள் முன்னேஸ்வரத்துக் கோயில் மட்டுமே இன்றும் வழிபாட்டுத் தலமாக இருந்து வருகின்றது. ஏனையை எங்கு இருந்தன என்பதைக் கூட அறியமுடியாத அளவிற்கு அவற்றின் எஞ்சிய பாகம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இக்கோயில்கள் அக்காலத்துத் திராவிடக் கட்டிடப் பாணியில் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்துக் கொள்வதோடு நாம் திருப்புதையை வேண்டியள்ளது. முன்னேஸ்வரத்துக் கோயிலும் இந்துக்கோயிலும் பேணப்பட்டிருப்பதினால் அதன் பழையக்டாடப்பாணியை ஆராய முடிந்தாலும் பிற்பட்ட காலத்தில் நடைபெற்ற திருப்பணியினால் முற்றாக அதன் பழைய நிலையை அறிந்து கொள்வது கஷ்டம்.

பரெண்டி கோயில்

மேலே குறிப்பிட்ட கோயில்களைவிடப் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் சீதாவக இராச்சியத்திலே கட்டப்பட்ட ஓர் இந்துக் கோயிலின் இடிந்த பாகங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவை கோவை மாவட்டத்திலுள்ள அவிசாவளை (அவிஸ்ஸாவேல்ல) என்னுமிடத்தில் சீதாவக என்னும் ஊரிலே காணப்படுகின்றன. இந்த ஊர்தான் பழைய சீதாவக இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கியது. இங்குதான் இராவணன் சீதையைச் சிறையில் வைத்திருந்தான் என்று கட்டுக்கைத்தகளிலே கூறப்பட்டு வருகின்றது. இங்கு சீதாவக நதிக்கு வடக்கே இடிந்த நிலையிலுள்ள கோயில் பரெண்டி கோயில் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது.

பரெண்டி கோயிலின் வரலாறு சீதாவக மன்னாகிய முதலாம் ராஜஸிங்ஹ மன்னனின் வரலாற்றோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்கீசர்களுடைய ஆதிக்கப் படர்ச்சியைத் தடுப்பதற்குப் பெரும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறப்பெய்திய மன்னாகிய ராஜஸிங்ஹ பெளத்தத்தைக் கைவிட்டுச் சைவத்தைத் தழுவியவனாவான். தன் தந்தையைக் கொண்ற பின் பல பெளத்த சங்கத்தாரை ஒருத்தத்தினால் தனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பாவத்தை எண்ணி மனம் நொந்தபோது ராஜஸிங்ஹ மன்னனைப் பிராமணர்கள் ஆறுதற்படுத்தினர் என்றும் பாவத்திலிருந்து தப்பிக் கொள்ளக் கோயில் ஒன்றைக் கட்டும்படி அறிவுரை கூறினரென்றும் அந்த அறிவுரையின் பேரில் பரெண்டி கோயிலை ராஜஸிங்ஹ கட்டுவித்தான் என்றும் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் மூலம் அறிகின்றோம். பாவத்திலிருந்து தப்பிக்கொள்ள (சிங்களம்-பேரெண்ட) இக்கோயிலைக் கட்டுவித்தத்தினால் இது பேரெண்ட கோவில் என்ற பெயரைப் பெற்றதென்றும், பேரெண்ட என்பது பின்னர் பரெண்டி எனத் திரிந்து விட்டதென்றும் இதே கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. மேலும் கோவில் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ஆகாயத்திலிருந்து நெருப்பு விழுந்து ராஜஸிங்ஹ மன்னனையும் கோயிலையும் அழித்துவிட்ட தாகவும் இக்கதைகளால் அறியக் கிடக்கின்றது.

ஏதோ காரணத்திற்காக ராஜஸிங்ஹ மன்னன் பெளத்தத்தை விட்டுச் சைவனானான் என்பது உண்மை. பரெண்டி கோயில் பூரணமாகக் கட்டப்படுமுன்னர் சிற்பிகள் வேலையை நிறுத்தியிருந்தனர் என்பதையும் அங்குள்ள அரைகுறையாய்ச் செதுக்கிவிடப் பட்டுள்ள நிலாமணிக்கல் போன்ற பாகங்களிலிருந்து கண்டு கொள்ளலாம். கட்டப்பட்டிருந்த கோயிலின் பாகங்கள்கூட

இறுதியிலே அழிக்கப்பட்டன. இது போர்த்துக்கீசர் படையெடுப் பினால் ஏற்பட்டது. சீதாவக நகரைத் தாக்கிய போர்த்துக்கீசர் அந்நகரை அழித்தபோது கோயிலையும் அழித்திருந்தனர். இப்படையெடுப்பின் காரணமாகக் கோயில் கட்டுவதைச் சிற்பிகள் நிறுத்தவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். மேலும் பரெண்டி என்பது பேரெண்ட என்ற சிங்களச் சொல்லின் திரிபெண்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏதோ ஒரு சைவப்பெயர் பின்னர் பரெண்டி என்று திரிபெடந்ததும் அதற்கு மக்கள் விளக்கம் கொடுப்பதற்காகச் பேரெண்ட என்ற சொல்லின் திரிபெண்று கூறிக்கொள்ளுகின்றனர்.

பரெண்டி கோவில் விஜயநகரக் கட்டிடப்பாணியில் அமைந்த கட்டிடமாகும். அதன் மேற்பாகம் பூரணமாக அழிந்துள்ள காரணத்தினால் கட்டிடத்தின் மூழை அமைப்பினையும் ஆராய முடியாதுள்ளது. எனினும் தரையிலே அதிஷ்டானம் நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டதாய் இன்றும் காணப்படுகின்றது. சமகாலத்துச் சிறு இந்துக் கோயில்களின் அமைப்பைப் பின்பற்றியே அதனையும் கட்டியிருந்தனர். உடைந்த நிலையில் அங்குமிங்கும் காணப்படும் பாகங்களுள் தூண்களின் பாகங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. சிங்க பீடத்தையுடைய தூண்களே இக்கோயிலில் இடம் பெற்றிருந்தன என்பதை இவை காட்டுகின்றன.

பரெண்டி கோவிலின் இடிந்த பாகங்கள் பல வேறிடங்கட்டுக் கட்டிடங்கள் கட்டவும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அப்படியான பாகங்களுள் ஒன்றே மதகொட விகாரையில் உள்ள சிறந்த வேலைப்பாடுடைய தூண், சிங்க பீடத்தைக் கொண்ட இத்துண் பரெண்டி கோயிலிலுள்ள பிறதூண்களின் பாகங்களைப் போலச் சிறந்த விஜயநகரப் பாணியிலே அமைந்துள்ளது.

V.நாயக்கர் பாணி

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பின் ஜேரோப்பியர் ஆதிக்கம் கண்டிராச்சியம் தவிர்ந்த ஏனைய பாகங்களிலே பரவியிருந்ததினால் இலங்கையின் பெரும் பாகத்திலே திராவிடக் கட்டிடக் கலையோ, சிங்களக் கட்டிடக்கலையோ வளர்ச்சிபெற முடியவில்லை. கண்டிராச்சியம் வெளியுலகுடன் தொடர்பு கொள்வதை ஜேரோப்பியர் தடுத்திருந்ததினால் அங்கும் தென்னிந்தியக் கலைகளின் செல்வாக்குக் குன்றியது. கண்டியிலே சிங்கள அரசவம்சம் வாரிசு இல்லாது முடிவடையத் தென்னிந்திய நாயக்கர் வம்சம் அங்கு ஆதிக்கம் பெற்றதோடு மீண்டும் தென்னிந்தியப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்குப் பரவுவதற்கு வசதி ஏற்பட்டது. அந்தச் செல்வாக்கின் விளைவாகப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாயக்கர் பாணியில் சில கட்டிடங்கள் கண்டியிலே கட்டப்பட்டன.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே தக்கிணத்துச் சுல்தானரசுக்களால் விஜயநகரப் பேரரசு தோற்கடிக்கப்பட்டதோடு விஜயநகரத்துப் பண்பாடும் வீழ்ச்சியுற்றது. விஜயநகர மன்னர் களுடைய ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டவர்களாய் ஆட்சி புரிந்த நாயக்கர் வம்சத்வர்கள் தென்னிந்தியாவின் பல பாகங்களிலே தொடர்ந்து பழைய பண்பாட்டை வளர்ப்பதில் ஈடுபட்டனர். விஜயநகர மன்னர் வளர்த்த திராவிடக் கட்டிடக் கலையை வளர்க்கும் பொறுப்பினை மதுரையில் ஆட்சிபுரிந்த நாயக்க வம்சத்தினர் ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர்களுடைய ஆதரவுடன் திராவிடக் கட்டிடக்கலை மேலும் ஒருபடி வளர்ந்துசென்று தன் வளர்ச்சியின் இறுதிக் கட்டத்தை அடைந்தது. இது நடைபெற்றது பதினேழாம் நூற்றாண்டிலாகும். இந்த நூற்றாண்டில் வளர்ந்த திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் பாணியை நாயக்கர் பாணி அல்லது மதுரைப் பாணி என்று அழைப்பர்.

இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் காலத்தில் இந்துக்கோயில்கள் பெருங் கோபுரங்களையும் வாயில்களையும் உடையவனவாய் அமைக்கப்பட்டது போலவே நாயக்கர் காலத்திலும் கோபுரங்கள், வாயில்கள் ஆகிய கட்டிடப்பாகங்கள் சிற்பிகளுடைய கவனத்திற்கு இலக்காகி ஒரு சிக்கலான முறையிலே அமைக்கப்பட்டன. உண்மையில் நாயக்கர் காலத்திலே பாண்டியர் காலத்துக் கட்டிடக்கலையின் மறுமலர்ச்சியையே காண்கின்றோம் என்று கூடக் கூறலாம். பாண்டியர் காலத்திலே நடந்ததுபோல இப்பொழுதும் பழைய கோயில்கள் பெருப்பிக்கப்பட்டுப் புதுப்புது அம்சங்கள் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன. அப்படியான புதிய அம்சங்களுள் மிக முக்கியமானது கோயிலைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட பிராகாரம். ஒன்றுக்கு

மேற்பட்ட விதிகளையும் மதில்களையும் கொண்ட பிராகாரங்கள் கோயிலைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டன. பொதுவாக ஒவ்வொரு பிராகாரத் திலும் நான்கு பெரும் கோபுரங்கள் நான்கு திக்குகளிலும் அமைக்கப் பட்டன. ஒவ்வொரு பிராகாரத்திற்குள்ளும் கோயிலின் பல்வேறு கட்டிடங்கள் இடம் பெற்றன. அவற்றுள் ஆயிரங்கால் மண்டபம், தெப்பக்குளம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றைவிடக் காலப்போக்கிலே ஒவ்வொரு பிராகாரத்திற்குள்ளும் அங்காடிகள், இல்லங்கள் ஆகியவையும் கட்டப்பட்டு முழுக்கோயிலுமே ஒரு தனிநகரமே விளங்குவதற்கு வழிவகுக்கப்பட்டது.

நாயக்கர் பாணியிலே தென்னிந்தியாவில் கட்டப்பட்ட கோயில்களுள் மதுரை, ஸ்ரீரங்கம், திருவாரூர், இராமேஸ்வரம், சிதம்பரம், திருநெல்வேலி, திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், திருவாலூர், ஜம்புகேஸ்வரம் ஆகிய இடங்களிலே உள்ள கோயில்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. சில கோயில்கள் முற்பட்ட காலத்திலே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்து நாயக்கர் காலத்திலே கட்டிமுடிக்கப் பட்டவை. உதாரணமாக, சிதம்பரத்துக் கோயில் பத்தாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. அக்கோயிலின் பல்வேறு பாகங்கள் பல்வேறு காலப்பகுதிகளிலே கட்டப்பட்டவை. மதுரையில் உள்ள கோயில் பூரணமாக நாயக்கர் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாகும். இதனால் நாயக்கர் பாணியிலே கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களுக்கு உதாரணமாக இக்கோயிலை எடுத்துக்கொள்வது வழக்கம். மதுரைக்கோயில் உண்மையிலே ஒர் இரட்டைக் கோயிலாகும்.

சுந்தரேஸ்வரர் கோயிலும் மீனாட்சி கோயிலும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு ஒரே கோயிலாகக் காட்சியளிக்கின்றன. இக்கோயில் மூன்று பிராகாரங்களுக்கு மத்தியிலே காணப்படுகின்றது. வெளிப் பிராகாரத்தின் ஒவ்வொரு மதிலின் நடுவிலும் ஒரு பெருங் கோபுரத்தைக் காணலாம். இதன்பின் நடுவில் இன்னொரு பிராகாரம் இடம் பெறுகின்றது. இதன் நான்கு மதில்களின் நடுவிலும் கோபுரங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இவை முந்திய பிராகாரத்தின் கோபுரங்களிடச் சிறியவை. இதன்பின் இறுதியாக ஒரு சிறு பிராகாரம் இடம் பெறுகின்றது. இப்பிராகாரத்தின் கிழக்குப் பாகத்தில் மட்டுமே ஒரு கோபுரம் உண்டு. இக்கோபுரம் வழியாக நடுவில் உள்ள கோயிலை அடையலாம். இறுதிப் பிராகாரத்திற்கு வெளியே மிக அழகான தூண்களைக் கொண்ட மண்டபம் (சுவாமி சிங்கோதனம்) காணப்படுகின்றது. மதுரைக் கோயிலில் மூன்று பிராகாரங்கள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள ரங்கநாதசுவாமி கோயிலில் எல்லாமாக ஏழு பெரும் பிராகாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

இக்கோயில்களின் பிராகாரங்களைப் போலவே அவற்றின் கோபுரங்களும் நாயக்கர் பாணிக் கட்டிடங்களுக்குத் தனிச்சிறப்பைக் கொடுக்கின்றன. இக்கோயில்கள் பல பிராகாரங்களைக் கொண்டிருப்பதினால் பல கோபுரங்களும் அவற்றில் இடம் பெறுகின்றன. உதாரணமாக, மதுரைக் கோயிலிலே எல்லாமாகப் பதினொரு கோபுரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மிகப் பெரியதும் மிக அழகியதும் என்று கருதப்படுவது தெற்கு வாயிலிலே காணப்படும் கோபுரமாகும். திராவிடக் கட்டிடங்களின் கோபுரங்களுள் இதுவே மிகப் பெரியதாகவும் மிகக்கூடிய சிற்ப வேலைப்பாடுகளை உடையதாகவும் அமைகின்றது.

கோபுரங்களுக்கு அடுத்தபடியாக இக்கட்டிடங்களில் முக்கியத்துவம் பெறும் அம்சங்கள் தூண்களாகும். நாயக்கர் பாணித் தூண்கள் முன்னிலைச் சிக்கலான சிற்ப வேலைப்பாடுகளையுடைய தூண்கள். அவற்றின் கபோதம் முந்திய நிலையிலிருந்து மேலும் வளர்ச்சியடைந்து காணப்படுகின்றது. தூண்களின் கால்களில் அல்லது நடுப்பட்டைகளிலே தெய்வங்களின் அல்லது கோயிலுக்கு உயர்ந்துசெய்தவர்களின் பெரும் சிலைகள் செதுக்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில்களிலே ஆயிரங்கால் மண்டபங்கள் போன்ற பாகங்களும் கட்டப்பட்டதனால் பெருந்தொகையான தூண்கள் அமைக்கப்பட்டன. மதுரைக் கோயிலிலே ஏறக்குறைய ஏராயிரம் தூண்கள் காணப்படுகின்றன. இராமேஸ்வரத்திலும் அவ்வாறு பெருந்தொகையான தூண்களைக் காணலாம்.

இப்படியாக நாயக்கர் காலத்திலே வளர்க்கப்பட்ட திராவிடக் கட்டிடக்கலையே அதிக மாற்றமின்றி இன்றும் தென்னிந்தியாவிலே பேணப்பட்டு வருகின்றது. இக்கட்டிடப்பாணியின் செல்வாக்கு முற்பட்ட பாணிகளின் செல்வாக்கைப்போல இலங்கைக்கும் பரவியது. இதனால் பிரித்தானியராட்சிக் காலத்தின்போதும் அதற்குச் சிறிது முன்பாகவும் இப்பாணியிலே சில கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இவற்றுள் கண்டியிலே கட்டப்பட்ட பிள்ளையார்கோவில், கொழும்பு கொச்சிக்கிடையிலே கட்டப்பட்ட பொன்னம்பல வாணேஸ்வரர் கோவில், யாழ்ப்பாணத்துப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிலே காணப்படும் ராமநாதேஸ்வரம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இருபதாம் நூற்றாண்டிலே ஐரோப்பியராதிக் கத்திற்கு எதிரான இயக்கம் ஆரம்பித்தபோது பழைய கலைகளிலும் பண்பாட்டிலும் திடீரெனப் பலர் ஆர்வங்காட்டினர். அப்படியானவர்களுள் ஒருவராகிய பொன்னம்பலம் இராமநாதனுடைய முயற்சியினால் தென்னிந்தியாவிலிருந்து சிற்பிகள் வரவழைக்கப்பட்டுப் பொன்னம்பலவாணேஸ்வரர் கோயிலும் இராமநாதேஸ்

வரமும் கட்டப்பட்டன. இந்த ஆர்வம் பெளத்தர்களிடையேயும் காணப்பட்டதினால் களனிவிகாரை போன்ற விகாரைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன. அப்பொழுது தென்னிந்தியச் சிற்பிகள் வரவழைக்கப்பட்டு இவ்விகாரைகள் திராவிட மரபின் சாயலையுடைய கண்டியப்பாணியிலே கட்டப்பட்டன.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் பழைய கோயில்கள் சிறவற்றைப் புதுக்கிக் கட்டுவதிலும் மறைந்துபோன கோயில்கள் இருந்த இடங்களிலே புதுக்கோயில்களைக் கட்டுவதிலும் பலர் ஈடுபட்டனர். இம்முயற்சியினால் திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோண்ஸ் வரம் போன்ற கோயில்களைக் கட்டுவிக்கும் வேலை ஆரம்பிக்கப் பட்டது. இவ்விடங்களிலும் தென்னிந்தியச் சிற்பிகளே வரவழைக்கப்பட்டுப் புதிய நாயக்கர் பாணியிலே இக்கோயில்கள் கட்டப்படுகின்றன.

இவ்வாறு இலங்கையில் நாயக்கர் கட்டிடப் பாணியிலே பல புதுக்கோயில்கள் கட்டப்பட்டாலும் அவற்றுள் ஒன்றாவது தென்னிந்தியக் கோயில்களிலே காணப்படும் பல பிரகாரங்களையோ பெரும் கோபுரங்களையோ உடையதாக அமையவில்லை. ஈழத்திலுள்ள கோயில்கள் அனைத்தும் திராவிடப் பாணியிலே கட்டப்பட்ட சிறிய கோவில்களாகவே காணப்படுகின்றன.

**தகவல் தேட்டத்திற்கான நூல்களும் கட்டுரைகளும்
பொது**

1. Percy Brown, Indian Architecture, I & II, (Bombay 1959)
2. A.K.Coomaraswamy, History of Indian and Indonesian Art. (New York 1927)
3. J.Fergusson, History of Indian and Eastern Architecture, (London 1910)
4. F.H.Gravely, An Outline of Indian Temple Architecture, Bulletin of the Madras Government Museum, New Series, General Section, Vol.III, pt. 2 (Madras 1960)
5. G.Jouveau-Dubreuil, Archeologie du Sud de l'Inde, (Paris 1914)
6. G.Jouvear-Dubreuil, Dravidian Architecture, ed. with notes by S.Krishnaswamy Aiyangar, (Madras 1917)
7. T.V.Mahalingam, Art and Architecture, Paper read at the IIInd International Conference - Seminar of Tamil Studies, Jan. 1968, Madras (Madras 1968)
8. K.A.Nilakanta Sastri, History of South India, (Madras 1955)
9. Temples of South India, The Publications Division, Govt. of India, (New Delhi 1960).

பல்லவர் பாணி

1. D.Barrett, 'Review of The Shrine of Upulvan at Devundara (by S.Paranavitana)', Journal of the Royal Asiatic Society (Great Britain), 1954, p.96 (London).
2. H.C.P.Bell, Archaeological Survey of Ceylon Annual Reports for 1892, 1893, 1902, 1910/11 (Colombo).
3. A.M.Hocart, 'Archaeological Summary' Ceylon Journal of Science, G.I, pp. 94, 148 (Colombo).
4. A.H.Longhurst, Pallava Architecture, Part I (Simla 1924), Part II (Calcutta 1928) & Part III (Calcutta 1930).
5. I.Mahadevan, Tamil Brahmi Inscriptions of the Sangam Age, Paper Read at the IIInd International Conference - Seminar of Tamil Studies, Jan. 1968, Madras (Madras 1968).
6. S.Paranavitana, The Shrine of Upulvan at Devundara, Memoirs of the Archaeological Survey of Ceylon, VI, (Colombo 1953).

7. S.Paranavitana, 'Tamil Householders Terrace Anuradhapura Annual bibliography of Indian Archaeology, XIII, p.13 (Leyden 1940).
8. S.Paranavitana, 'Tamil Householders Terrace', Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society, XXXV, No.93, 1940, p.54 (Colombo).
9. S.Paranavitana, Archaeological Survey of Ceylon Annual Reports for 1936, 1952 (Colombo).
10. S.Paranavitana, 'Architecture (Ceylon), Encyclopaedia of Buddhism Volume of Specimen Articles, ed. G.P.Malalasekara, p.15f. (Colombo 1957).
11. K.R.Srinivasan, Cave Temples of the Pallavas, (New Delhi 1964).
12. K.R.Srinivasan, The Pallava Architecture of South India, Ancient India No.14 (New Delhi 1958).

சோழர் பாணி

1. H.C.P.Bell, Archaeological Survey of Ceylon Annual Report for 1900, 1901, 1902, 1906, 1908, 1909, 1910/11 (Colombo).
2. S.Paranavitana, Archaeological Survey of Ceylon Annual Report for 1933, 1934, 1940-45, 1963, 1954.
3. S.Paranavitana, Art and Architecture of Ceylon: Plonnaruva Period, (Colombo 1964).
4. S.Paranavitana, 'Velgam Vehera', Encyclopaedia of Buddhism Volume of Specimen Articles, ed. G.P.Malalasekara, p.83 (Colombo 1957).
5. S.Paranavitana, 'Civilization of the Period; Religion, Literature and Art', University of Ceylon History of Ceylon, ed. H.C.Ray, II, Pt. 2, pp. 589-603 (Colombo 1960).
6. V.Smith, A History of Fine Art in India and Ceylon, Revised by K. de. B.Codrington (Oxford 1930).
7. கா. இந்திரபாலா, 'மண்டலகிரியில் பண்டித சோழ ஈஸ்வரம்', வீரகேசரி, 8.5.1969 (கொழும்பு).
8. Epigraphia Tamilica, Vol.I Part 1, edited by K. Indrapala, Jaffna Archaeological Society, (Jaffna 1971).
9. ப. புஷ்பரட்னம், பூநகரி - தொல்பொருளாய்வு யாழ்பாணப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு (திருநெல்வேலி 1993).

பாண்டியர் பாணி

1. H.C.P.Bell, Archaeological Survey of Ceylon Annual Report for 1907.
2. S.Paranavitana, Art and Architecture of Ceylon Polonnaruva Period.
3. S.Paranavitana, 'Archaeological Summary', Ceylon Journal of Science, G.II. pp.160-161 (Colombo).

விஜயநகர பாணி

1. H.C.P.Bell, Archaeological Survey of Ceylon Annual Report for 1910-1911.
2. H.C.P.Bell, Report on the Kegalla District (Colombo 1892).
3. J.Cartman, Hinduism in Ceylon (Colombo 1957).
4. H.W.Cave, The Book of Ceylon (London 1908).
5. A.M.Hocart, 'Archaeological Summary', Ceylon Journal of Science, G.I, p.148
6. Nandasena Mudiyanse, The Art and Architecture of the Gampola Period (Colombo 1965).
7. S.Paranavitana, Archaeological Survey of Ceylon Annual Report for 1953.
8. S.Paranavitana, Architecture (Ceylon), Encyclopaedia of Buddhism - Volume of Specimen Articles, p.15.
9. S.Paranavitana, 'Civilization of the Period: Literature and Art', University of Ceylon History of Ceylon, I, pt. 2,pp. 778-788.

நாயக்கர் பாணி

1. H.W.Cave, The Book of Ceylon.
2. A.K.Coomaraswamy, Recent Kandyan Architecture, Sandaresa Oct. 18, 1905 (Colombo).
3. D.T.Devendra, Ceylon Today, Vol.I. No.4 pp. 63-66 (Colombo).
4. J.P.Lewis, 'Sinhalese and Kandyan Architecture, The Ceylon Antiquary and Literary Register, VI, pt.2, oct. 1920, pp. 63-66 (Colombo).
5. S.Paranavitana, Archaeological Survey of Ceylon Annual Report for 1940-45.

இந்துவில் வரும்

சில கட்டிடக் கலைச் சொற்கள்

- அதிஷ்டானம் : விமானம், மண்டபம் ஆகியவற்றின் அடித்தளம்.
- அந்தராளம்: மண்டபத்துக்கும் கர்ப்பக் கிருகத்துக்கும் இடையில் உள்ள பாதை அல்லது அறை.
- அறுகல் : கல்லிலோ மண்ணிலோ அறுக்கப்பட்ட கல் (Brick).
- அர்த்த மண்டபம் : கர்ப்பக் கிருகத்துக்கு முன்பாக (முன் மண்டபத்துக்கும் கர்ப்பக் கிருகத்துக்கும் இடையில்) உள்ள இருதாண் மண்டபம்.
- கர்ப்பக்கிருகம் : பிரதான தெய்வம் இடம்பெறும் மையமான பாகம்.
- கோபுரம் : பிரதான வாசல்
- சிகரம் : விமானத்தின் மேற்பாகம்
- தூணொப்பு : அரைத்துண் எனவும் பெயர்பெறும். இதற்கு ஆணியொட்டிக்கால் என்ற பழைய பெயரும் உண்டு. தனித்துணாக நில்லாது, தூண் வடிவிலே சுவரோடு ஒட்டிக்கொண்டு நிற்கும் பாகம் (Pilaster). தாமரை இதழ்களைத் தொட்டையாகக் கொண்டு வரிசையாக அமைந்துள்ள வேலைப்பாடு.
- பத்மபந்தனம் : தூணின் மேற்பாகத்தில் (தலைப்பில்) அமைந்துள்ள தட்டையான பாகம்.
- பலகை : தனிநிற்கும் சிற்பமாக அல்லாது சுவரிலோ அல்லது வேறு தட்டையான இடத்திலோ செதுக்கப்பட்டுக் காணப்படும் சிற்பம் (Relief).
- புடைப்புச் சிற்பம் : தூணின் மேற்புறத்தில் பலகைக்கு மின்டு போல அமைந்துள்ள வளைவான கொடுங்கை அல்லது வேலைப்பாடு.
- நடுப்பட்டை : தூணின் நடுப்பாகம்.
- மகர தோரணம் : வாசலில் முதலை போன்ற மகரத்தின் வாயிலிருந்து வெளிப்படும் சிற்ப வேலைப்பாடு.
- விமானம் : விக்கிரகம் அமைந்துள்ள பிரதான ஆலயப்பகுதி. இது பொதுவாகத் தேர் போன்ற உருவத்தில் அமைந்துள்ளது.

இடப்பெயர் வரிசை

(இந்துவில் வரும் முக்கியமான ஈழத்து இடங்கள்)

இடப்பெயர்   குறிப்பாக அமைந்துள்ள   மாகாணம்

இடம்

அத்தாகட	08.37 வ 80.34 கி	வ.ம.மா.
அநுராதபுரம்	08.21 வ 80.23 கி	வ.ம.மா.
அலவதூர்	07.08 வ 80.20 கி	ச.மா.
அவிஸ்ஸாவேல்ல	06.57 வ 80.12 கி	மே.மா.
கடலாதெனி	07.15 வ 80.33 கி	ம.மா.
கண்டி	07.18 வ 80.38 கி	ம.மா.
குருந்தன்மலை	08.43 வ 80.29 கி	வ.மா.
கோகாலை (காகல்ல)	07.07 வ 80.20 கி	ச.மா.
கொக்கிளாய்	09.00 வ 80.57 கி	வ.மா.
கொச்சிக்கடை	07.16 வ 79.51 கி	மே.மா.
சீதாவக	06.56 வ 80.13 கி	ச.மா.
சுவாமிமலை		
(கோணேசர்மலை)	08.35 வ 81.15கி	கி.மா.
திருகோணமலை	08.34 வ 81.14 கி	கி.மா.
திருக்கேதிஸ்வரம்	08.54 வ 79.56 கி	வ.மா.
திருக்கோயில்	07.07 வ 81.51 கி	கி.மா.
தென்னமரவாடி	08.58 வ 80.56 கி	கி.மா.
தெவிநுவர	05.55 வ 80.35 கி	தெ.மா.
பதவியா	08.48 வ 80.35 கி	வ.ம.மா.
புதுமுத்தாவ	07.45 வ 80.06 கி	வ.மே.மா
புலத்கொஹு புபிடிய	07.06 வ 80.20 கி	ச.மா.
பெரியகுளம்	07.41 வ 81.42 கி	கி.மா.
பொலன்னறுவை	07.56 வ 81.00 கி	வ.ம.மா.
நாலந்தை	07.40 வ 80.38 கி	ம.மா.
மாகல்ல	07.43 வ 80.07 கி	வ.மா.
மாதோட்டம்	08.57 வ 79.58 கி	வ.ம.மா
முன்னேஸ்வரம்	07.35 வ 79.48 கி	வ.ம.மா
யாப்பஹுவ	07.49 வ 80.19 கி	வ.ம.மா

வ = வடக்கு;   கி = கிழக்கு,   மா = மாகாணம்;
 வ.ம. = வடமத்திய;   ச. = சப்பிரகமுவ;   மே = மேல்.
 ம = மத்திய;   கி = கீழ்;   தெ = தென்;   வ.மே. = வடமேல்.

அட்டவணை

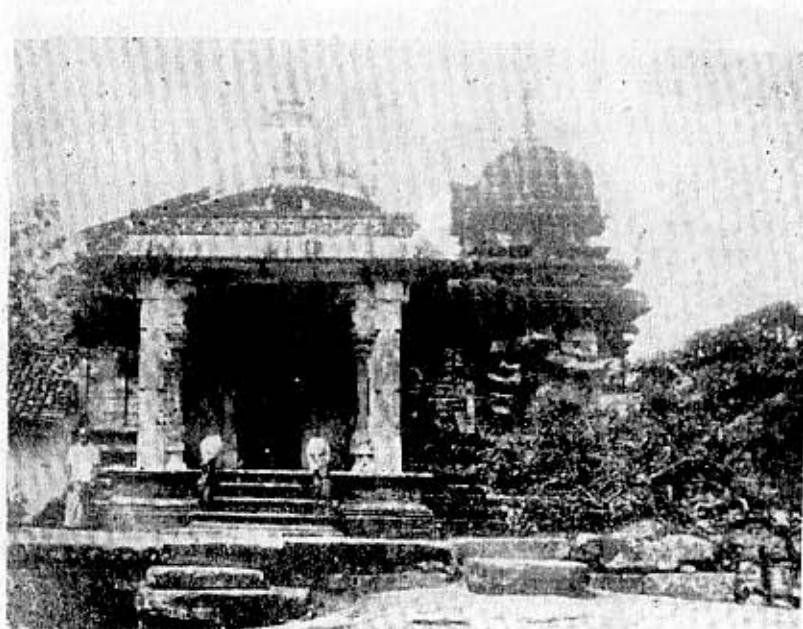
- அத்தாகட, 33
- அநுராதபுரம், 14, 15, 20, 38, 44
- அலவதூர், 61, 62
- அவிஸ்ஸாவேல்ல, 68
- அம்பெக்க, 66
- ஆதாஹமனுக கெடிகே, 66
- ஆந்திரம், 15
- ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள், 49
- இராமேஸ்வரம், 71, 72
- இராஜ்சிம்மபாணி, 18
- உத்தமசோழ ஈஸ்வரம், 33
- உற்பலவன்னன் (உபுல்வண்), 19
- கடலாதெனி, 61, 62, 64, 65
- கணேகோட, 61
- கணேஸ்வராசாரியார், 62, 63
- கண்டி, 66, 70, 72
- கந்தசாமி கோயில், 67
- கந்தசாமிமலை, 45
- கந்தளாய், 42, 43
- கம்பளை, 63
- காளிகோயில், 25
- காவிரிப்பூம்பட்டினம், 16
- கிளாக், ஆதர். 52
- குருநாகல், 43
- குருந்தனூர் மலை, 45
- குருந்தன் மலை, 45
- குலோத்துங்கசோழன்(ஜ), 22, 44
- குளக்கோட்டன், 51
- கோகாலை, 61, 68
- கொக்கிளாய், 45
- கொச்சிக்கடை, 72
- கொடகும்பர, சாள்ஸ், 37
- கொன்ஸ்தன்னித் தலாத
- நொரொஞ்ஹா, 52
- கோணேசர், 50
- சாமுண்டி, 44
- சிதம்பரம், 71
- சிவதேவாலயம், (I) 40, 48, 49,
   (||) 34, 40, 41
- பிற. 25, 26, 27, 28, 38, 37, 45
- சிவன்கோயில், 13, 25
- சீதாவக, 68, 14
- சுத்தமல்லியாழ்வார், 43
- சுந்தரபாண்டியன், 47
- சுந்தரேஸ்வரர்கோவில், 71
- சுவாமிமலை, 51
- குவங்ஸ, 37
- சோடகங்கள், 51, 53
- தந்ததாதுக்கோயில், 56
- தமிழ்தூப, 37
- தம்பதெனி, 55
- தர்மகிர்த்திஸங்கராஜர் 61, 62, 63
- தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி, 42
- தகுண கைலாசம், 43
- தகுணைகலாச புராணம், 51
- தாழிகுமரன், 31
- திருக்கோணமலை, 24, 34, 43,
49, 50, 53, 57
- திருகோணாசல புராணம், 51
- திருக்கேதிஸ்வரம், 20, 33, 73
- திருக்கோணஸ்வரம், 20, 43,
50, 51, 53, 73
- திருக்கோயில், 49, 53, 54
- திருஞானசம்பந்தர், 50
- திருநெல்வேலி, 71
- திருவன்னாமலை, 71
- திருவாரூர், 71
- திருவாலூர், 71
- திருவிராமீஸ்வரம், 33
- திகவாபி, 53
- தென்கிழக்காசியா, 13, 18
- தென்னமரவாடி, 45
- தென்கைலாசம், 43
- தேவிநுவர, 19, 53, 67
- தேவேந்திரமூலாச்சாரி, 63
- பதவியா, 24, 28, 29, 39
- பண்டிதசோழ ஈஸ்வரம், 34
- பரணவிதான், ஸெனரத், 19, 37,
38, 39
- பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, 73
- பரெண்டி கோயில், 68, 69

- பராக்கிரமபாகு (I), 38, 39, 46
 பராக்கிரமபான்தியன், 46
 பிராமி, 14
 பிள்ளையார் கோயில் (கண்ணடி), 72
 புதுமுத்தாவ, 43
 புலத்தொலூபிடிய, 61
 புவநேகபாஹுா (I), 55
 புஷ்பரட்னம், 36
 பூநகரி, 36
 பெரியகுளம், 34, 35
 பேஞ்சர், 57, 62
 பொன்னம்பலவாணைஸ்வரர் கோயில், 63
 பொலன்னறுவை, 24, 25, 26, 28, 35, 38, 39, 40, 41, 43, 45, 46, 47, 48, 49, 53, 55, 60, 65, 67
 போர்த்துக்கீசர், 52, 68, 69
 நகரிஸர்கோயில், 67
 நந்திவர்மன், 18
 நாலந்தை, 20
 மகேந்திரவர்மன், 73
 மத்தொட, 69
 மண்டலத்திரி (மதிரிகிரிய), 34
 மதுரை, 70, 71, 72
 மஹாகண்தராவ, 45
 மஹாவங்ஸ, 14
 மஹாசேன, 51
 மாகல்வ, 43
 மாகமன்னன், 39, 50
 மாதோட்டம், 24, 32, 33
 மாமல்லபாணி, 18
 முன்னேஸ்வரம், 67
 மொழுகோட, 31
 யாப்பறூவை, 49, 54, 56
 யாழ்ப்பாணம், 60
 யாழ்ப்பாண வைபவ மலை, 51
 ராமநாதேஸ்வரம், 73
 ராஜராஜன், (I) 22, 23, 24, 26, 31, 34
 ராஜராஜபுரம், 17, 31
 ராஜராஜப் பெருந்தெரு, 31
 ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி, 34
 ராஜராஜேஸ்வரம், 30, 31, 32
 ராஜவிங்கம் (I), 68
- ராஜாதி ராஜவிங்கம், 62
 ராஜேந்திரசோழன்(I) 23, 24, 26, 32, 34
 ரிதிவிழார, 68
 ரோஹண, 53
 வங்காதிலக, 67, 68
 ஐயில் ஜே.பி., 44
 வன்னி, 44, 45, 15
 வானியா, 14
 வாவன் மாதேவி சஸ்வரம், 26, 27, 48, 49
 விக்கிரமசலாமேக, 43
 விக்கிரம சலாமேக சஸ்வரம், 43
 விக்கிர சலாமேகபுரம், 43
 விக்கிரமபாகு (I), 43
 வில்லன், எமக், 62
 விஜயராஜ சஸ்வரம், 43, 44
 விஜயராஜச் சதுரவேதி மங்கலம், 43
 விஷ்ணுகோயில், 25, 41, 42
 வீரப்பெருமான், 43
 வெங்கம் வெறூரா, 34
 வெஸ்ஸந்தர ஜாதக, 64
 வேரகல, 44
 ஜனநாத மங்கலம், 24
 ஜம்புகேஸ்வரம், 24
 ஜயவர்தனபுரக்கோட்டை, 67
 ஜோங்கலஸ், ரோட்னி, 52
 வந்தேஸ, 69
 ஸாதவாஹனர், 15
 ஸௌம்நாதபுர், 56
 ஸ்தபதி கணம், 43
 ஸ்தபதி ராயர், 63, 66
 ஸ்டில், ஜே. 44, 45
 ஹலேபீடு, 56
 ஹிங்குரக்கம், 44
 ஹீரங்கம், 71, 72
 ஹீவில்லிபுத்தூர், 71

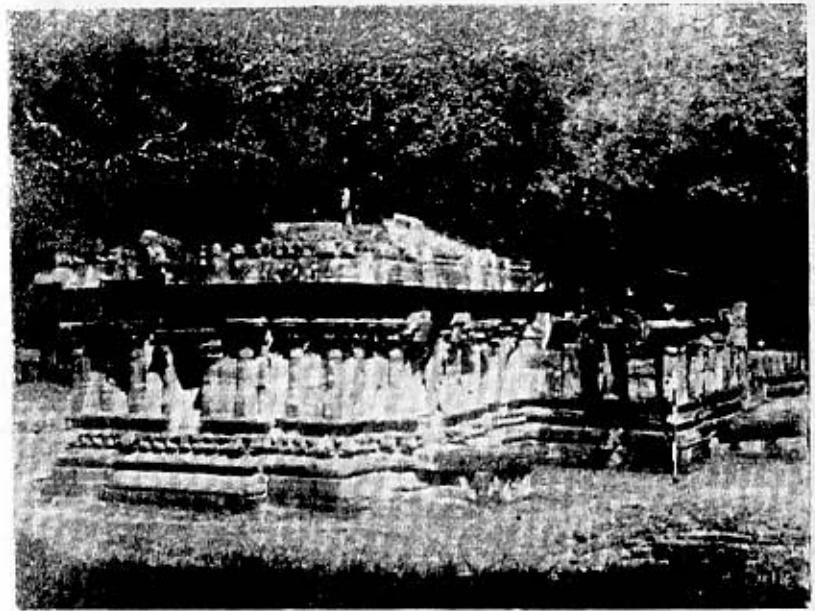

வானவன் மாதேவி சஸ்வரம்

(இலங்கைத் தெருப்பொருளாய்வுத் துறையினருடைய அனுமதியுடன் இது பிரகிரிக்கப்படுகின்றது.)

கடலாதெனரிக் கோயில்
(இவ்வளக்தி தொல்பொருளாய்வுத் துறையினருடைய அனுமதியுடன் இது
பிரசரிக்கப்படுகிறது.)

முதலாம் சிவதேவாலயம், பொலன்னறுவை
(இவ்வளக்தி தொல்பொருளாய்வுத் துறையினருடைய அனுமதியுடன் இது
பிரசரிக்கப்படுகிறது.)

இலங்கையில் தீராவிடக் கட்டிடக்கலை
கா.இந்திரபாலா

இந்நால் இலங்கைத் தமிழர்
இலங்கையின் கட்டிடக்கலை
வரலாற்றிலே எத்தகைய பங்கினை
கொண்டிருந்தனர் என்பதையும்,
இலங்கையின் கட்டிடக்கலை
வளர்ச்சிக்கு என்ன தொண்டினை
ஆற்றியிருக்கின்றனர் என்பதையும்
பல்லவ, சோழ, பாண்டிய,
விஜூயநகர், நாயக்கர்
பாணிகளிலூடாக விளக்குகின்றது.

கார்த்திகேச இந்திரபாலா : இவர்
தனது இளமாணிப் பட்டத்தை
பேராதனைப் பல்கலைக்
கழகத்திலும் (இலங்கை), கலாநிதிப்
பட்ட ஆய்வை வண்டன் பல்கலைக்
கழகத்திலும் பெற்றுக் கொண்டார்.
யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின்
முதலாவது வரலாற்றுப் பேராசிரிய
ரும் கலைப்பீடாதிபதியுமாவார்.
இலங்கையின் மிக முக்கிய
வரலாற்றாய்வாளர்களில் ஒருவரான
இவர் பல ஆய்வுக் கட்டுரை
களையும், தொகுப்பு நூல்களையும்
வெளியிட்டுள்ளார். தற்போது
அவஸ்திரேவியாவின் சிட்னி நகரில்
தனது குடும்பத்துடன் வசித்து
வருகிறார்.